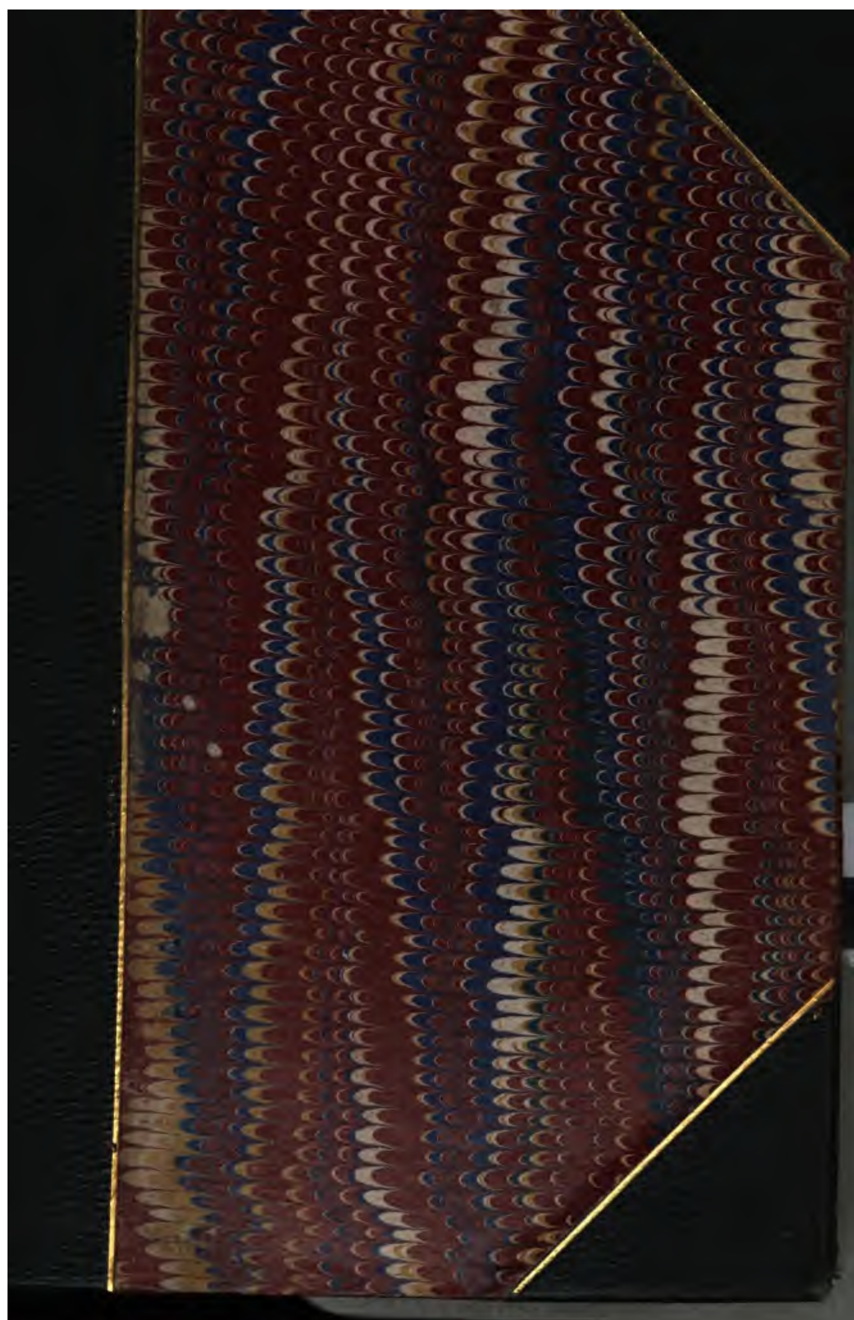
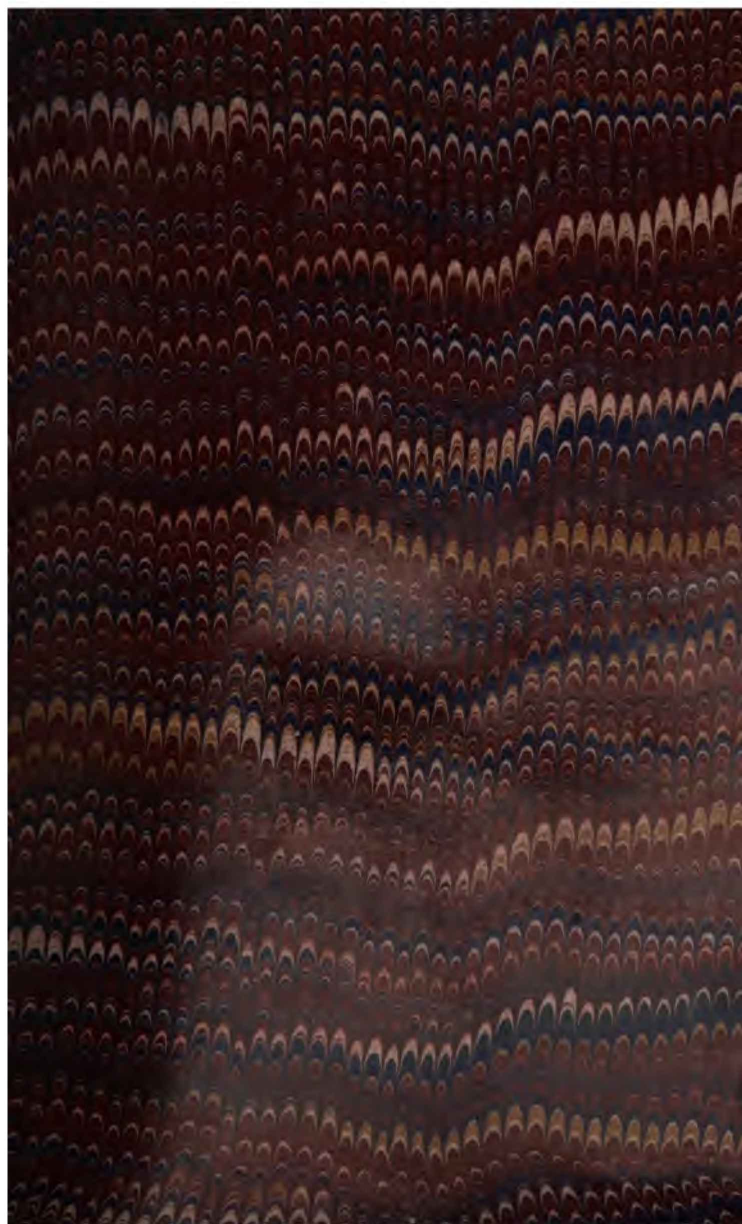

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.

Tre nye Skuespil

af

Henrik Hertz.

Tre Dage i Padua.
Paschaens Datter.
Et Herreselskab.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1869.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Syttende Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Syttende Bind.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1869.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Tre Dage i Padua,

romantisk Skuespil i tre Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 5te Februar 1869.

Personerne.

Alessandro della Scala, Marchese.
Serena, hans Gemalinde.
Chiaretta, hendes Søster.
Gasparrino, deres Onkel.
Fortunio, Marchesens Broder.
Lorenzo.
Fra Doménico, Munk.
Første Raadsherre.
Anden Raadsherre.
Peppo.
Anselmo, Huushovmester hos Marchesen.
Battista, Tjener hos samme.
Flere Tjenere hos Marchesen.

Handlingen, der foregaaer i Padua i Middelalderen, begynder ved Middagstid og varer til den tredie Dags Aften.

Første Act.

Første Scene.

Et Værelse hos Gasparrino. Han sidder ved et Bord tilvenstre, læsende i en stor Foliant; tilhøire sidder ved et andet Bord Serena, med Hovedet støttet til Haanden. Chiaretta staaer ved Siden af hende.

Chiaretta.

Serena, lille Søster, vær nu god!
See blot iveiret! See paa mig! Maaskee
Mit Ansigt, der endnu er uberørt af
De slemme Træk, der skyldes Sorg og Modgang,
Kan muntre dig en Smule.

Serena.

Min Chiaretta!
Jeg veed, du mener det saa godt.

Chiaretta.

Men du,
Du mener det kun daarligt med dig selv.

Hvor kan det være godt, at du har holdt dig
En Uge næsten inden lukte Døre?

Serena.

Jeg har jo været ude, igaaraftes,
Og i det smukke Maaneskin.

Chiaretta.

Du trænger
Til Solen, til dens lyse, varme Skin.
Maanen er god nok, men den er tungsindig
Og ikke sund for dig. Gaae ud idag!
Og see paa Byen; Padua er smuk.
Jeg sørger for din Klædning; jeg skal hylle
Dig ind saa godt, at Ingen, troe mig kun,
Skal kjende dig.

Serena.

Ak, Ingen kjende mig!
Men der er En, jeg frygter for at kjende.
Ifald jeg mødte ham, som let kan skee,
Ved dette Syn mit Hjerte vilde briste
Af Sorg og Skræk.

Chiaretta (afsides).

Ja, hvad er her at gjøre!

Gasparrino
(seer op fra sin Bog og reiser sig).

Hør, Børn, naar vi endnu en Stund skal føre
Et saadant Stueliv, saa bliver jeg
Belæst og lærd som . . . som —

Chiaretta (smilende).

Det var jo rart!
For hidtil har din Lærdom, lille Onkel,
Nok ikke trykket dig.

Gasparrino.

Men nu begynder
Den smaat at trykke mig. Jeg bliver lærd
Af lutter Kjedsomhed.

Chiaretta.

Naa, trøst dig, Onkel!
Vi vente jo Lorenzo; han, jeg haaber,
Han viser os en Udvei.

Serena.

Ak, men hvilken!
Hvad kan han bringe!

Chiaretta.

Lys i dette Mørke!
Og dermed er alt Meget vundet for os.
Det er nu min Natur, at haabe Godt
Og vente mig det Bedste.

Gasparrino.

Det er rigtigt!
Jeg selv vil ogsaa vente mig det Bedste,
Men ikke her, imellem fire Vægge.
Jeg vil gaae ud — maaskee jeg seer Lorenzo.

(Gaaer.)

Han kom tilbage fra Venedig, ligner
Han ikke meer sig selv. Han seer kun nødig,
At man besøger ham, og kommer ikke
Til Een i hele Byen.

Serena.

Ak, hvor er han
Forandret i den korte Tid!

Lorenzo.

Og naar han
Engang af Nød gaaer ud, er der en Sværm
Af Tjenere, der spærrer Adgang til ham.

Serena.

Det pleiede han aldrig i Venedig.
Hvad skal det til?

Lorenzo.

Det vil jeg ikke sige.
Han er en anseet Mand, han er Marchese,
Og om hans Rigdom taler hele Byen.
I disse Dage, kan I vide, har man
Valgt ham til Præsident i Raadet. — Altsaa
Er det begribeligt, han viser sig
Saaledes som det sømmer sig hans Rang.

Gasparino.

Ja, naar han har forskandset sig paa den Viis,
Saa finde vi nok neppe Veien til ham.

Hvad er der da at gjøre? Vi har været
I otte Dage her, blot for at føre
Det til en mundtlig Underhandling, twinge
Ham til et aabent Svar paa vore Spørgsmaal.
Og hvilket Liv har vi saa ført! Chiaretta,
Som Ingen her kan kjende, da hun kommer
Først nu fra Klostret, hvor hun fik sin Lærdom,
Hun er den Eneste, der tør gaae ud,
Naar og hvorhen hun vil; hun har da rigtig
Saaledes slaaet sig løs, at jeg, der holdes
For hendes Ægtemand, er angst derover.
— Hun dér, den Stakkel! (peger paa Serena) gaaer kun
ud i Mørket.
Naar jeg gaaer ud, saa maa jeg være varsom.
Jeg pleier at gaae hurtig, for at Ingen
Skal kjende mig paa mine Hjulbeen. — Sidder
Jeg paa et offentligt Beværtningssted,
Saa holder jeg mig ganske taus, af Frygt for,
Man kjender mig paa mine Vittigheder.

Lorenzo.

Ah — hahaha! det har vel ingen Fare.

Gasparrino.

Du seer da, gamle Ven, at det staaer snavs.
— Er der da Ingen, der har Adgang til
Marchesen, og i vort Navn kunde virke?

Lorenzo.

Jo, der er En, og det er netop ham
Jeg vilde nævne nu: hans Broder.

Serena.

Broder?
Fortunio?

Lorenzo.

Ja, ganske rigtigt.

Serena.

Han
Er sikkert udenlands. Jeg selv har aldrig
Seet noget til ham; men jeg mindes godt,
At Alessandro tidt har omtalt ham
Med Kjærlighed og Ømhed.

Lorenzo.

Nu, der seer I!
I Byen er han. Han er vendt tilbage
For fem, sex Uger siden. — Man har sagt mig,
At der er Ingen, til hvis Ord Marchesen
Ta'er Hensyn som til hans. Der er hos os,
I Klostret nær herved, en gammel Munk,
Domenico, der er hans Skriftefader.
Fortunio har megen Omgang med ham,
Og ynder ham, da han er jevn og munter.
Nu, denne Pater sagde nylig til mig:
„Naar der er Noget, som jeg vil Marchesen,

Saa gaaer jeg til Fortunio. Ham selv
Kan Ingen komme nær; men denne Broder,
For ham har han Respect."

Gasparrino.

Hvor boer den Broder?

Lorenzo.

Hvor kan han boe undtagen hos Marchesen,
I hans Palais?

Gasparrino.

Dér tør jeg ikke komme.
Desuden, En maa virke for os først.
Er du bekjendt med ham?

Lorenzo.

Desværre, nei!

Gasparrino.

Men kan du ikke skaffe dig Bekjendtskab?

Lorenzo.

Ja, seer du, det er ikke let at komme
I Kast med Folk, der er saa høit paa Straa.
Jeg sætter blot, han spørger, hvem I er',
Og hvad I vil ham, hvad skal jeg saa svare?

Gasparrino.

Nu, at vi ønske selv at tale med ham.
Husk blot, jeg kaldes her for Agostino.

Lorenzo.

Bah, Agostino! Troer du, at han kommer,

Fordi den første bedste Agostino
Gjør ham den Ære og vil tale med ham? —

Gasparrino.

Saa er' vi lige nær.

Lorenzo.

Giv blot lidt Tid.
Jeg tænker nok, at en af mine Venner
Kan skaffe mig en Anbefaling. — Men,
Tilgiv mig nu et Spørgsmaal. Jeg maa bede
Om lidt meer Lys i hele dette Forhold.
Thi jeg forstaaer det ikke.

Gasparrino.

Gamle Ven!
Troer du, at vi forstaae det? Men, lad gaae!
Jeg skal fortælle dig Alt hvad vi veed.
Saa Meget har du hørt, at min Nièce
Serena for et Aar tilbage blev
Gift med Marchesen. Hun var uden Midler,
Og vor Familie kan paa ingen Maade
I Ælde, i Anseelse naae op til
Familien della Scala. Men Marchesen
Brød sig kun lidt derom. Han var forelsket —
Forelsket? Nei, det Udtryk er for svagt.
Bogstaveligt, han tilbad hende. Synet
Af hende var for ham saa uundværligt
Som Luft og Lys for os —

Serena.

Ak, Onkel, tie!

Gasparrino.

Nu, kort og godt, et halvt Aar var de gifte,
Et halvt Aar lykkelige —

Serena.

Ja, i Sandhed!
O, dette halve Aar, af ingen Sky,
Ei af den letteste fordunklet! Aldrig
Lød nogen Klage; sikkert ei fra mine,
Og heller ei fra Alessandros Læber.

Lorenzo (til Gasparrino).

Nu, kjære Ven?

Gasparrino.

Ja, saa kom Carnevalet.
Marchesen og Serena med Chiaretta,
Der var paa den Tid i Besøg fra Klostret,
De var en Aften budne til en Fest,
Et Maskebal, hvor nok Venedigs Adel,
Dens Pragt og Rigdom skulde give Møde.
Alt var i Orden, Alle klædte paa,
Man vented' kun Marchesen. Men hvor var han?
Klokken blev ni og ti — man sendte Bud —
Og endelig erfoer man, han var reist,
Reist uden Afsked, seent paa Aftenen taget
Med en Gondol og Tjenere til Fusina.

Først efter tvende Dage fik Serena
Af Fremmede at vide, han var taget
Til sit Palais i Padua. Hun skrev da
Et ydmygt, kjærligt Brev — men hun fik Brevet
Tilbage sønderrevet. Ja, nu saae man,
At Noget maatte være galt, men hvad?
Paa den Tid kom jeg sjelden til Venedig.
Nu blev jeg hentet, blev bekjendt med Sagen,
Og nu skrev jeg, tre Gange, kan du vide.
Men mig blev ei engang den Ære viist,
At Brevet gik Retour i lutter Stumper.
Da nu Serena skrev igjen, saa kom der
Tilsidst et Svar, men fra hans Huushovmester.

Lorenzo.

Hans Huushovmester!

Serena.

Ja, det faldt jo tungt.
Men dog bør det erindres, at Anselmo,
Som gammelt Tyende, er høitbetroet
Og nyder uindskrænket Tillid.

Lorenzo (til Gasparrino).

Nu da,
Hvad Godt stod der i Brevet?

Gasparrino.

Intet Godt,
En Trusel: „Hvis Serena skrev igjen,

Hvis hun forlod Venedig for at søge
Ham op i Padua, da var hun vis paa
At sættes fast, at stevnes ind for Retten,
Til Straf for sine Gjerninger."

Lorenzo.

Til Straf!
Hvad skulde det betyde?

Gasparrino.

Det veed Ingen.
Vi veed det ikke.

Serena.

Himlen er mit Vidne,
At jeg har Intet at bebreide mig;
Og Alt hvad jeg forlanger, er kun dette,
At man skal nævne mig med rene Ord
De Gjerninger, der tales om. Thi jeg
Er sandelig mig intet Ondt bevidst.

Gasparrino (til Lorenzo).

Du seer da, kjære Ven, at der er Fare
Forbunden med vort Ophold her. Af den Grund
Forlod vi hemmeligt Venedig. Jeg
Er neppe kjendt af Andre her i Byen
End af Marchesen; hvorimod Serena
Maa holdes skjult. Og for nu strax at lede
Opmærksomheden bort fra hende, gjælder

Min lystige Chiaretta for min Hustru.
— Her har du Eet og Alt, vi veed om Sagen.

Lorenzo.

Den er forunderlig, det maa man tilstaae.
Marchesen skulde handle saa tyrannisk,
Og uden Grund —!

Gasparrino.

Ja, jeg har ogsaa tænkt,
At en af Hjernens Skruer er gaaet løs.

Lorenzo.

Nei, nei! En Mand, som Raadet ganske nylig
Har valgt til Præsident . . .

Gasparrino (leer).

Ja, derfor, Kjære!

Lorenzo (til Serena).

Tilgiv mig, naadige Signora! Ingen
Kan nære meer Ærbødighed for Eder
End jeg. Men ligefuldt, var det ei muligt,
At en . . . en Uforsigtighed, en Glemsel
Af Det, man skyldig er Marchesens Rang,
Et eller Andet, som I ei har agtet,
Men som for ham kan have stor Betydning —

Serena.

Det samme Spørgsmaal har jeg gjort mig selv,
Men uden at jeg kan erindre Noget.
Desuden, Den, der kjender Alessandro,

Vil ikke troe, at han af ringe Grund
Kan vise sig saa streng og ubarmhjertig.

Lorenzo.

I har vel Ret.

Gasparrino.

For hende staaer jeg inde.
Hun var som Hustru Alt hvad man kan fordre.
Ifald det var Chiaretta — skjøndt hun kommer
Directe fra den strenge Klostertugt —
Saa vilde jeg betænke mig.

Chiaretta.

Hvad, Onkel!
Betænke dig? Det raaber høit om Hævn!

Lorenzo.

Ei hvad! I veed, det er hans Lyst at skjemte.

Chiaretta.

Nu, jeg vil ikke tænke paa mig selv.
Men sig mig, er det virkelig nødvendigt,
Vi er' saa ængstlige? Har en Marchese
En saadan Magt i Padna, at vi
Skal gaae i Frygt for, han, naar han har Lyst,
Tør kaste os i Fængsel, ja endog
Berøve os vor Smule Rest af Liv —?

Gasparrino.

Seer du, mit Barn! det kommer meget an paa
Hvad Slags der tales om. Vi har Marcheser,
Som Alle, naar de træde ind, staae op for,

Og skrabe ud. Men saa har vi jo Andre,
Naar En af disse meldes i et Selskab,
Saa kan man næsten troe, han har den Evne
At gjøre sig usynlig. Ingen seer ham,
Enhver bli'er siddende, og Ingen hilser.
Sagen er den, at man har her Marcheser,
Der neppe har det tørre Brød, og andre,
Hvis Godser, sammenlagte, næsten udgjør
Et lille Hertugdømme; og af det Slags
Er netop vor Marchese. — Du, Serena,
Naar just du vilde vælge dig en fornem
Og anseet Mand, hvorfor da En med hans
Uhyre Rigdom? Var hans Midler smaa,
Vi skulde hurtig blive færdig med ham.

Serena.

Ak, jeg har aldrig spurgt, om han var rig.

Lorenzo (til Gasparrino).

Ja, jeg maa bryde op. — Vær nu forvisset,
At jeg med al min Flid skal see at skaffe
Jer Adgang til Marchesens Broder.

Gasparrino.

Gjør det!
Thi, Alt om Alt, det er vort sidste Haab.

Chiaretta
(der har staaet nær ved Vinduet, hurtig til Serena).

Der er han!

Serena.

Hvem?

Chiaretta.

Han, du har spurgt mig om,
Han, der har hilst mig. — Men gaae du fra Vindvet.
Han standser og seer ind . . . han vender om —

Serena.

Tag dig iagt — træk Jalousiet for.

Lorenzo
(opmærksom ved disse Repliker).

Hvem siger I der gaaer? (Træder hen til Vinduet.) Ja,
det er ham!
(Til Chiaretta.)
I kjender ham?

Chiaretta (lidt forvirret).

Han gaaer saa tidt forbi.

Lorenzo.

Ja, han benytter Klosterbibliotheket;
Det er jo nær herved.

Chiaretta.

Hvem er det da?

Lorenzo.

Ih, det er just Fortunio, en Broder
Til vor Marchese.

Serena.

Alessandros Broder!

Chiaretta (til Lorenzo).

Og I er vis derpaa?

Lorenzo.

Om jeg er vis!
Ham har jeg kjendt fra den Tid han var Dreng,
Vil sige, af Anseelse.

Chiaretta (afsides).

Hans Broder!

Lorenzo.

Nu, kjære Venner, til vi sees igjen!
(Gaaer, ledsaget af Gasparrino og Serena.)

Chiaretta (ene).

Det var Fortunio! den Eneste,
Der end kan være Talsmand for min Søster.
— Hans Øine have hidtil søgt mig. Vistnok
Er han tilbageholdende, beskeden.
Men der er Noget, der mig siger: turde
Jeg tale til ham, som min Sjæl mig indgav,
Jeg vandt ham for os. Men hvordan? hvordan?
En Mellemmand, der gaaer til ham, er Intet.
Os maa han tale med, os maa han høre.
Vor Smertes Skrig maa naae ham, maa befrugte
Hans Tanker og hans Ord, naar han igjen
Skal stedes for sin Broder som vor Talsmand.
Men hvem skal bringe ham dertil? Lorenzo?
Han er som ægte Paduaner fuld af
Ærbødighed for della Scalas Slægt
Og Magt og Fornemhed; han vover Intet.

Og Onkel, stakkels Onkel, han er ængstlig.
Hvis jeg blot turde! Men hvad tør, hvad kan
Et Fruentimmer, der paa alle Kanter
Er spærret inde, tænke paa at vove!
Ak, Nøden er for Døren — Lad dog see!
Lorenzo sagde jo, den gamle Munk,
Domenico, der er hans Skriftefader,
Var yndet af ham og har Omgang med ham.
Hvis jeg fik ham bevæget til at hjælpe —?
Ja, men hvorledes? Det maa skee med Kløgt
Og ad en Omvei; thi paa anden Maade
Man kommer ingen Vei med vore Munke.
Han maatte fra sit eget Standpunkt lokkes
Til Interesse for os. Om jeg nu —

(Afbrydes, da Peppo træder ind.)

Tredie Scene.

Chiaretta. Peppo.

Peppo

(med en Pakke i Papir).

See her, Signora, der er den Pakke, I bad mig hente hos Kræmmeren.

Chiaretta.

Tak, Peppo! læg den derhen. (Da han vil gaae.) Vent lidt! Jeg saae dig igaar tale herudenfor med en gammel Munk. Hvem var det?

Peppo.

Det var Fra Domenico fra Klostret her henne. Jeg gaaer undertiden til Skrifte hos ham.

Chiaretta.

Det er vist en skikkelig Mand.

Peppo.

Jo, man kan komme ganske godt tilrette med ham. Har Signora Lyst til at tage ham til Skriftefader?

Chiaretta.

Maaskee. Jeg har endnu ikke bestemt mig.

Peppo.

Ja, det kan I godt. Naar I paa Høitiderne stikker ham Noget i Haanden, saa ta'er han det ikke saa nøie.

Chiaretta.

Hvor kan man bedst træffe ham?

Peppo.

Han sidder hver Dag paa en af Bænkene ved Prato, og holder Siesta. Dér kan man godt skrifte for ham, naar der just Ingen er i Nærheden. Men en fiin Dame som I vil sagtens heller gaae til Klosterkirken. Dér kan I spørge Portneren Tommaso.

Chiaretta (afsides).

Nei, det har jeg ikke Lyst til. (Høit.) Er han taus?

Peppo.
(trækker paa Skulderne).

Han er saa taus som vore Munke pleie. Naar I betaler ham godt, er han taus.

Chiaretta (afsides).

Jeg vil betale ham for at han ikke skal være taus.

Peppo.

Er der saa Mere Signora vil mig?

Chiaretta.

Nei, gode Peppo, nu kan du gjerne gaae.

(Peppo gaaer.)

Chiaretta (ene).

Ja, denne Munk, ifald mig skuffer ei
Hans Mine, saa enfoldig i sin Fromhed,
Han kunde hjælpe mig; ved ham maaskee
Jeg fandt et Middel, — var det ei saa dristigt,
Og ak! saa farligt! Hvis Fortunio nu
Fik ringe Tanker om mig, hvis jeg stødte
Ham fra mig — det var slemt, var meget slemt!
— O, hellige Guds Moder i vort Kloster!
Oplys mig du, og raad mig! Jeg skal daglig
Med mine Søstre smykke ud dit Alter,
Tænde for dig et dobbelt Antal Voxlys,
Hjælp mig! Mit Øiemed er godt, og Midlet,
Jeg ønsker at benytte, er ei ondt.
Du veed, at reent og skyldfrit er mit Hjerte,

Du veed, at hvis min stakkels Søster ikke
Laae Dag og Nat i mine Tanker, aldrig
Jeg falden var paa en saa dristig Udvei.
Giv mig nu Mod dertil, og led det til det Bedste!
(Gaaer ind.)

Fjerde Scene.

Den store, offentlige Plads i Padua (Prato della valle). I Baggrunden Træer, Billedstøtter og Bænke, til Siderne pragtfulde Bygninger. *)

Marchesen og **Fortunio**, fulgte af sex rigtklædte **Tjenere**, komme ind med to **Raadsherrer**.

Første Raadsherre.

Her vil vi efter Eccellenzas Ønske
I al Ærbødighed os anbefale.
Den Dag, da I for første Gang tog Sæde
Som Præsident i Raadet, den vil skrives
Med gylden Skrift i Paduas Aarbog.

Anden Raadsherre.

Raadet
Erkjender dybt, hvor Meget det har vundet
I Magt og i Betydning fra den Dag
I styrer det med Eders høiere Viisdom.

Marchesen.

Alt nok, I ædle Herrer! Ikkun Tiden

*) En nøiagtig Gjengivelse af Den, Kanalen og de mangfoldige Billedstøtter af berømte Mænd omkring Kanalen, er naturligviis ikke paatænkt.

Tør vise, om jeg værdig er den Post,
Som Eders Godhed har betroet mig.

Første Raadsherre.

Valget
Har støttet sig til Eccellenzas Fortid;
Den borger os for Tiden, der vil komme.

Anden Raadsherre.

Vi anbefale os i Eders Gunst.

(Raadsherrerne gaae.)

Fortunio.

Min kjære Alessandro! som mig synes
Du skjønner just ei overvættes paa
Den Ære, der er viist dig.

Marchesen.

Nei, tilvisse!

Fortunio.

Og dog er denne Post omtrent den største
Æresbeviisning, Byen kan forunde
En af dens Borgere.

Marchesen.

Vel sandt; men veed du,
Hvorfor man valgte mig? Paagrund af mine
Fortjenester, min Viisdom? Ingenlunde!
Men vor Familie regnes for den første
I Padua. Man haaber, vi skal støtte
Med vor Anseelse den Magt, som Raadet

Imellemstunder seer at vakle. Andet
Betyder ei den Ære, mig bevises.
— Gaaer du nu hjem med mig?

Fortunio.

Nei, jeg vil hen
I Klosterbiblioteket; dér er Skatte,
Som Ingen kjender, vore Munke mindst;
Og man har tilladt mig at gjennemgaae dem.
En Munk, Domenico, der nu er Klostrets
Bibliothekar, ham har jeg vundet for mig.
Han la'er mig støve op i alle Kroge.

Marchesen.

Jeg priser dig, min Broder, at din Lyst
Har ført dig alt saa tidlig denne Vei.
Den Skjønhed og den Sandhed, Bøger skjænke,
Er trofast, uforanderlig, bedrager
Os ikke med et hykkelsk, løiet Skin.

Fortunio (smilende).

Er uforanderlig? Det gjælder ikke
Om alle Bøger. Mangen Bog, der engang
Beundret blev, betragtes nu som smagløs.

Marchesen.

Saa er det ikke Bogens Skyld, men vor.
Den giver altid hvad den eengang gav.
Blev den beundret uden skjellig Grund,
Saa var det Tidens Skyld; thi Modesmagen

Beundrer tidt en Bog, som Ingen ændser.
Men, hvis et Værk ved Skjønhed, indre Sandhed
Henriver dig, fordyb dig kun deri!
Hvad du har eengang fundet staaer der altid
Med samme rene, tydelige Træk.
Et gammelt Ordsprog siger: „Literæ
Non erubescunt.“ Der er stor Betydning
I disse Ord, skjøndt ei som man forstaaer dem.
Det trykte Bogstav rødmer ikke, seer ei
Med Brødens Stempel paa dig; hvad det er
Det giver heelt, uforbeholdent, vil ei
For Nogen synes Andet end det er.
Læs vor Boccaccio! Hans kaade Skjemt
Staaer med de samme faste Træk i Bogen
Som hine Skildringer, Enhver beundrer.
— Med Mennesket er det heelt anderledes.
Vi rødme, vorde blege, Brøden giver
Saa godt som Uskyld vore Miner Skudsmaal.
Det skal vi agte nøie paa; hiin Rødme
Er ikke altid Uskylds, Blegheb stammer
Kun altfor ofte fra en ureen Kilde.
Det er en Skrift, der vexler, mens vi læse,
Og vexler, mens den skuffer og bedrager.
Læs i hiin unge Piges Aasyn! Skriften
— Ei sandt? — er reen og tydelig. Men vogt dig!
Fæst ikke Lid dertil! Den Skrift er falsk,

Den rødmer — literæ, quæ erubescunt —
Den er sig selv bevidst sin skjulte Brøde.

Fortunio.

Men, Alessandro!

Marchesen.

Tilgiv — jeg vil gaae.
Var mine Ord end tusind Gange Sandhed,
Vil du, og vil Enhver endnu som hidtil
See med et henrykt Sind den falske Skrift,
Vil stirre Øiet blindt paa Purpurrødmen,
Der farver Kindernes Oval, og vaagne,
Vaagne, bedragen af din egen Blindhed.
(Gaaer, fulgt af Tjenerne.)

Fortunio.

Bestandig dette melancholske Sprog!
Hvad feiler dog min Broder? Han er gift,
Og med en Hustru, der af Alle prises
For hendes Skjønhed. Hun er i Venedig,
Og han er her, fordybet i sin Grublen.
Jeg har ei villet spurgt ham, og han selv,
Det troer jeg næsten, skyer at røre ved det.
Naar blot — (vender sig, med et Udbrud.) Der kommer
hun, den unge Frue,
Der boer paa Hjørnet, og idag med Manden.
Et unaturligt Ægteskab, og dog
Ei uden særskilt Ynde; thi hun ligner

En nysudsprungen Blomstergren, der helder
Sin Rigdom til en skjør, forvittret Muur,
Som for at styrke den og kun af Medynk.

(Chiaretta, med Gasparrino under Armen, gaaer over Scenen i Baggrunden.)

Hvor let er hendes Gang! Hvor kjækt er Øiet,
Og dog med hiin jomfruelige Sky,
Der ængstes, mens den søger. Ak, og Munden!
Hvor mild igjen, hvor frisk og fuld af Sødme!
Forførerisfe Syn, som jeg maa flye!
Thi hendes Nærhed, mærker jeg, er farlig.

Femte Scene.

Fortunio. — Munken Fra Domenico.

Fra Domenico.

Der har vi jo min unge, lærde Ven!
Gaaer I nu hen til os?

Fortunio.

Ja, netop. Siig mig,
Har Klostret Noget af Lactantius?

Fra Domenico.

Lactantius? Lactantius? Vent lidt!
I mener vel Reliquier, hans Klædning,
Hans Hjerneskal, en Finger . . .

Fortunio.

Ih, nei, nei!

Fra Domenico.

Hvad da? Var han da ikke Martyr?

Fortunio.

Nei,

Han var en lærd Skribent.

Fra Domenico.

Han var Skribent —

Nu husker jeg — Skribent. — Hvad har han skrevet?

Fortunio.

En Mængde Bøger. Men han læses meest,
Fordi han var en ypperlig Latiner.

Fra Domenico.

Rigtig, han var Latiner. — Nu, vort Kloster
Har sikkert Noget af ham. See kun efter.
Naar jeg er ude, har Simone Nøglen.
— Men siig mig, hvem var det, der nys gik fra Jer=
Marchesen, Eders Broder? Ikke sandt?
Det er en prægtig Mand, og nylig valgt
Til Præsident i Raadet. — Men fortæl mig,
Hvorfor han lever her. Han er jo gift,
Og i Venedig, troer jeg; er han ikke?
Er det en gammel Kjærlighed, der holder
Ham her i Byen, eller — hahaha —
Maaske en ny? (Da Fortunio gjør en uvillig Bevæg

Nu, nu, naar det kun i
Er værre, og især, naar det ei giver

Skandal, saa trykker jeg et Øie til.
Men jeg gad gjerne vidst det — jeg er taus,
Og det gaaer ikke videre fra mig.

Fortunio.

I spørger mig om Meer end selv jeg veed.
Kun et Par Uger har jeg været hjemme,
Og kjender Lidet til min Broders Forhold.

Fra Domenico.

Men I, hvorledes staaer det til hos Eder?
Slet Intet paa Samvittigheden, Intet,
I vil betroe til Eders Sjælesørger?

Fortunio.

Nei, kjære Pater, jeg har nylig skriftet,
Og I har givet mig Absolution.

Fra Domenico.

Ja, rigtig, rigtig!

Fortunio.

Undskyld nu — Farvel!
(Gaaer.)

Fra Domenico.

Jeg troer, at jeg vil sætte mig derhenne
Paa en af Bænkene. Maaskee man faaer sig
En Luur; det er saa godt paa Middagsmaden.
(Sætter sig paa en af Bænkene i Baggrunden.)

Sjette Scene.

Fra Domenico i Baggrunden. — Gasparrino og Chiaretta, d[...] komme ind fra Siden i Forgrunden.

Chiaretta.

Hør, kjære Onkel, gaae nu hjem alene.
Jeg har et Ærinde hos — hos en Kræmmer.

Gasparrino.

Jeg gaaer. Men du gjør Misbrug af din Ret
Som min — nu, som min temporaire Hustru.
Du trækker om med mig fra Sted til Sted,
Og gaaer tilsidst dog dine egne Veie.
Nu da, Farvel! Men naar jeg nu gaaer fra dig,
Saa husk, at du skal passe paa dig selv,
Og vogte vel din Ægteherres Ære. (Gaaer.)

Chiaretta (leende).

Det er jo netop det, jeg har isinde.
— O, maatte det nu lykkes mig! og maatte
Vor kjære Munk Domenico kun være
Halv saa lettroende, og saa enfoldig,
Som jeg vil troe og haabe, at han er.
— Der sidder han. Nu har han spiist i Klostret
Og udentvivl spiist godt. Maaskee gjør dette
Ham meer modtagelig for min Fortælling,
Og mindre skikket til at see, jeg lyver.
Thi lyve maa jeg, dersom Ret og Sandhed
Skal føre Sagen for min stakkels Søster.

Det er mit Haab, ifald Fortunio
Er klog og god og ædel som jeg troer,
Da vil han see den Sandhed, der er skjult i
Min Usandhed, og ikke misforstaae mig.
(Gaaer nærmere hen til Fra Domenico, men standser, da hun seer Peppo komme.)
Der kommer Peppo. Hvad vil han? Lad høre!
(Skjuler sig til Siden.)

Syvende Scene.

Fra Domenico. — Peppo. Chiaretta (skjult).

Peppo
(gaaer hen til Munken og rykker i ham).

Fra Domenico! Sover I?

Fra Domenico (vaagner).

Nei, vist gjør jeg ikke! — Naa, er det dig! Hvad er det for et Spectakel du gjør! Hvad vil du mig?

(Kommer frem med ham.)

Peppo.

Jeg vil Jer Ingenting. Men da jeg skriftede for Jer igaar Aftes, bad I mig huske Jer paa, at I vilde spørge mig om Noget.

Fra Domenico.

Hvad var det?

Peppo.

Et net Spørgsmaal. Hvor skal jeg vide det!

Fra Domenico.

Naa, nu husker jeg. Hvad er det for Folk, der nylig er kommen her til Byen og boer hos Jer?

Peppo.

Det er skikkelige Folk.

Fra Domenico.

Staaer de dem godt?

Peppo.

Det gjør de rigtignok. De prutter aldrig, kjøber Alt hvad man tilbyder dem, om det ogsaa er dyrt. Det er fine Folk.

Fra Domenico.

Manden er gammel? ikke sandt? Og gift med en ganske ung Kone?

Peppo.

Jo.

Fra Domenico.

Er hun smuk?

Peppo.

Om hun er? Det kan I sige to Gange. Man bliver vel tilmode, naar man seer paa hende.

Fra Domenico.

Naa, det var det! — Men siig mig engang, da du igaar gik fra mig, faldt det mig ind, at der har været Tale om et Knivstik, du har givet en Karl udenfor Byen. Hvorfor sprang du det over?

Peppo.

Fordi jeg tænkte, at det behøvede jeg ikke at tale om. Naar han ikke vil lade den Pige i Fred, jeg holder af, og ikke vil lade sig sige, saa bruger jeg Kniven. Hvem gjør Ophævelser derover? Og skal det skriftes?

Fra Domenico.

Javist, skriftes maa det.

Peppo.

Men I siger altid, vi skal fortryde hvad vi har gjort; ellers vil I ikke absolvere os. Hvor kan jeg fortryde den Sag?

Fra Domenico.

Naa, fortryd den ikke! Men skrifte den maa du, og sige dine Ave og give dine Voxlys. Det er det Mindste, jeg kan dømme dig i.

Peppo.

Det har jeg heller ikke hørt før! Det er noget ganske Nyt, I dér indfører.

Fra Domenico.

Hvad er det for en Snak? Noget Nyt! Det har vi gjort saa længe vort Kloster staaer.

Peppo.

Men det er alligevel ikke smukt af Jer. Der er Andre, der ikke tage det saa nøie.

Fra Domenico.

Andre? Ja, jeg veed nok hvad du mener. Der

er Jesuiterne derovre, de prale af, at der er Ingen, der gjør Veien til Himmerig saa let som de. Men det er ikke sandt, siger jeg. Ingen kan være mere langmodig og overbærende end vi ere. Derfor strømmer Folk til vort Kloster.

Peppo.

Men jeg synes dog —

Fra Domenico.

Hør, Peppo, nu skal du gaae din Vei. Jeg vil ikke høre et Ord mere. Kom til mig iaften; saa vil jeg betænke, om jeg overhovedet kan absolvere saadan en paastaaelig Knægt som du er. Pak dig!

(Peppo gaaer brummende bort.)

Den dumme Dreng! Har jeg ikke ordentlig ærgret mig over ham! Og min Middagshvile har han ogsaa forstyrret. Naa, jeg vil dog sætte mig hen igjen.

(Sætter sig igjen paa Bænken i Baggrunden; Chiaretta træder frem.)

Chiaretta.

Ja, denne Munk er ganske som jeg ønsker,
Og det er godt, han har lagt Mærke til os.
— Nu maa jeg tale til ham, før han falder
Isøvn paany. (Nærmer sig ham.) Hr. Pater!

Fra Domenico
(der har blundet lidt, reiser sig).

Ah, Signora!

I vil nok tale med mig. Er der Noget,
I har paa Hjertet?

(Træder frem med hende.)

Chiaretta (i nedstemt Tone, som en Skriftende).

Ja, ærværdige Fader!
Jeg har en Sorg, jeg gjerne vil betroe Jer.
Af Eders Viisdom vil jeg hente Trøst,
Af Eders Fromhed Bistand i min Qvide.

Fra Domenico.

Tael I kun frit! I kan betroe Jer til mig.
Men sig mig — thi jeg kjender Eder ikke —
Er I fra Byen her?

Chiaretta.

Jeg har kun været
En Uge her. Jeg boer paa Hjørnet hisset i
Den lyse Bygning . . .

Fra Domenico.

Hos Francesco Neri?

Chiaretta.

Hos ham.

Fra Domenico (afsides).

Der har vi jo den unge Frue.

(Høit.)

Nu godt, lad mig da høre hvad I vil mig.

Chiaretta.

Først maa jeg sige Jer, at jeg er gift med
En Mand tilaars, saa gammel, at han godt

Kan holdes for min Bedstefader. Men
Vi lever enigt sammen; jeg er altid
Tilfreds med mine Kaar, og han til Gjengjæld
Har største Kjærlighed til mig — og aldrig
Har mine Tanker havt et andet Ønske
End at behage ham. Naar blot jeg peger
Paa Et og Andet, kjøber han det strax.
Han er formuende, og sparer ikke.

Fra Domenico.

Nu, hvad saa Meer?

Chiaretta.

Ja, seer I nu, Hr. Pater!
I al den Tid, vi har vort Ophold her,
Bli'er dette fredelige Liv forstyrret.
Her er i denne By en fornem Herre,
Der lader til at finde stor Behag i
Den Smule Skjønhed, Himlen har mig givet.
Thi hvor jeg staaer og gaaer, der maa jeg see han
Ti Gange daglig gaaer han op og ned
Forbi mit Vindue, og hilser ind
Med Haandkys, ja han nikker til mig, lader
Som var vi ret fortrolige Bekjendte.
I Kirken, selv i Kirken vil han ikke
Forunde mig den Ro, min Andagt ønsker.

Fra Domenico.

Saa? Vil han ikke? Hm!

Chiaretta.

Og nu for nylig
— Hvad synes I, Hr. Pater! — har han sendt mig
En Kone, et af disse stygge Væsner,
Der gaae i Ærinder for Cavallerer.
Hun bringer Blomster, Frugter, Alting udsøgt —

Fra Domenico.

Og I har taget det?

Chiaretta.

Hvad skal jeg gjøre?
Tog jeg det ikke, tog hun det nok selv,
Og bildte ham vist ind, jeg sagde Tak.
Og endelig idag hun hilste fra ham,
Han vil ved Solens Nedgang komme til mig.
Hvoraf han veed, at jeg paa denne Tid
Er ene hjemme, det maa Himlen vide!

Fra Domenico.

Hm! Hm! Men hvem er denne Cavalleer?

Chiaretta.

I kjender ham; I omgaaes meget med ham.

Fra Domenico.

Hans Navn?

Chiaretta.

Ja, det har Værtens Datter sagt mig,
Fortunio della Scala.

Fra Domenico (farer op).

Er I klog?
Fortunio? En Broder til Marchesen?

Chiaretta.

Ja, ganske rigtigt.

Fra Domenico.

Men jeg siger Nei!
Saa har man narret Jer. Det er umuligt!

Chiaretta.

Umuligt eller ikke — det er ham.
Jeg møder ham saa ofte, at jeg sagtens
Maa kunne kjende ham. Hans Dragt er altid
Af Fløil; hans Vams er gjerne sort, besat
Med Silkesløifer, og om Halsen har han
En gylden Kjede, og et Kors i Kjeden
Af ædle Stene. Er det ham, Hr. Pater?

Fra Domenico.

Jo, det er ham. Men jeg forstaaer det ikke.
— Og I har aldrig givet ham et Vink?

Chiaretta.

Et Vink? Hvor kan I troe? Jeg er jo glad,
Naar ikkun han vil lade mig i Fred.
Men han berøver mig min Fred; han vækker
En Tanke hos mig, som jeg helst vil undflye.
Ak, jeg er svag, det tør jeg ikke nægte.
Men var jeg fri for Fristelser, saa troer jeg,
At Intet skulde siges paa mit Levnet.

Fra Domenico.

Nu nu! Giv Jer tilfreds! Hold Jer kun altid
Tilbage, naar I seer ham; — og forresten

Styrk Jer ved gode Gjerninger, jeg mener
Almisse til de Fattige.

Chiaretta.

Ja, rigtigt!
Det har jeg tænkt paa. Her er to Dubloner.
Giv dem til Fattigfolk i Eders Sogn.

Fra Domenico.

Det skal jeg; det er smukt.

Chiaretta.

Og dér, Hr. Pater!
Er fem Dubloner til. Jeg ønsker meget,
At I, der sikkert staaer Jer godt med Himlen,
Vil daglig læse Sjælemesser over
En Slægtning af mig; derved vil han slippe
I kortere Tid fra Skjærsilds bittre Pine.

Fra Domenico (ivrig).

Signora, ja det skal jeg! Jeg kan mærke,
At Eders Sind er fromt. Stol kun paa mig!
Fortunio skal jeg snakke med, alvorligt!
Han skal herefter lade Jer i Fred.

Chiaretta.

Ja, Tak, Hr. Pater! Eders Viisdom er det,
Jeg sætter Tillid til. (Neier og gaaer, men vender strax om.) Men glem kun ikke,
At jeg er rigtignok alene hjemme
Idag ved Solens Nedgang; men jeg ønsker,

At han forskaaner mig for sit Besøg.
(Afsides.)
Nu faaer jeg see, hvad Hjælp vi kan os vente
Af Fra Domenico. (Høit.) Farvel, Hr. Pater!
(Gaaer.)

Fra Domenico (ene).

Rette Cavallerer disse fornemme Folk! For mig gjør han sig saa hellig; han har nylig skriftet, han har Ingenting paa Samvittigheden — og saa faaer jeg disse Historier at vide! — Fortunio! jeg havde ikke troet det om ham! Men i det Capitel kan man Ingen troe, ikke engang sig selv. Slippe mig skal han ikke. Nu er han i Klostret; dér kan jeg træffe ham. (Vil gaae.) Der kommer han! Naa, ham har den hellige Jomfru sendt til mig just i det rette Øieblik.

Ottende Scene.

Fra Domenico. — Fortunio.

Fra Domenico.

Allerede tilbage?

Fortunio.

Vor kjære Fra Simone var gaaet ud og havde taget Nøglen til Bibliotheket med sig.

Fra Domenico.

Naa, saa kan I faae Evers Saltantius imorgen; det har vel ikke saa stor Hast.

Fortunio (rettende).

Lactantius.

Fra Domenico.

Lactantius — rigtig. Disse græske Navne løbe surr for mig. — Men hør! fortæl mig dog, om I kjender noget til den unge Frue, der boer derhenne paa Hjørnet hos Francesco Neri.

Fortunio (forvirret).

Nei — uden for saa vidt, at jeg undertiden møder hende.

Fra Domenico.

Naa, I møder hende. Og saa hilser I hende? Ikke sandt?

Fortunio.

Da jeg mødte hende flere Gange, saa kom jeg tilsidst til at hilse hende, jeg veed selv ikke, hvorfor.

Fra Domenico.

I har altsaa ikke havt Hensigter med at hilse hende?

Fortunio.

Nei. Det kom af sig selv, af Høflighed, af Beundring for hendes Skjønhed, af en Følelse, man som ungt Menneske let kommer til. Men nogen Hensigt dermed havde jeg ikke.

Fra Domenico.

Saa? Ikke? Men I gik dog efter hende?

ortunio.

Nei, det har jeg aldrig gjort.

Fra Domenico.

Ikke? Og I er heller ikke gaaet ti Gange om Dagen forbi hendes Vinduer, har ikke seet ind og kysset paa Fingrene?

Fortunio (leende).

Nei — hvor falder I paa det?

Fra Domenico.

Og I har ikke sendt hende Foræringer af fine Frugter og andre gode Sager?

Fortunio.

Aldrig.

Fra Domenico
(der efterhaanden er kommen i Hede og har hævet Stemmen).

Og I har heller ikke ladet en gammel Mellemhandlerske gaae til hende? har ikke sagt, at I vilde besøge hende iaften ved Solens Nedgang, da I vidste, at hun var alene hjemme?

Fortunio.

Men hvad er det I der spørger mig om? Alt dette har jeg ikke engang drømt om.

Fra Domenico.

Har I ikke? Og det tør I sige til mig, Eders Sjælesørger, som I veed kan see ind i Menneskernes skjulteste Tanker!

Fortunio.

Men her seer I feil.

Fra Domenico.

Gjør jeg? Har da ikke den unge Frue i dette Oieblik været hos mig og sagt just det Samme, som jeg siger til Eder?

Fortunio.

Har hun? Det er jo ikke muligt!

Fra Domenico.

Ikke muligt? Nu har jeg hørt det før! Skal det siges til mig? Farer da jeg med Usandhed? En Mand af vort Klosters hellige Orden, skal I ikke troe ham?

Fortunio (afsides).

Ja, hvem kan komme nogen Vei med Fra Domenico, naar han er i det Hjørne! (Høit.) Kjære Pater! I og jeg pleie jo altid at enes godt. Jeg vil tilstaae Jer, at denne unge Dame har gjort Indtryk paa mig, at jeg har ondt ved at faae hende ud af Tankerne. Men hun er gift; og det alene er nok for mig til at afholde mig fra enhver utilladelig Hensigt. Deri kan I troe mig.

Fra Domenico.

Nei, det troer jeg ikke. Konen er smuk, og I er ung; saa fristes man, det kan ikke være anderledes. — Naa, naa! Det veed jeg af min egen Erfaring.

Fortunio.

Veed I?

Fra Domenico.

Nu ja, Fristelser er man ikke fri for under Munkekappen. Hvis Konen ikke var saa skikkelig, skulde jeg ikke spilde et Ord derpaa. Jeg havde paalagt Jer en Bod og absolveret Jer. Hvad hjælper Strengheden til? Kan man forandre Verden? Bliver Menneskerne anderledes? Er den hellige Jomfru ikke fuld af Medynk, og saa skulde vi ikke være det? Det kan jeg ikke forstaae. Men her er det en anden Sag. Den unge Frue er desuden af god og formuende Familie; med hende kan man ikke handle som I har gjort. (Da Fortunio vil afbryde ham.) Nei — tael ikke! — jeg bliver vred. Hvad er det for Anstalter! Skal I ikke høre hvad jeg som Eders Skriftefader siger? Og saa vil I ovenikjøbet nægte. Naar I endda tilstod og skriftede Eders Synd, saa kunde vi tales ved.

Fortunio.

Endnu engang, kjære Pater! her maa finde en Feiltagelse Sted; derom er jeg overbeviist. Men for at berolige Jer, saa lover jeg herved med Haand og Mund, at jeg hverken med Ord eller Gjerning skal forstyrre den unge Dames Fred. Skulde I gribe mig deri, saa kan I paalægge mig hvad Bod I vil. (Hilser og gaaer.)

Fra Domenico (ene).

Jeg har dog gjort ham tammere; det var godt at mærke. Men jeg talte ogsaa til ham saa eftertrykkeligt, at det ikke kunde Andet end virke. Jeg er fornøiet med mig selv.

Efter vore Klosterregler skulde jeg nu egentlig raadføre mig med vor Abbed, eftersom denne Sag angaaer en saa fornem Familie som Marchesens. Men det vil jeg ikke. Hvorfor skulde jeg det? Saa blander han sig deri, og jeg bliver skudt tilside. Men jeg vil raadføre mig med Pater Guardianen. Han er min gamle Ven, og han pleier at sige Ja til Alt hvad jeg foreslaaer. (Gaaer.)

Anden Act.

Første Scene.

Et rigt decoreret Værelse hos Marchesen.

Marchesen og Fortunio træde ind. — Siden en Tjener.

Marchesen.

See disse Dokumenter efter. Siig mig,
Om du kan blive klog derpaa. De handle
Om det Palads, vi eier i Venedig.
Jeg er tilsinds at skille mig derved.

Fortunio.

Den herlige Gaard, der ligger ved den store
Kanal, den vil du sælge? Husk dog paa,
Hvor glad du var, dengang det Kjøb blev sluttet.

Marchesen.

Ja, dengang, dengang! Nu —! (Afbrydende.) Jeg tænker ikke
At tage Ophold i Venedig mere.

Fortunio.

Er det dit Alvor?

Marchesen.

Ja, det er mit Alvor.

Men lad os ikke tale meer om den Sag.

(Til en Tjener, der kommer ind.)

Hvad vil du?

Tjeneren.

Eccellenzas Huushovmester,

Anselmo, er derude. Han er kommen

I dette Øieblik fra Reisen.

Marchesen (greben).

Er han!

Ja, jeg vil tale med ham — Nei . . . jo, strax.

(Tjeneren lukker op for Anselmo og gaaer.)

Anden Scene.

De Forrige. — Anselmo.

Marchesen

(gaaende urolig op og ned).

Anselmo!

Anselmo.

Eccellenza!

Marchesen.

Vent! — Nei, siig mig,

Du kommer fra Venedig? Nu, hvad veed du?

Anselmo.

Reden var tom, og Fuglen var alt fløien.

Marchesen.

Hvordan? Hvad mener du?

Anselmo.

En Uge førend
Jeg ankom, var hun reist fra Byen.

Marchesen.

Var hun!

Anselmo.

Det hed sig, med en Onkel. Har hun ogsaa
En Onkel?

Marchesen.

Jo, den gamle Gasparrino.

Anselmo.

Ham har jeg aldrig seet. Jeg antog ellers,
At hun var taget bort med Cavalleren,
Vi traf hos hende.

Marchesen.

Taget bort med ham
Saa fræk hun skulde være! Hvem kan vide!
— Erfoer du ikke, hvor hun da tog hen?

Anselmo.

Desværre, nei! Hun var reist bort i Stilhed,
Og Ingen fulgte med af Eders Folk.

Marchesen.

Men hvis hun nu tog hertil?

Anselmo.

Jeg maa tilstaae,
At det var strax min hemmelige Frygt.

Marchesen.

Ja, hvis hun vover det, ifald hun kommer
Til Padua, da holder jeg mit Ord,
Da skal hun gives til sin egen Skjændsel!
Af Byen skal hun føres, hvis jeg ikke
Anklager hende —

Fortunio
(der forundret har hørt til).

Men om hvem er Talen?

Anselmo.

Om Eccellenzas forrige Gemalinde.

Fortunio (til Marchesen).

Din forrige? Hvad kan han mene dermed?

Marchesen.

Gaae nu kun ind, Anselmo! Hvis du kommer
Paa Spor om Noget —

Anselmo.

Melder jeg det strax.

Marchesen.

Ja, meld mig det, men — oppebie min Ordre.

(Anselmo gaaer.)

Fortunio.

Min Alessandro! løs mig denne Gaade!
Din unge Hustru, som jeg veed du tilbad,

Om hvem du skrev mig Breve, alle fulde
Af Kjærlighed, af ubegrændset Ømhed,
Hun er nu tabt for dig? Er dette Grunden
Til din Tungsindighed, og er det derfor
Du lever her, fjernt fra Venedigs Skjønhed?
Dengang jeg kom tilbage fra mit vilde
Omflakkerliv, da vented' jeg at see dig
Lyksalig ved dit Valg, var forud glad ved
At være Vidne til min Broders Lykke.
Og nu — har du isandhed seet dig skuffet?

Marchesen.

Fortunio, tilgiv mig! Det var Uret,
At jeg fortiede for dig mit Vanheld.
Men Modet svigted' mig. Ak, det er tungt
At mane Sorger op, man helst vil glemme.
— Ja, jeg har seet mig skuffet, bittert skuffet!
Min unge Hustru — selv i denne Stund
Er det mig vanskeligt at troe derpaa —
Har hyklet Ømhed for mig, skjændig misbrugt
Den Tillid, jeg til hver Tid viste hende.

Fortunio.

Hun var dig utro!

Marchesen.

Ja, hun var mig utro!
Et halvt Aar var mit Liv et Eden, smykket,
Saaledes syntes jeg, med et saa yndigt,

Saa elsket Væsens Kjærlighed og Troskab.
Min gamle Huushovmester, min Anselmo,
Der er vort Huus hengiven, som du veed,
Han paastod vel, Serena var lidt flygtig,
Var altfor fri mod Andre; at hun ikke
Tog noksom Hensyn til min Stilling eller
Familiens Værdighed. Jeg agted' ikke
Paa hvad han sagde, fandt ei Grund dertil.
Nu traf det sig i Carnevalets Tid,
At en af vore Venner, Grev Pisani,
Indbød os til en Fest hos ham i Masker.
Da Tiden nærmed' sig, lod jeg Anselmo
Gaae over til Serena, for at spørge,
Om hun var færdig til at tage med;
Han kom tilbage, aandeløs og bleg.
Fra Galleriet, fra et Vindue,
Der aabned Udsigt til en Sal, men oftest
Var spærret med en Lem, fra dette saae han
Serena sidde hos en fremmed Herre,
Og i fortrolig Stilling. Jeg gik med ham,
Uvillig, tvivlende. Jeg saae det Samme.

Fortunio.

Hvem var det da?

Marchesen.

Han var mig ubekjendt,
Var meget ung og, jeg kan ikke nægte,

Af sjelden Skjønhed. Han som hun var paaklædt
Til Carnevalet. Under Masken vilde
Formodentlig de mødes med hinanden.
Han laae paa Knæ for hende. Mens hun skilte
Hans Lokker ad med Haanden, trykte hun
Et Kys paa Panden, løfted ham iveiret,
Og han — slog Armene om hendes Hals!
O, hvilket qvalfuldt Syn! Jeg stod en Tidlang
Maalløs og som forstenet, uden Evne
Til en Beslutning. Og selv nu jeg neppe
Er mig bevidst, om det var Skræk, der greb mig,
Om Afsky, eller Medynk med et Væsen,
Der var saa ungt og skjønt, og dog et Offer
For Menneskets forkrænkelige Kaar.
— Jeg gik tilbage, lod mig ufortøvet
Roe bort fra Huset, ene med Anselmo,
Og tog til Padua den samme Nat.
— Der har du min Historie. Du seer,
Den er bedrøvelig.

Fortunio.

Min Alessandro!
Jeg tager Deel af Hjertet i dit Vanheld.
Men har du virkelig ei fundet ud,
Hvem han var, han, den Skjændige, der voved
At sætte Foden i dit Huus, at krænke
Dets Hellighed? Har du ei tænkt paa Hævn?

Marchesen.

aa Hævn? Jeg skulde hævne mig paa ham?
ar han da krænket mig? Har han forstyrret
lin Fred, min Lykke? Kan jeg undres over,
: han, at Rogen fandt Serena skjøn,
han for hendes Skyld har vovet Livet?
Jeg veed ei hvem det var. Der blev paa den Tid
lt meget om en Kjøbmandssøn, hans Skjønhed,
ns Pragt i Klæder. Muligt var det ham.
n kan ei være Gjenstand for min Hævn.
Men hun! ak hun! Her traf mig Pilens Braad!
a skulde kjende hende, skulde see,
orban det syntes som Blufærdigheden
ed Helgenskin om hendes Pande hviilte;
orledes hun ved Talens milde Vellyd,
d Øiets Straaler og ved Mundens Udtryk
rtrylled', henrev Hver, der hende saae —
s Alt bedrageriskt! Et hyklet Skin!
tet at bygge paa! En aaben Himmel,
n aaben for des dybere at styrte
ig i en Afgrund uden Haab og Frelse!
og — lad mig holde op. Jeg taaler ikke
t kalde dette Billede tilbage.

(Gaaer ind.)

Fortunio.

et var det altsaa! Derfor har der ligget

En Sky omkring hans Pande! Derfor flyer han
Sin Bolig i Venedig, denne By,
Han før har sat saa høit. — Men nu den Ande
Den Fremmede, der sneg sig i hans Huus,
Og pletted' hans og vor Families Ære —
Saa let han skulde slippe? Nei, ved Himlen,
Ifald jeg træffer ham, hans Død er vis!

Tredie Scene.

Fortunio. — Anselmo.

Anselmo.

Signor, Eders Broder haaber, I har h undskyldt. Han vil siden lade Eder vide, naar h ønsker at tale med Eder. (Vil gaae.)

Fortunio.

Vent lidt. Du var jo Vidne til, at der v en ung Herre hos min Broders Hustru. Kjendte ham ikke?

Anselmo.

Nei, Signor.

Fortunio.

Kan man antage, at det var den unge Kj mandssøn?

Anselmo.

Nei, bestemt ikke. Jeg har nu, mens jeg v i Venedig, seet ham. Det var ikke ham.

Fortunio.

Men hiin Aften — var der ikke en Feiltagelse mulig? Saavidt jeg veed, har min Svigerinde altid været omtalt som en hæderlig Dame, der var agtet høit af Alle.

Anselmo.

Det kan gjerne være. Jeg selv har neppe talt ti Ord med hende.

Fortunio.

Saa? Hvoraf kom det? Var hun stolt?

Anselmo (spottende).

Nei, det var Synd at sige. Tvertimod, hun var altfor nedladende. Hun forstod ikke, hvad der nu, da hun var Marchesens Gemalinde, blev fordret af hende. Hun huskede ikke paa, at han havde løftet hende op fra en ringe Stand —

Fortunio.

Hvor kan du sige det? Hun er jo af en gammel, adelig Familie.

Anselmo.

Ja, en god Prakker-Familie. Kan den maale sig med Eders berømte Slægt? Eders Broder — hvem han havde peget paa, om det saa var en Hertugdatter, det var ikke blevet nægtet ham. I kan troe mig, Signor, dersom Eders Fader havde levet, det Ægteskab var aldrig blevet taalt. Det kunde

umuligt gaae godt dermed; det har jeg tænk
det første Øieblik. Og nu har Udfaldet viist, a
havde Ret.

Fortunio (afsides).

Ja, det lader jo næsten til det. (Høit.)
til min Broder, at jeg nu gaaer ud. Men i
skal jeg indfinde mig hos ham.

(De gaae, hver til sin Side.)

Fjerde Scene.

Den offentlige Plads.

Chiaretta. — Siden Gasparrino og Lorenzo.

Chiaretta
(kommer ind og seer sig om).

Her er min Pater ikke. Det var slemt.
Ak, jeg maa gjøre nok engang Forsøg;
Og ene Himlen veed, med hvilket Held.
Fortunio kom ikke. Har da Munken
Ei sagt ham Alting som jeg ønsked', eller
Har andre Grunde gjort, at han blev ude?
Har han forstaaet mig, eller misforstaaet mig?
— Jeg mødte ham paa Veien. Hvis jeg nu
Var consequent, saa havde jeg vel sendt ham
Et lille Sideblik, et Smiil med Blikket.
Men nei, jeg er kun dristig, naar jeg gaaer

Min Søsters Ærinde; gaaer jeg mit eget,
Da er jeg frygtsom. — Herregud, der kommer
Min Onkel, og jeg haabede saa vist,
At jeg var sluppen fra ham.

(Gasparrino og Lorenzo træde ind.)

Gasparrino.

Men, Chiaretta!
Du maa dog huske paa, jeg er din Mand,
Og du min Halvdeel. Naar du render fra mig,
Saa mangler jeg det Halve til mit Liv,
Og gaaer omkring som han i Eventyret —
Jeg vil just ikke sige, som en Halvmand,
Men altid som det Halve af en Mand.

Chiaretta.

Jeg skal besørge Noget.

Gasparrino.

For dit Kloster?

Chiaretta.

Aa nei!

Lorenzo.

Ja, er Signora ikke bleven
Opdragen i et Kloster?

Gasparrino.

Om hun er!
Jo, det er godt at mærke. Hvad de lære
I Klostrene!

Lorenzo.

Det har jeg ogsaa hørt,
Som nu brodere, kniple, sye . . .

Gasparrino.

Saamænd!
Men ellers faae de dér en Mængde andre
Kundskaber, der kan gavne dem særdeles,
Som nu Diplomatie —

Lorenzo.

Diplomatie?

Gasparrino.

Smaa Kunstgreb, og Veltalenhed. Hun dér
Hun har en Tunge! Dersom hun var gift med
Marchesen, saa var al vor Nød forbi.

Chiaretta.

Hør, Onkel, jeg maa gaae, maa see at træffe
Min Skriftefader.

Gasparrino.

Nu, det gjør du Ret i,
Det er et nyttigt Meubel i et Huus.
Din rette Fader gav dig Livet, satte
Dig ind i Verden. Verden gav dig Synden,
Og Skriftefaderen igjen, han giver
Dig Syndsforladelsen. — Men siig mig ellers,
Er der da Noget, du partout maa skrifte?
Du kommer næsten lige fra dit Kloster . . .

Chiaretta.

ér er' vi vant' dertil.

Gasparrino.

Naa, I er vante!
ten er man vant at skrifte sine Synder,
aa maa man ogsaa være vant at synde.
vorfor vil ellers Nogen skrifte.

Lorenzo.

Stop!
)en Slutning duer ikke. Man kan skrifte
:n Tvivl, en Frygt, en egen Angst for Synden ...

Chiaretta.

'avist, det kan man.

Gasparrino.

Er du da i Angst?
5trengt taget burde jeg, der er din Mand,
aae lidt at vide om deslige Sager.
)en Fyr, der gjør dit Hjerte saa uroligt,
r han en yngre Cavalleer?

Lorenzo (leer).

Aahaa!
)et skulde hun fortælle dig! Jo, pyt!

Chiaretta (afsides).

)erhemme kommer Munken! (Høit.) Gaae nu, Onkel!
[eg beder dig!

Gasparrino
(kysser paa Fingeren).

Saa lev da vel, min Halvdeel!
Gaae til din Skriftefader. Men naar han
Har absolveret dig for dine Synder,
Saa husk, at du alligevel skal være
Din Ægteherre tro.

(Han og Lorenzo gaae ud tilvenstre, Chiaretta tilhøire, Alle hen imod Baggrunden.)

Femte Scene.

Fortunio. — Siden Chiaretta og Fra Domenico.

Fortunio
(kommer fra en af Siderne i Forgrunden).

Mig driver Noget,
Jeg veed ei rigtigt hvad, til det Qvarteer,
Hvor hun, den gaadefulde Dame, boer.
Var det da hende, der har talt med Munken?
Og var det mig, hun sigted' til? Umuligt!
Nu nylig saae jeg hende. Var det hende,
Jeg havde mærket det. Men nu, hvor tugtig,
Og hvor jomfruelig gik hun forbi mig,
Slog Øiet ned og — Himmel! men der er hun!
Hun gaaer med Munken, taler ivrig med ham . —

Hun kommer . . . jeg vil blive nær herved.
.affee kan jeg erfare Sammenhængen.
'juler sig ved en af Siderne. — Fra Domenico og
hiaretta træde ind fra høire Sides Baggrund.)

Fra Domenico.

ı har igjen forfulgt Jer? Jeg skal lære
n at forfølge Jer! — Han sender Bud
siger, han vil komme? Kan man troe det!

Chiaretta.

t har han sagt. Paa samme Tid som sidst,
ıg ved Solens Nedgang. Jeg er altid
ı den Tid ene hjemme. Han maa lønne
ioner, der har meldt ham det.

Fra Domenico.

Spioner?
jeg skal lære ham at spionere,
ıl vise ham, han skylder mig Respect.

Chiaretta.

n, kjære Pater, har I ogsaa sagt ham
hvad jeg bad Jer om?

Fra Domenico.

Nu, om jeg har!
ȝnora, jeg har talt — jeg siger Jer,
ar jeg for Alvor taler, gaaer det ind
Marv og Been.

Chiaretta.

Men see, hvad han har sendt mig
(Giver ham en Medaillon, indsvøbt i Papir.)

Fra Domenico.

En Medaillon!

Chiaretta.

Den bragte mig hans Bud
Og bad mig fra ham, ikke at forsmaae den.

Fra Domenico.

Den er jo kostbar!

Chiaretta.

Ja, kun altfor kostbar!
— Vær nu saa god at give ham den fra mig,
Og hils ham endelig, jeg tager ikke
Imod hans Gaver. Lov mig det, Hr. Pater!

Fra Domenico.

Det skal jeg, vær forsikkret!

Chiaretta.

Hvad der meest
Fortryder mig, det er at han vil komme
Idag, paa Sanct Basilius-Dag; thi denne
Bli'er altid helligholdt af vor Familie.
Og nu forstyrres mine fromme Tanker.

Fra Domenico.

Giv Jer tilfreds, Signora! Øv Jer flittig
I Bønner og i gode Gjerninger.

Chiaretta.

Det har jeg ogsaa tænkt paa. Hør, Hr. Pater,
En anden afdød Slægtning viste sig
Inat i Drømme for mig, bad saa bønlig
Om snar Forløsning. Her er ti Dubloner.
Læs for hans arme Sjæl de fyrgetyve
Gregorius-Messer.

Fra Domenico.

Det skal punktlig skee.
Og desforuden skal jeg bede Himlen
Bevare Jer for Fristelsernes Fare.

Chiaretta (sukker).

Ja, jeg kan trænge til det. — Undskyld nu,
Ifald jeg har uleiliget —

Fra Domenico.

Nei, nei!

Chiaretta.

Og glem for Alting ikke, at jeg ønsker
At være fri for hans Besøg iaften.

(Gaaer.)

Fra Domenico (ene).

Nei, den Fortunio! Ifald han ikke
Var Den, han er, og var Marchesens Broder,
Fortjente han — nok sagt!

(Fortunio kommer frem.)

Fortunio (afsides).

Ja, det var hende.
Men hvad var hendes Ærinde?

Fra Domenico.

Der er han!
Han kommer jo som kaldet!

Fortunio.

Kjære Pater!
Vil I vel sige mig —

Fra Domenico.

Hvad skal jeg sige?
Hvad troer I vel, at jeg kan sige til Jer?
Jo, I har agtet smukt paa min Formaning!
Man skulde troe, at Aar og Dag var gaaet
Fra den Tid, da jeg talte sidst med Eder.

Fortunio.

Men, kjære Pater, hvad er der paafærde?

Fra Domenico.

Det tør I spørge om? Nu har jeg hørt!
Fremturer I da ikke med at plage
Den stakkels Frue? har paany erklæret,
I vil besøge hende, nu iaften
Ved Solens Nedgang, naar hun er alene —?

Fortunio.

Det har hun sagt?

Fra Domenico.

I dette Øieblik.

Fortunio.

Ken er I vis paa, at hun mener mig?

Fra Domenico.

Hun har beskrevet Jer fra Top til Taa,
Hvorledes I gaaer klædt, og indtil Kjeden
Med Eders Diamantkors. — Men desuden,
Hvem sendte hende denne Medaillon?

(Giver ham Medaillonen.)

Fortunio

(idet han seer paa den).

Det veed jeg ikke. Jeg har ikke sendt den.

Fra Domenico

(vred og med noget komisk Værdighed).

Signor, jeg er en gammel Mand. Min Pligt
Og mine Ordensregler fordre strengt,
At jeg er uden Forskjel eens mod Alle.
'eg venter samme Lydighed af Eder
om af den Ringeste, der kommer til mig.
tar jeg har sagt, at det er Jer, der sendte
'n unge Frue denne Medaillon,
a har I sendt den; og naar jeg forlanger,
I skal tage den tilbage, strax,
gaaer det ikke an at sige Nei.

Fortunio

'r under denne Tiltale har betragtet Medaillonen nøiere;
afsides).

den har en Indskrift, ridset fiint.

Lad see, om jeg kan læse den. Der staaer:
„Miskjend mig ikke, men hav Tillid til
mig!"
— Det er dog mærkeligt! (Læsende.) Jeg seer af Alt,
Jeg maa besøge hende.

Fra Domenico.

Nu, Signor,
Jeg venter, I vil svare mig. Jeg tænker,
At det er vel det Mindste, jeg fortjener.

Fortunio.

Min kjære Pater, jeg vil gjerne tilstaae,
At jeg . . . at denne Medaillon er min,
Og jeg — nu jeg vil tage den tilbage.
Men her er ikke Stedet til Forklaring.
Paa Fredag Aften kommer jeg til Jer
I Eders Celle, og mit Skriftemaal
Skal da oprigtig tilstaae Eder Alt.

Fra Domenico.

Naa, endelig! Nu seer jeg dog, at I
Er kommen til Fornuft, at mine Ord
Har frugtet og er trængt i Eders Hjerte.
Nu vel, saa vil jeg vente. Naar jeg seer,
At I bekjender Eet og Alt oprigtigt,
Saa skal jeg ogsaa dømme Jer lemfældigt.
Paa Fredag altsaa? Godt! Nu — pax vobiscum!

(Afsides, fornøiet.)
m har jeg tæmmet, faaet ham som jeg vilde.
ad? har jeg ikke? Jo, jeg skulde troe det.
(Gaaer.)

Fortunio (ene).

:, jeg kan ikke længer nære Tvivl.
ad hun har sagt til Munken gjælder mig.
ad er da hendes Mening? Uden Spørgsmaal,
jeg skal netop komme paa den Tid,
: hun er ene hjemme — og det vil jeg.
d Solens Nedgang? Det er jo om Lidt.
:a faaer jeg Gaaden opløst, og tør skue
:n unge, skjønne Dame nærved, lytte
: hendes Ord og — Ja, hvad vil jeg Mere?
n er jo gift. Min kjære Pater burde
frygte for mig; hos mig selv jeg finder
:t rette Værn. Er hendes Hensigt den,
an næsten maa formode, ak, da synker
:n dybt i mine Øine! Dette Skjær
Reenhed og af Blufærd, der mig henrev,
:t vil forsvinde. Men det er ei muligt!
:aaledes kan ei dette Aasyn lyve.
: disse Ord, der her er ridset ind:
Miskjend mig ikke, men hav Tillid til mig!"
er ligger et Mysterium deri,
er er af anden Art. Det er en Lykke

At faae det tolket af saa skjønne Læber.
— Nei, jeg vil troe paa hende til det Sidste!
(Gaaer.)

Sjette Scene.

Værelset hos Gasparrino.

Chiaretta. — Siden Serena.

Chiaretta
(kommer ind og gaaer hurtig hen til Vinduet).
Endnu jeg seer ham ikke. Gaden ligger
Forladt af alle Mennesker foran mig.
Paa den Tid pleier han jo ellers daglig
At gaae forbi os. Munken har han talt med,
Det er jeg sikker paa. Og dog han tøver!
Har jeg forregnet mig? Maa jeg befrygte,
Han vil ei komme? at det Skridt, jeg Stakkel
Har gjort, er ham imod, har vakt hans Mishag?
Ja, saa var Alting tabt! Men Gud forbyde —
(Utaalmodig.)
O, det er stygt at vente!
(Serena kommer ind.)

Serena.
Men Chiaretta!
Hvad er der egentlig iveien med dig?
Igaftes og idag, især dog nu
Er der en Uro over dig —

Chiaretta.

Af Uro!

jo Allesammen Grund til Uro.

Serena.

re, det er altfor sandt. Men du
ers Den, der gav os Andre Mod.
ntre Sind har ofte bragt mig Trøst,
spredt mig, naar ei jeg kunde trøstes.
a — hvorfor er du med Eet forandret?

(Da Chiaretta igjen er gaaet hen til Vinduet.)

eer du efter?

Chiaretta
(der kommer tilbage).

Hvad jeg seer —? Jeg venter,
e Himlen sender ned fra Skyen
gel til vor Bistand.

Serena.

Vær alvorlig
mig hvad du venter paa.

Chiaretta.

Jeg venter —

(Gaaer igjen hen til Vinduet.)

han! O, han kommer!

Serena

Hvem! Forklar mig ·

Chiaretta.

Den Engel, Himlen sender til vor Bistand.
Fortunio kommer!

Serena.

Kommer han til os?
Ham har du ventet paa? Men saa fortæl mig,
Hvordan det kunde lykkes dig —

Chiaretta.

Forskaan mig!
Nu kan jeg Intet sige dig. Og du,
Min søde, lille Søster, maa gaae ind.
Jeg selv maa tale først alene med ham.
Men bliv derinde, lad kun Døren staae
Paaklem, og mærk dig nøie hvad vi tale.
— Der kommer Nogen — gaae nu!

Serena.

Ja, Chiaretta!
Men vær forsigtig! Handler du for min Skyld,
Saa glem dig ikke selv! Brug din Fornuft!

Chiaretta.

Al den Fornuft, jeg har, den værker i mig,
Som vilde den med Eet sig rive løs
Og vende sig imod ham til dit Forsvar.
Men gaae nu, gaae!

Serena.

Nu, jeg vil stole paa dig.
(Gaaer ind.)

Chiaretta.

r jeg blot ikke — o, den Angst er taasset!

Syvende Scene.

Chiaretta. Peppo. — Siden Fortunio.

Peppo.

Der er en Herre derude, som spørger om nora.

Chiaretta.

En Herre, der spørger om mig? Saa?

Peppo.

Det er en fornem Herre. Jeg kjender ham . Det er en Broder til den rige Marchese della la, den fornemste Mand i Padua. — Signora tale med ham — ikke sandt? En saadan Cavalleer man ikke vise bort. Maa jeg ikke nok lukke op ham?

Chiaretta.

Som du mener, er jeg vel nødt dertil. Siig, skal være velkommen.

Peppo.

Det kan jeg lide; det skal jeg.

(Gaaer.)

Chiaretta.

Nu er da Timen kommen — men min Angst!
Her vil jeg staae og holde mig ved Bordet.
(Hun bliver, da Fortunio træder ind, staaende uden at ve
sig om og tage imod ham.)

ortunio
(efter en ærbødig Hilsen).

Jeg er ei vis paa, om jeg kommer her
Med eller mod Signoras Villie. Men
En Hændelse, der er af egen Art,
Har ført mig hid; tilgiv, om jeg gaaer feil.
— I gav fornylig Fra Domenico
En Medaillon. Var den bestemt til mig?

Chiaretta
(uden at forandre sin Stilling).

Den var bestemt til Eder.

Fortunio.

Men tillad —
Og vær forsikkret forud, at mit Spørgsmaal
Skal ei fornægte den Ærbødighed,
Jeg skylder Eders Kjøn som Eders Skjønhed —
I har beklaget Jer hos Munken, omtalt
Mig som en altfor hensynsløs Beundrer.
Ja, jeg vil tilstaae, jeg har høit beundret
Og inderst glædet mig ved al den Ynde,
Der Eder givet blev, og at mit Hjerte

ıed et raskere Slag saa tidt jeg saae Jer.
iste jeg mig hensynsløs?

Chiaretta.

Nei, nei!

Fortunio.

›ers Mening da en anden?

Chiaretta.

Ja,

?ening var en anden.

Fortunio.

Var den —

! det er for dristigt til at tænkes! —
›ers Mening, at jeg netop skulde
e mig paa den Tid, der blev omtalt?

Chiaretta.

: min Mening.

Fortunio
(griber hendes Haand).

Var det? Tør jeg troe det?
ın jeg takke for en Gunst, jeg aldrig
ımt om, aldrig vovet har at haabe?

Chiaretta.

— tael ei meer! Jeg seer med Smerte,
rstaaer mig. Ja, det var mit Ønske,
Signor, betraadte denne Tærskel;
:ngsel har jeg ventet Eders Komme.

Det Middel, jeg har anvendt, det kan dadles,
Maaskee nedsætte mig i Eders Øine.
Men saa elendig var min Stilling til Jer,
Saa fremmed her og saa forladte var vi
I denne By, saaledes udsat for
En skammelig Behandling, og af Den,
Der burde være nærmest til vort Forsvar,
At jeg var nødt at gribe denne Udvei.
Der var kun Een, der kunde staae os bi,
Kun Een, der turde virke som vor Talsmand
Og havde Ret og Myndighed dertil,
Og denne Eneste var I, Signor,
Den sidste Hjælp for os, de Hjælpeløse.
Men hvis jeg ligefrem, og som det sømmed'
Sig for mit Kjøn, mig havde vendt til Eder,
Da var jeg høist sandsynlig bleven afviist.

Fortunio.

Min ædle Dame, jeg forstaaer Jer ikke.

Chiaretta.

Ak, jeg begriber det! I har vel tænkt
At komme til en munter Underholdning,
Og drager ind til kummerfulde Hjerter.
I aner ikke, hvo der huses her
I denne Bolig, aner ei, at Den,
Der skjuler sine Lidelser herinde,
Har Ret at vente Hjælp af Eders Høimod.

Fortunio.

Men I forbauser mig! Hvad mener I?

Chiaretta.

I skal erfare det. (Aabner Sidedøren.) Serena, kom!
O, kom!

Ottende Scene.

Chiaretta. Fortunio. — Serena.

Chiaretta (forestillende).

Min Søster, Eders Broders Hustru!

Fortunio.

Min Gud, I er hans Hustru! I er altsaa
Serena d' Aguilár!

Chiaretta.

Nei, della Scala.

Hun bærer dette Navn med Gud og Rette,
Og ingen Magt skal vriste det fra hende.

Serena.

Ja, Eders Broders Hustru, men forskudt,
Forladt af ham og overgiven til
En uvis, piinlig Fremtid. Ofte har jeg
I bedre Dage talt med ham om Eder,
Har glædet mig med ham til Eders Hjemkomst.
Nu mødes vi; I staaer for mig som Fremmed,
Jeg selv er sorgbetynget, alt mit Haab

Den Bistand, Eders Medynk vil mig skjænke.
Det er utænkeligt, men det er Sandhed,
Han, min Gemal, har truet mig paa Livet,
Hvis jeg ham søgte her; og faa Skridt fra ham
Er nu jeg nødt at leve skjult, som om jeg
Var en Forbryderske. Hvad har jeg gjort ham?
Kan han, der er af mild Natur og giver
Endog den Ringeste Gehør, kan han
Mod mig alene synes uretfærdig?
Og hvad forlanger jeg? I mine Breve
Jeg bønfaldt ham at nævne mig min Brøde,
Jeg vilde tilstaae den, hvis jeg var skyldig.
Men Gud og alle Helgene skal være
Mit Vidne, at som Hustru er jeg skyldfri,
At jeg med Intet, ikke med en Tanke
Har svigtet Tro og Pligt. Min Hu forvirres
I Gisninger, hvis Ugrund jeg kan indsee;
Og under denne frugtesløse Grublen
Maa jeg befrygte, min Forstand kan lide.

Fortunio.

Fat Eder, ædle Frue!

Serena.

Ak, jeg maa vel,
Hvis jeg endnu vil nære Haab om Frelse.
Men sig os nu, Signor, vil I ei være
En Midler mellem min Gemal og mig?

Fortunio.

Hvor gjerne vilde jeg! Hvor gjerne bidrog
Jeg til at skaffe Lys i denne Sag!
Det blotte Syn af Eder, Eders Ord,
Med Sandheds ubedragelige Mærke,
For mig er overtydende, og freidig
Jeg skulde træde frem til Eders Forsvar.
Men troe mig, skal min Broder bringes fra
Den Mening, han har dannet sig om Eder,
Mistanken, der hos ham har sat sig fast,
Da kan kun Een formaae det, kun I selv.

Serena.

Mistanken? Ak, hvad mener I?

Chiaretta.

Ja, hvilken?

Fortunio (forvirret).

Nu, jeg har tænkt, I havde vel Formodning . . .

Serena.

Nei, ingen — jeg forsikkrer Eder. Siig det!
Veed I, hvad der bebreides mig?

Fortunio.

Jeg veed det.

Serena.

Og jeg tør haabe, at jeg faaer det meddeelt?

Fortunio.

Ifald I ønsker det. Men jeg befrygter,
At I — at jeg —

Serena.

Jeg beder Jer, tael ud!

Fortunio.

Min ædle Frue, jeg har ikke Mod til
At give den Beskyldning Ord, min Broder
Har udtalt for mig.

Serena.

Tael kun! Tael! Hvert O
Der siger mig, hvori jeg har forbrudt mig,
Er en Velgjerning for mig, vil befrie mig
For Uvishedens Plage. Tael kun frit!

Fortunio.

Nu, som I vil. I mindes vel den Aften,
Da under Carnevalet I var indbudt
Med Alessandro til en Fest i Masker —

Serena.

Ak, om jeg mindes den! Det var den Aften,
Da han forlod mig, og jeg sad bedrøvet
Og vented' saa forgjæves!

Fortunio.

Men Anselmo,
Vor gamle Huushovmester, blev sendt til Jer,
For at erfare, om I var beredt —

Serena.

Vi saae ham ikke.

Fortunio.

Nei, men fra et Vindve
Paa Galleriet saae Anselmo Eder
Ved Siden af en fremmed Cavalleer —

Serena og Chiaretta
(udbrydende).

Hvordan!

Fortunio.

Han gik tilbage til min Broder,
Der fulgte med ham og nu saae det Samme.
Den unge Herre laae paa Knæ for Eder,
Og I — (standser.)

Serena
(der spændt hører efter).

Tael ud, jeg beder!

Chiaretta.

Ja, bliv ved!

Fortunio.

I løftede ham op, og paa hans Pande
Et Kys I trykte, og han slynged' Armen,
Han, den Elendige, om Eders Hals.

Serena (forbauset).

Har Alessandro meddeelt Eder dette?

Fortunio.

Hvert Ord.

Chiaretta.

Og Andet har han ikke talt om?

Fortunio.

Mig synes dog, det kunde ret godt bringe
En Mand i Harnisk.

Chiaretta.

Det er jo mærkværdigt!
Det er det Hele!

Serena.

Altsaa derfor har jeg
Liidt saa uendeligt, og derfor blev jeg
Saa medynksløst forskudt og miskjendt af ham,
Alt for et Blændværk!

Fortunio.

Jeg har selv formodet,
Det var ei Eder, men en anden Dame,
Der sad i Værelset.

Serena.

Og sæt nu ogsaa,
At det var mig, fortjente jeg da ikke
At allerførst man undersøgte Sagen?
Men hør mig nu og døm saa om min Brøde!
Lad mig fortælle Jer —

Chiaretta (afbrydende hende).

Serena, nei!
Siig Intet!

Serena (forundret).

Skal jeg Intet sige?

Chiaretta.

Nei,

mig deri. Som Alessandro nu
temt imod dig, fæster han ei Lid
dine Ord, men holder dem for Opspind.
han skal troe dig, maa han see det Sande
klart og saa haandgribeligt, at Intet
svække det.

Fortunio.

I har vel Ret deri.
mener I, at ogsaa jeg bør være
ende —?

Chiaretta.

For Eders egen Skyld,
ei at fristes over Eders Evne.
Ord, en let Henthydning kunde muligt
lippe Jer; og det er bedst, det undgaaes.
kommer ikkun an paa, om I selv
stole paa vort Ord og vor Forsikkring.

Fortunio (til Chiaretta).

l ikke paa det! Jeg har troet paa Eder,
gang jeg antog, at I var mig fremmed.

Chiaretta.

I vil virke for os?

Fortunio.

Meer end gjerne.

Chiaretta.

Saa tael hos Eder's Broder ei vor Sag,
Siig Intet til vort Forsvar, lad ham troe,
Hans Hustru har forraadt, bedraget ham.
Ja, hvis I vil, bestyrk ham selv deri —

Fortunio.

Signora skjemter sikkert —

Serena.

Men Chiaretta —!

Chiaretta (vedblivende).

Nævn ikke med et Ord, at I os kjender,
Og allermindst, at vi er her i Byen.
Men er det nogenledes Eder muligt,
Da søg et Paaskud, før ham hen til os,
Og uden at han veed, at vi boe her.

Fortunio.

I al Fald skal jeg prøve det.

Chiaretta.

Vær takket!
— Men ei for snart — vi maae os forberede
Helst paa den samme Tid imorgen Aften.

Serena.

Nu troer jeg næsten, jeg forstaaer din Hensigt.

Fortunio.

Jeg tvivler ikke paa, at Det, Signora
Har nu for Øie, føre vil til Maalet;

Og jeg skal villig rette mig derefter.
Saa bliver det vel bedst, at jeg erholder
Et Bud, naar I formaaer at tage mod os.

Chiaretta.

Et Bud? Ja, hvem?

Fortunio.

Kan Eders Ægtefælle —?

Chiaretta (leende).

Min Ægtefælle!

Serena.

Hun er ikke gift.

Fortunio (overrasket).

:r ikke gift! Men nu den ældre Herre,
gaaer med —

Serena.

Det er Onkel Gasparrino.
'an paastod, at hun maatte følge med os
Som om hun var hans Hustru, for desbedre
.t lede dem, vi frygted' for, paa Vildspor.
Det var igrunden kun et lystigt Indfald.
Han er en Ven af Skjemt.

Fortunio (til Chiaretta).

I er ei gift!
Det overrasker mig — det er mig kjært . . .
Jeg mener, nu forstaaer jeg først, at I

Har ogsaa blandet Skjemt i Ebers Tale,
Da I forklaged' mig for Munken.

Serena.

Munken?
Hvad mener I med Munken?

Chiaretta (hurtig).

Vent til siden —
Jeg skal forklare dig . . . Nu maae vi tænke
Paa En, vi kunde sende. Hvem troer du?

Serena.

Maaskee Lorenzo.

Chiaretta.

Det er sandt, Lorenzo!
(Til Fortunio.)
I kjender ham?

Fortunio.

Lorenzo fra Verona?

Chiaretta.

Ja, rigtigt! — Altsaa han tør komme til Jer.

Fortunio.

Men det kan hændes, at Lorenzo træffer
Mig i min Broders Selskab.

Serena (til Chiaretta).

Jeg skal give
Ham med din Medaillon. (Til Fortunio.) Den lukkes op
Blot ved et Tryk. I den vi kunne lægge
En lille Seddel med en Underretning.

!orenzo kan jo lade, som han ønsked,
} skulde kjøbe den.

Fortunio.

Ja, det gaaer an.

Serena.

:u skal jeg hente den, at I kan see,
ıvorban den lukkes op.

(Gaaer ind.)

Fortunio.

Mon Eders Søster

i meente denne Medaillon? (Tager den frem.)

Chiaretta (lidt sky).

Ja, denne.

Fortunio.

;aa er jeg alt bekjendt med Mechanismen.
:ag den igjen, skjøndt nødig jeg den mister.
ra denne Medaillon er mig alt eengang
;endt Bud fra Eder. Disse Ord den talte:
Miskjend mig ikke, men hav Tillid til mig."
eg har ei miskjendt Eder; jeg har næret
)en Tillid, Eders Aasyns Adel indgjød.
eg holdt mig fjern, skjøndt stadig dragen til Jer.
ørst ved et Vink af Eder kom jeg hid —
eg veed ei selv, med hvilket Haab. Men henrykt
'eg inderst var, lyksalig ved den Tanke,
lt sole mig i Eders Skjønheds Straaler,
lt skifte Ord med Eder og — ja, lad mig

Kun aabent sige det — at findes værdig
Til Eders Gunst og Yndest. Men nu seer jeg,
At Eders Tankegang gik andre Veie,
At Eders Maal var et, jeg mindst formoded'.
Var dette Maal det eneste? og var der
Hos Eder intet Rum for andre Tanker?
Nu tør jeg spørge; hidtil har jeg troet,
At I var bunden. Men I er jo fri.
Saa siig mig nu, om I til mig har Tillid.
Giv mig et Vink, fortolk den lette Rødme,
Der som et Morgenrødt gaaer yndigt op
Og farver Eders Aasyn. Har jeg Haab?

Chiaretta (tøvende).

Ifald det lykkes Eder at forsone
Min Søster med Marchesen, Eders Broder,
Da skal jeg — (standser.)

Fortunio.

Tael!

Chiaretta.

Besvare dette Spørgsmaal.

(Serena kommer ind igjen.)

Serena.

Jeg kan ei finde den.

Chiaretta.

Nei, den er her —
Jeg saae den ikke strax. Fortunio
Veed nu, hvordan man aabner den.

Serena (til Fortunio).

Nu vel,
Saa bliver det derved, som vi har aftalt:
I understøtter venligst hvad Chiaretta
Har udtænkt —

Fortunio.

O, det gjør jeg vist med Glæde!
Vel veed jeg ikke hvad hun har isinde,
Og Gaadens Løsning er mig ogsaa nægtet.
Men I har kaaret mig til Eders Ridder,
Betroet til mig den Sag, der skal forfægtes;
Og efter Ridderpligt jeg handler blindt,
Med fuld Fortrøstning, at i Eders Navn,
Paa Eders Ansvar kan jeg ikkun stride
For Ret og Pligt og efter Ærens Love.

(Hilser og gaaer. Damerne gaae gjennem Sidedøren.)

Niende Scene.

Værelset hos Marchesen.

Anselmo og Battista komme ind.

Anselmo.

Men hvad er det du fortæller, Menneske? Har du seet her, her i Padua, den gamle — hvad er det nu han hedder?

Battista.

Gasparrino.

Anselmo.

Gasparrino — rigtig. Er han ikke en Onkel til —

Battista.

Til Eccellenzas Gemalinde.

Anselmo.

Men er du ogsaa ganske vis paa, det var ham?

Battista.

Det skulde jeg nok mene! Har jeg ikke, inden jeg kom her, været i hans Tjeneste i tre Aar?

Anselmo.

Og du har seet ham idag?

Battista.

Jeg har i det Hele seet ham to Gange, men uden at han saae mig. Den første Gang var han alene; idag gik han med en ung Dame under Armen.

Anselmo.

En ung Dame! (Afsides.) Der har vi det! Det er hende! Det er bestemt hende! (Høit.) Kunde du ikke see, hvem det var?

Battista.

Hun havde Slør paa. Men der er kun eet Menneske, der har den Gang som hun.

Anselmo.

Nu da, hvem troer du?

Battista.

Husker du ikke, naar Marchesens Gemalinde gik

over Gulvet? Det var slet ikke som vi Andre gaae; det var som om hun ikke rørte ved Gulvet.

Anselmo.

Ja, jeg har aldrig brudt mig om at lægge Mærke til hende, enten hun gik eller sad. — Saa du troer, det var hende?

Battista.

Det vil jeg døe paa. Hun havde samme Høide, samme Figur, og da hun gjorde en Bevægelse med Haanden, saa var det ligesom jeg saae hende for mine Øine.

Anselmo (afsides).

Der kan ingen Tvivl være. Men er det ikke en mageløs Dristighed! Ja, var jeg saa sandt i Marchesens Sted —

Tiende Scene.

De Forrige. — Marchesen. — Siden Fortunio.

Marchesen.

Hvad er der skeet? Hvi tales her saa høit?

Anselmo.

Det er Battista, Eccellenza, han —

(til Battista.)

Ja, gaae kun ud og bliv derude. (Battista gaaer.)
Fortæller mig, at han har seet idag
Den gamle Gasparrino her i Byen,

Det var jo ham, der reiste fra Venedig
Med Eccellenzas forrige Gemalinde.

Marchesen.

Var han alene?

Anselmo.

Nei, det er just Tingen.
En Dame fulgte med ham, og Battista
Paastaaer bestemt, at det var hende.

Marchesen.

Hende!
Det vover hun! Hvad har hun da isinde?
Vil hun forfølge mig? Vil hun mig søge
Her i mit Huus?

Anselmo.

Det vil hun ganske sikkert.

(Her træder Fortunio ind.)

Marchesen.

Det gaaer for vidt. Min Taalmod er til Ende.
Hun maa igjen fra Byen. Hun og jeg
Kan ikke trives i den samme Luft.
Der maa paa Øieblikket træffes Anstalt,
At hun kan fjernes, og saa snart som muligt.

Fortunio (afsides).

Han veed, at hun er her!

Marchesen (til Anselmo).

Hvor har hun Ophold?

Anselmo.

t veed vi ei; men jeg skal ikke hvile
: jeg er kommen efter, hvor hun boer.

Marchesen.

før du gaaer herfra, vil jeg dig give
Brev til Archibaldo; han er Medlem
Raadet, han skal handle med min Fuldmagt.
: er det Bedste — ja, det vil jeg gjøre.

(Anselmo gaaer.)

Fortunio
(til Marchesen, da han vil gaae ind).

ı Alessandro, overiil dig ikke!
kan forstaae, her tales om din Hustru.
n glem dog ikke, at endnu hun bærer
t Navn; giv ikke det til Priis med hende.
er jo ikke sagt, hun kommer til dig.
askee hun sender dig et Brev, et Bud,
venter ydmyg paa dit Svar. Giv Tid,
overvei hvad der er bedst at gjøre.
ı lyd mig, kjære Broder! lad Anselmo
ıt holdes udenfor. Saavidt jeg mærker,
ı var han altid fjendtlig stemt mod hende.

Marchesen
(der er bleven staaende, fordybet i sig selv).

hvad du siger har jeg sagt mig selv.
nu af Medynk eller . . . gammel Godhed,

Der rører sig hos mig imod min Villie
En Røst til hendes Forsvar. Altfor gjerne
Jeg lytted' til den. Men igjen at see,
At være nær ved hende, denne Tanke
Er mig en Rædsel. (Monologisk.) Dette Aasyns Træk,
Der eengang var mit Alt, men nu forfølge
Og martre mig, hiin Stemme, der forstod
At finde Vei til Sjælens Inderste,
Hvad vil det mig, imens mit Bryst er fuldt
Af bittre Følelser! Jeg veed det jo,
Det er i Graven sænket.

Fortunio.

Alessandro,
Du veed det ei, endnu du elsker hende.

Marchesen.

Jeg hader, afskyer hende! Hvis hun kommer,
Jeg støder hende fra mig med min Fod.
Men jeg kan ikke frie mig for en qvalfuld
Erindring; de forsvundne Tider træde
I mine Drømme frem, og gjøgle for mig,
Bedaare mig, indtil mig atter vækker
Det Virkeliges klamme Haand. — Nei, troe mig,
Der er ei anden Frelse: hun maa bort
Fra Padua, maa fjernes fra mit Aasyn.

(Gaaer ind.)

Fortunio (ene).

Det seer kun mørkt ud for de stakkels Damer.
Anselmo, kjender jeg ham ellers ret,
Vil snart opspørge Huset hvor de boe.
Dér kan de ikke blive, seer jeg nok.
Men hvor de saa vil flytte hen, kan altid
Den Sporhund finde dem. — Dog jo! nu veed jeg,
Hvor de kan tage Ophold uden Fare.
Vort forrige Palais, der nu skal sættes
I bedre Stand for mig, dér er jo alt
En Fløi beboelig og fuldt meubleret.
Dér vil Anselmo allersidst dem søge.
Ja, den Idee er god; det vil jeg gjøre
Og skrive til dem strax; thi der maa hastes.
— Saavidt det staaer til mig, skal ingen Raahed
Forgribe sig paa dem. Serena, nei!
Hvor kan jeg tænke mig, at hun er skyldig!
Fra hendes, fra Chiarettas Miner lyser
Et aabent Udtryk, ubekjendt med Svig.
Jeg holder Ord. Jeg gaaer i Skranken for dem,
Hvad end det saa skal gjælde. O, den Løn,
Der venter mig, er herlig, værd at vinde!

(Gaaer.)

Tredie Act.

Første Scene.

Værelset hos Marchesen.

Lorenzo kommer ind med en Tjener, som han ved Indtrædelsen ærbødig bukker for. — Siden Fortunio.

Tjeneren.

Behag at vente her imidlertid.
Jeg skal paa Øieblikket kalde Herren.

Lorenzo.

Ja, undskyld — men jeg mener ei Marchesen,
Men kun Signor' Fortunio, hans Broder.

Tjeneren.

Jeg veed, jeg veed! (Gaaer.)

Lorenzo (seende sig om).

Ja, dette Huus, det kan man
Min Sandten kalde pragtfuldt. Gud bevares!
Paa Trappegangen alle Vægge, alle
Af fiint, poleret Marmor; Trappen selv

Belagt med Tæpper! Og den lange Række
Af Værelser, jeg kom igjennem, alle
Udstyrede saa kostbart, alle Gulve
Saa glatte som man gik paa lutter Speilglas.
Og nu den Mængde Tjenere, den Ene
Iveien for den Anden! Her, ja her
Er Rigdom, er den ægte, den solide.
— Der kommer Nogen. Det er sikkert ham.
(Fortunio træder ind.)

Fortunio.

Nu, kjære Ven, hvorledes gaaer det? Alt
I Orden, vil jeg haabe?

Lorenzo.

Alt i Orden.
Vi bar os meget fiffigt ad iaftes.
Til Værten blev der sagt, som I os raaded',
At Gasparrino og de tvende Damer
Forlode Byen, at de reiste bort.

Fortunio.

Og til Verona?

Lorenzo.

Rigtig til Verona.
Og saa blev Vognen, vi fik sendt af Eder,
Bepakket som de skulde gaae til Frankrig.
Den stakkels Peppo, Værtens Søn, der sagtens
Har nydt lidt Godt af vore kjære Damer,

Han stod i Døren næsten grædefærdig,
Og spurgte, om de aldrig kom igjen.
Saa tog de bort, ud af den ene Port,
Ind af den anden — hahaha!

Fortunio.

Men dér,
Hvor de har Ophold nu, fandt vore Damer
Alt efter Ønske?

Lorenzo.

Alt er efter Ønske,
Fortræffeligt, kan ikke være bedre.

Fortunio.

Men al den Uro, vil den ikke hindre
Det Møde med min Broder, vi har tænkt paa?

Lorenzo.

Aldeles ikke. Jeg har Bud til Eder,
Jeg troer, et Brev. Behag!

(Giver ham Medaillonen.)

Fortunio.

Ah, Medaillonen!
Det blev jo aftalt . . . (aabner den.) Ja, der er
et Brev.

Lorenzo
(afsides, mens Fortunio læser Brevet).

Naar jeg nu bare vidste, om Chiaretta
Har skrevet til ham, hvad de har isinde,

Hvad vi har havt saa travlt med hele Dagen.
Det er nok bedst, jeg føler mig lidt for.
(Høit.)
Ja, Damerne har sagtens meddeelt Eder
Et eller Andet om den Plan, de har . . .

Fortunio.

Ja, Noget staaer i Brevet, men ei Meget.
Dog har jeg faaet et Vink om den Idee,
Man agter at gaae ud fra; og mig synes,
At den er velbetænkt. Men Hr. Lorenzo
Veed sagtens nøiere Besked end jeg.

Lorenzo.

Men jeg har hellig maattet love Taushed.

Fortunio.

Jeg frister Eder ei. Hvad jeg behøver
At vide, og den Rolle jeg skal spille,
Det veed jeg nu. Naar blot min Broder ikke
I sin Forblindelse vil sønderrive
Det fine Væv af vore Damers Kløgt.
Naar Lidenskaben kommer med i Spillet,
Saa veed jeg, er han ikke god at styre.

Lorenzo (ængstlig).

Men mener I da ei, Signor, at I
Kan holde Styr paa Eccellenzen — ja,
Jeg mener — Gud bevares! — at Marchesen,

At Excellenzen villig rækker Øre
Til hvad I siger ham?

Fortunio (smilende).

Aa jo, jeg haaber,
At han vil lystre mig. Det Værste bliver
At faae ham til at følge med derhen.
Jeg veed forud, at det vil holde haardt.
Naar dette lykkes mig, da skal jeg sende
Et Bud til Damerne. Vil I dem melde,
At de maae oppebie dette Bud?

Lorenzo.

Det skal jeg; det er bedst, jeg strax gaaer hen.
— Jeg anbefaler mig i Eders Gunst. (Gaaer.)

Fortunio.

Ja, dette Brev er fra Chiaretta, klogt
Og fiint og skjønt som Alt hos hende. Navnet
Behøves ikke under det. (Kysser Brevet.) Velsignet
Mig være denne Skrift! Velsignet Haanden,
Der nedskrev den, og trefold høit velsignet
Det yndige Væsen, hun, der førte Haanden.
Imens hun skrev, hun tænkte paa mig. Skriften
Er som en let og luftig Bro, der fører
I Frastand mig igjen til hende. (Gjemmer Brevet.) Altsaa,
Ifald det lykkes mig at faae min slemme,
Min stridige Broder hen til dem iaften,

ıar jeg Haab. Saaledes i det Mindste
ked' jeg de Ord, hun sagde til mig.
d see! Det kunde komme mig til Nytte,
beboe Palai'et. Jeg kan bede
Broder at gaae med mig, for at see
der er nu istandsat, hvad fremdeles
: betænkt, og spørge ham tilraads.
hvis han ogsaa gjør det, det kan vare
tund før han beqvemmer sig dertil;
le længes efter Resultatet.
: ei Andet for — jeg maa forsøge.

Anden Scene.

ı. — En Tjener (der gaaer over Scenen i Baggrunden).

Fortunio.

c! Mon der er Nogen hos min Broder?

Tjeneren.

:a Domenico, den gamle Munk.

Fortunio (forundret).

n —?

Tjeneren.

Men han har været der en Stund.
ıaer vist snart.

Fortunio.

Nu vel, naar han er gaaet,
Saa stig min Broder, jeg er her.

(Tjeneren gaaer.)

Den Munk,
Hvad kan han ville hos min Broder? Hidtil
Har jeg bestandig maattet tale for ham,
Saa tidt han havde Noget paa sit Hjerte.
For Intet er det ikke, at han kommer.
For min Skyld? Men jeg fik ham jo forsonet.
Veed han maaskee, hvem vore Damer er,
Og kommer nu for at forraade dem?
Ja, hvem kan vide det! De Fandens Munke,
De spionere jo i alle Kroge.
— Der er min Broder — ja, nu faae vi see!

Tredie Scene.

Fortunio. — Marchesen.

Fortunio.

Forstyrrer jeg?

Marchesen.

Nei, nei! Domenico,
Den Munk, du kjender, gik nu nylig fra mig.

Fortunio.

Ja, han var her! Hvad vilde han?

Marchesen.

Han bragte
ı Sag paa Bane, der skal angaae dig.

Fortunio.

nei! Men saa fortæl mig.

Marchesen.

Om en Dame,
er paastaaer, at du efterstræber hende.

Fortunio (afsides).

tsaa for min Skyld!

Marchesen.

Og hun har nu anraabt
m Kirkens Bistand. Munken tager Sagen
særdeles ivrigt.

Fortunia (afsides).

Ja, det veed vor Herre!

Marchesen.

an siger, du har lovet og forsikkret,
)u vilde trække dig tilbage. Men
n Søn af Værten, dér hvor Damen boer,
ar dog fortalt ham, at du ligefuldt
ar været der iaftes. Er det Sandhed?

Fortunio.

et har sin Rigtighed — det maa jeg tilstaae.
len har han ellers Intet sagt dig? Veed han
i noget Nærmere om denne Dame?

Marchesen.

Nei, derom har han Intet yttret for mig.

Fortunio (afsides).

Saa vil jeg haabe, det har ingen Fare.

Marchesen.

Hvis jeg tør raade dig, min kjære Broder!
— Og Andet end et Raad jeg ikke giver —
Saa opgiv den Forbindelse; den fører
Vist ikke til det Gode. Næsten altid
Man har Fortred af Sligt. Og nu især,
Da denne Munk har blandet sig deri,
Vil Enden neppe blive god. En flygtig
Inclination — og Meer er det vel ikke —
Bør ei forstyrre dig, bør ei formørke
Dit Ungdomsliv.

Fortunio (afsides).

Men her er jo en Udvei,
At faae min stridige Broder med iaften.

(Hemmeligt leende.)

Den brave Munk! Det kan jeg takke ham for.

Marchesen.

Hvad mener du, om du gik nu til Munken
Og meldte ham, den hele Sag var sluttet?

Fortunio.

Men Fra Domenico er reent paa Vildspor.
Om den Sag vil jeg netop tale med dig.

)et er mit Alvor, det er ingen flygtig
nclination; thi denne unge Dame
ıar gjort et Indtryk paa mig, jeg forgjæves
:il undertrykke. Hvad jeg høiest attraaer
r just en varig og en fast Forening.

Marchesen.

un er jo gift.

Fortunio.

Ak nei! Det Mellembud,
eg har betjent mig af, er Skyld i denne
orvexling; hendes Søster, der er gift,
ar sagtens meent, jeg sigtede til hende.
)og, det er Biting. Hvad mig ligger Magt paa
r ikkun dette: Tør jeg haabe, du
il staae mig bi med Raad, med din Erfaring,
!ed din Anseelse? Og vil du følge
erhen med mig iaften?

Marchesen.

Ja, forinden
ør jeg dog vide noget Meer om hende.
: hun af god Familie?

Fortunio.

Det er hun.
dette Punkt, det skal du selv bekjende,
r Intet at erindre.

Marchesen.

Hendes Navn?

Fortunio.

Det tør jeg ikke nævne, ikke nu.
Og jeg vil tilstaae dig, at Et og Andet
Er mig endnu lidt uklart. Men jeg har
Betænkt og kjølig overveiet Alt,
Og nærer ingen Tvivl. Jeg troer paa hende,
Saasandt jeg troer paa Reenhed og paa Uskyld.
Dog — først naar du har seet og talt med hende
Og skjænket os dit Bifald, vil de Skranker,
Der er' iveien for os, falde bort.
Følg da derhen med mig! Siig ikke Nei!

Marchesen.

Nu ja, engang i disse Dage.

Fortunio.

Nei —
Iaften, nu om Lidt. Hvor kan du mene,
At Den, der elsker ømt og længselfuldt,
Kan vente til engang i disse Dage?
Nei, Alessandro, du maa gaae iaften.

Marchesen.

Jeg faaer vel føie dig. Du er forelsket.
Endnu er du henreven af et Syn,
Der siden — dog, jeg vil ei spaae dig ilde.

Fortunio.

)enreven, siger du? Ja, gaae kun med mig,
)u selv skal rives hen, du skal fortrylles
.f dette Syn, der alt har mig fortryllet.
Gaae med mig, og jeg lover dig, dit Hjerte
gjen skal stemmes mildere, igjen
Skal troe paa den Lyksalighed, der strømmer
:il Manden fra en ædel Qvindes Aasyn.
– Men hav nu Tak! Jeg henter dig om Lidt.

(Gaaer.)

Marchesen (ene).

)an er forlokket, det er nok det Sande;
)g Himlen vide maa, af hvilken falsk
)g listig Fristerinde. Vi faae see!
– Hvad sagde han? Igjen jeg skulde troe paa
En Qvindes Kjærlighed? Forgjæves Haab!
Een har jeg troet paa, og for hende skulde
Jeg dengang have borget med mit Liv.
Naar hun bedrog mig, hvem kan jeg saa troe paa?

Fjerde Scene.

Marchesen. — Anselmo.

Marchesen

(liver Anselmo vaer, der er traadt ind og venter ved Indgangen).
Vil du mig Noget?

Anselmo.

Eccellenza bad mig
See til at finde Huset, hvor hun boer —
Jeg mener Eders forrige Gemalinde.
Det har jeg med Battista gjort idag,
Men først for nylig fandt vi det.

Marchesen.

I fandt det!
I fandt det, siger du? (Fattende sig.) Nu da, hvor
er det?

Anselmo.

Det er et Hjørnested, ei langt fra Prato.
Vi spurgte først om Onklen, Gasparrino,
Men deres Huusvært svared' os, af det Navn
Var Ingen tagen ind til ham, men tilstod,
At alt tilforn en Anden havde spurgt
Om En af samme Navn, og strax bemærket,
At han tog feil, han meente Agostino.

Marchesen.

Saa har han, for at være skjult, forandret
Sit Navn.

Anselmo.

Det har han vist; thi da Battista
Beskrev ham, fik vi ud, at det var ham.
Han boede der med Eders Gemalinde
Og med sin Hustru —

Marchesen.

Ja, han er jo gift.

)g du . . . har altsaa truffet hende?

Anselmo.

Nei.

)un var reist bort igjen iaftes silde,

)un selv med Onklen og med dennes Hustru.

Marchesen.

)un er reist bort igjen! Det veed du vist?

Anselmo.

la, jeg har spurgt mig for i Nabolavet.

Der kan ei være Tvivl om.

Marchesen.

Men hvorhen

r de da reiste?

Anselmo.

Til Verona.

Marchesen.

Dér

r deres Hjem. Nu, godt — lad mig alene.

(Anselmo gaaer.)

Marchesen.

un er da reist igjen! Det var mit Ønske.

eg tænkte ved mig selv, naar hun tog bort,

)a blev jeg fri for strenge Forholdsregler.

)g dog — jeg er ei rigtig glad derover.

Ak, Hjertets Svingninger er' gaadefulde.
Den korte Tid, jeg vidste hun var her,
Kom hemmelig et Indtryk mig imøde
Af hendes Nærhed. Veed jeg ikke, Luften
Antog et mildere Skjær, naar hun sig viste,
Hver lille Gjenstand vandt Betydning, Alting
Blev som forherliget hvor hun gik frem.

Man øver sin Hukommelse, man plages
Fra Barnsbeen med at mindes gamle Aarstal,
Og Kongerækker og berømte Navne.
Men Ingen lærer os den Kunst at glemme.
Jeg kan den ikke. Hvor jeg staaer og gaaer
Og midt i Sjælens Bitterhed og Øde,
Forfølge Tanker mig fra ældre Tider, —
Som Alpeblomsterne, der skyde frem
Naturnødvendigt af den øde Jordbund.
Ja, hvis jeg kunde glemme, glemme Alt hvad
Hun eengang var for mig! Jeg kan det ikke!
(Gaaer langsomt ind.)

Femte Scene.

Et smukt udstyret Værelse i Fortunios Palais. Døre til begge Sider. I Baggrunden en bred Indgang eller Aabning med Portière for. Fra Loftet hænger en tændt Lampe ned.

Gasparrino og Lorenzo træde ind fra venstre Side.

Gasparrino.

Du siger, at han kommer?

Lorenzo.

Ja, han kommer!

Gasparrino.

hesen? Kommer han? Han selv?

Lorenzo.

Han selv.

Gasparrino.

:roer det ikke. Tager du ei feil?
er Fortunio --

Lorenzo.

Ja, og med ham
hesen. Eller har jeg ikke læst
:nios Billet? „Jeg kommer snart —
ebes skriver han — og med min Broder.“

Gasparrino.

maa det være rigtigt. Den Chiaretta!
hun har sat igjennem! Er det ikke
jeg bestandig siger: det er Kloster-
agelsen, der gjør de Underværker.
r vi flyttet til Fortunios Bopæl;
er jo alt et Fremskridt. Men imorgen
flytter i en Haandevending os
i Marchesens.

Lorenzo.

Gid det var saa vel!
det er dog lidt mere vanskeligt.

Gasparrino.

Men nu, hvad sagde vore Fruentimmer,
Da Brevet blev dem bragt med dette Budskab?

Lorenzo.

Ja, de fik travlt med Eet, det kan du troe.
Vi har jo hele denne Dag gjort Indkjøb
Af flere Ting — ja, Noget fik jeg laant.
Nu, mens de forbereder al den Anstalt,
Nu tør da Ingen komme ind til dem.
Men ellers blev Serena næsten angst
Og udbrød flere Gange: „Naar det blot
Gaaer an, Chiaretta!“ — men blev hver Gang atter
Beroliget og trøstet af sin Søster.

Gasparrino.

Det kan jeg tænke mig. — Men sig mig nu,
Hvad var det du begyndte før? Anselmo —?

Lorenzo.

Han kommer med Marchesen.

Gasparrino.

Med Marchesen?
Men hvad skal det til?

Lorenzo.

Begge vore Damer
Har ønsket det udtrykkeligt.

Gasparino.

Ja saa!

Og Eet endnu: Hvem skal da blive her
Og gjøre Reverents, naar de nu komme?

Lorenzo.

Det maa vel jeg. Men rart er det just ikke.
Endog Fortunio frygter, at Marchesen
Er ikke god at styre.

Gasparino.

Troer du ikke,
At han kan magte ham?

Lorenzo.

Det maa man haabe,
I al Fald er da ogsaa jeg tilstede.

Gasparino.

Ja, det er sandt, det huskede jeg ikke.
Dig putter vor Marchese ned i Lommen.

Lorenzo.

Aa, naa naa naa! Det frygter jeg dog ikke.
(Man hører en Klokke.)

Gasparino.

Det ringer.

Lorenzo (ængstlig).

Det er dem.

Gasparino.

Vist er det dem.

Lorenzo
(med urolig Trippen).

Saa maa jeg vist gaae ned og tage mod dem.

Gasparrino.

Det maa du.

Lorenzo.

Men hvordan complimenterer
Man en saa fornem Mand?

Gasparrino.

Med et Skrabud
Og ved hvert andet Ord med Eccellenza.

Lorenzo.

Ja, det skal hjælpe stort. Men gaae nu ind
Og siig til vore Damer, at de komme.
(Gaaer, Døren tilhøire.)

Gasparrino.

Min Sandten, nu er det jo ganske helbigt,
At jeg tør ikke blive, da Marchesen
Til Lykke kjender mig. Thi dette Møde,
Det seer lidt farligt ud, og helst jeg bytter
Mit gamle Skind. — Men er det ogsaa ham?
(Lytter ved Døren tilhøire.)
Jo, det er ham — jeg kjender ham paa Stemmen.
Saa er det bedst, jeg retirerer strax.
(Skynder sig ind tilvenstre.)

Sjette Scene.

Marchesen, Fortunio og Anselmo træde ind, idet Lorenzo aabner Døren og gaaer foran under Bukninger.

Lorenzo.

Behager Eccellenza! Vi skal herind.

Marchesen (til Fortunio).

Hvor fører du mig hen? I denne Bygning?
Det er jo den, der er bestemt for dig.
Boer Damen her?

Fortunio.

Her har jeg indført hende.
Jeg skal en anden Gang dig sige Grunden.
Nu vil jeg bede dig, min Alessandro,
At have uindskrænket Tillid til mig,
At see, men ei at lade dig forvirre
Af Det, du seer, af Det, du troer at see.
Thi vil du kjende nærmere den Dame,
Der er mig dyrebar, og der vil vorde
Dig dyrebar som mig, da maa det skee
En Stund i Frastand som et Drømmesyn.
Men Drømme, veed du, pleier at bedaare.
Lad dig nu ei bedaare, mens du seer.

Marchesen.

Du spender min Nysgjerrighed.

Fortunio.

Og dernæst,
Rør ikke dig af Stedet, men bliv her!
Tag mig i Haanden —

Marchesen.

Jeg vil føie dig,
Skjøndt denne Fordring synes mig lidt selsom.

Fortunio.

Heft nu dit Øie fast paa dette Forhæng!
— Vil I nu, Hr. Lorenzo?

(Lorenzo gaaer hurtig hen og trækker Forhænget i Baggrunden tilside. I det Rum, der nu viser sig, sees i stærk Belysning Serena siddende i rig Carnevalsdragt og Chiaretta, klædt, men noget phantastisk, som venetiansk Nobile, knælende og seende op til hende, begge med Masker i Hænderne. Chiarettas Stilling er saaledes, at hun vender Ansigtet mod dem, der ere foran paa Scenen. Af disse staaer Marchesen forrest, nærmest mod Tilskuerne, dernæst Fortunio og saa Anselmo; noget mod Baggrunden Lorenzo.)

Marchesen.

Ha! Serena!
Og han —!

Anselmo.

Ja, Eccellenza, det er ham!
Ham er det!

Marchesen.

O, forfærdelige Syn!

Serena løfter Chiaretta op og trykker et Kys paa hen-
ande. Chiaretta slynger Armene om hendes Hals.)

Marchesen

›m forstenet har stirret paa dem, vil nu rive sig løs fra
Fortunio.

! Bort herfra! Forbandelse skal ramme
og Enhver, der brister sig at lege
mine Følelser!

Fortunio.

Hvor kan du troe —!

Marchesen.

et en Fælde, der er sat mig? eller
u i Pagt med onde Aander!

Fortunio.

Hør mig!

Marchesen.

? skal jeg gjennemleve denne Qval
ng endnu? Nei, slip mig! Bort herfra!

Fortunio.

sandt jeg er dig kjær, min Broder, bliv!

Er Synet dig imod, saa vend dig fra det.
Men jeg besværger dig, gaae ikke bort!

(Under de foregaaende Repliker har Serena og Chiaretta pantomimisk tilkjendegivet deres Skræk over Marchesens lidenskabelige Ord. Serena strækker bønlig Hænderne imod ham, og vil i sin Forvirring gaae frem og nærme sig ham, men hindres deri af Chiaretta. Intet af dette bemærkes af Marchesen, da han har vendt sig fra dem.)

Marchesen
(med noget mere Selvbeherskelse).

Fortunio! hvad har jeg gjort dig? Kan du
Berede mig den Smerte!

Fortunio.

Den skal svinde,
Som lette Skyer gaae for Morgenvinde.
— Men stille! de vil træde frem — hør efter!
(Vender sig til Baggrunden og siger i høitidelig Tone:)
I tause Skikkelser, der ere stegne
Op af en Strøm af Taarer, og med Frygt,
Miskjendte, viser Eder, træder frem!
Og giver atter os et Billed af
En Stund, der var uskyldig, god og munter,
Men blev en Kilde til utalte Smerter!

(Serena og Chiaretta træde frem, saa meget Scene-Ordningen tillader.)

Chiaretta.

Serena! Hør mig! Giv dog efter for mig!

Vær god og kjærlig som du altid var!
Du veed, jeg kommer lige fra mit Kloster.
Dér anseer man et Carneval for Synd.
Jeg Stakkel, der har aldrig nydt dets Glæder,
Vil nu jeg være med, saa maa jeg skjule
Mit Kjøn saa godt, at Ingen kan mig kjende.

Serena.

Min kjære, lille Søster! har dit Kloster
Ei helbredt dig for en saa verdslig Lyst?

Marchesen
(der har lyttet, vender sig hurtig om til dem; afsides).

Hvorledes? Hendes Søster?

Chiaretta.

Verdslig Lyst!
Ja, Verden er saa skjøn og lys og munter,
Og Klosteret saa trist. Vi stakkels Piger
Er indesluttede som fangne Fugle,
Der sidde sammen paa en Pind i Buret.
Nu er jeg fløiet ud, jeg ankom her
For tvende Timer siden. Lad mig nyde
Min unge Frihed, fri, ubunden selv.
Din Ægtefælle har endnu ei seet mig.
Som Adelsmand, i denne skjønne Dragt
Vil jeg iaften gjøre hans Bekjendtskab.

Marchesen (afsides).

O, nu er Alt mig klart!

Chiaretta.

Og ubekjendt,
Og bristig under Masken skal jeg plage,
Forvirre ham —

Serena.

Hvor er du dog et Barn!

Chiaretta.

Jeg skal fortælle ham, jeg er din Elsker,
Skal gjøre ham saa skinsyg . . .

Serena.

Nei, Chiaretta!
For Himlens Skyld, det maa du ikke. Troer du,
Jeg kunde nænne, selv et kort Minut,
At vække hos ham Bitterhed og Tvivl?
O, hvis du kjendte ham, blot havde seet ham,
Da vilde du som jeg beundre, elske
Hans ædle, mandige Natur. — Nei, skinsyg,
Utaalelig er denne Tanke! Han,
Der er mit Liv, min Lyst, mit Alt!

Marchesen
(styrter hen og kaster sig paa Knæ for hende).

Serena
Min Elskede! min Hustru! O, tilgiv mig
Den Sorg, jeg har forvoldet dig. Jeg Daare!
Affsindige, jeg var, der kunde fatte
Mistanke til en Sjæl saa reen som din

See mig i Støvet for dig, kjend min Anger,
Og glem hvad der er skeet!

Serena
(løfter ham op).
Min Alessandro!
Mit Liv, min Lyst, mit Alt!

(Under deres Omfavnelse nærmer Chiaretta sig til Fortunio og rækker ham Haanden, som han henrykt trykker et Kys paa. Gasparrino træder forsigtig ind fra Venstre, og han og de Omstaaende udtrykke deres Deeltagelse, Anselmo ved en ydmyg Bøining. — Tæppet falder.)

Paschaens Datter,

Syngestykke i fire Acter.

---

pført første Gang paa det kgl. Theater den 30te September 1869.

Personerne.

Osman Pascha.
Leila, hans Datter.
Abdul Hejkar, Sultanens Livlæge.
Mahmud Alkeslan.
Mustapha, hans Skriver.
Selim, Lastdrager.
Jussuf, en kurdisk Anfører.
Badig, i Paschaens Tjeneste.
Fatme, Hejkars Tyende.
Sayd, Udraaber.
Mirjam.
En gammel Kjøbmand.
En Slave hos Paschaen.
Tre Qvinder i anden Act.

Paschaens Tyende, Slaver og Slavinder. Mahmuds bevæbnede Følge. Folk af begge Kjøn i Galata. Indiske Dandsere. Kurdere. Udraabere. Qvinder fra en Landsby.

Handlingen foregaaer i første Act i Galata, en af Constantinopels Forstæder; i anden Act nogle Miil derfra; i tredie Act udenfor et stort Karanvanseraï; i fjerde Act hos Paschaen.

Mærk. Musiknummerne ere i den følgende Text trykte med større Typer, for at adskille dem fra Dialogen.

Første Act.

Første Scene.

En Bazar i Galata, en af Constantinopels Forstæder. I Baggrunden Boutiquer, ved hvilke Kjøbmændene sidde, nogle rygende af lange Piber. Foran en stor Plads, med Bygninger og Træer paa Siderne. Bag Bazaren presenterer sig endeel af Byen, Moskeernes Kupler og Minareter.

Naar Tæppet gaaer op, sees en Mængde Personer af begge Kjøn (Fruentimmerne med tildeels bedækkede Ansigter) gaae frem og tilbage forbi Boutiquerne. Ved hver af disse staae een eller flere Udraabere. — Siden **Mahmud Alkeslan, Selim, Jussuf, Lastdragere** og **Kurdere**.

Chor af Udraaberne
(mens de vinke ad de Forbigaaende eller søge t drage dem hen til Boutiquerne).

Kommer og kjøber! Her kan I faae
Alt hvad Hjertet begjærer:
Indiske Perler — seer kun derpaa! —
Silke, som Sultanen bærer.

Kommer til os! Hos Ingen I finder
Slige Essenser for Haremets Qvinder.
Persiske Shawler,
Alt kan erholdes, naar kun I betaler.

Chor af de Forbigaaende.

O, hvilke Sager! dem kan vi faae,
Var de kun ei saa skammeligt dyre.
Men jeg vil hen og see derpaa.
Kjøbe dem — nei, den Lyst maa jeg styre.

(Mahmud Alkeslan, med Selim, Kurderen Jussuf og flere Dragere, der bære svære Byrder, gaae over Scenen og begive sig ind i en Sidebygning. Endeel Mænd af en omstreifende, kurdisk Horde og af et krigerisk, vildt Udseende, der hidtil enkeltviis ere seete blandt de Forbigaaende, klynge sig nu til en af Siderne.)

Chor af Kurderne.

Der er Jussuf! Han er dristig!
See ham! I en Bærers Dragt
Han til Alt har Mærke lagt!
Hahaha! Ja, han er listig!

(Jussuf kommer ud og nærmer sig dem.)

Jussuf.

Stille! Tager Jer iagt!

Kurderne
(dæmpet).
Han os vis? Veed du Besked?
Jussuf.
Ja, Alt jeg veed!
Jeg kjender Veien, han vil tage.
Skynd Eder bort! Foran vi ville drage.
Chor
af Jussuf og Kurderne.
Vi drage foran!
I Baghold lure vi op vor Mand.
Imorgen Aften, før Nat er omme,
Vi over ham som en Stormvind komme!
Tilhest! Vi drage foran!
(Jussuf gaaer igjen ind i Huset, de andre Kurdere forlade Scenen.)
Chor af Abraaberne.
Kommer og kjøber o. s. v. ad libitum.
Chor af Forbigaaende.
O, hvilke Sager! o. s. v.

(En Flok indiske Dandsere træde ind.)

Chor
(af de Omstaaende, mens der dandses).
Det er Dandserne, de berømte,
Der fra Indien drog herhen,

Skjønne Qvinder og unge Mænd.
Naar i Dandsen de svæve hen,
Det er et Syn som om man drømte!
See, hvor hurtige, see, hvor lette
Hen de fare, et flygtigt Lyn!
Nei, vi kan aldrig blive trætte
Af et saa skjønt og saa ædelt Syn.
Bag det tynde,
Bølgende Slør
Vugger sig som et viftende Rør
Det smækkre Liv, o saa fuldt af Ynde!
Naar tilbage de Legemet bøie,
Naar de standse og atter ile,
Da sender det dunkle, smægtende Øie
Til vore Hjerter brændende Pile.
See, hvor hurtige, see, hvor lette
Hen de fare, et flygtigt Lyn!
Nei, vi kan aldrig blive trætte
Af et saa skjønt og saa ædelt Syn!

(De Dandsende og Omstaaende adsprede sig og forlade Scenen, Nogle gaae hen til Boutiquerne.
Selim og Jussuf komme ud fra Huset.)

Jussuf.

u vil jeg sige dig Farvel og takke
or den Fortjeneste, du har mig skaffet
os denne Kjøbmand — ja, han er vel Kjøbmand?

Selim.

)et troer jeg neppe.

Jussuf.

Men de svære Pakker
)g Kasser, vi har maattet bære for ham,
vad er der da i dem?

Selim.

Det veed jeg ikke.
)g hvad bekymrer det vel os?

Jussuf.

Nei, nei!
)er har du ganske Ret. — Nu da, Levvel!
i skal iaften videre. Ifald jeg
ied Leilighed igjen kan tjene dig,
saa stol kun paa mig, Kammerat!

Selim.

Tak, Tak!

(Jussuf gaaer. Mahmud Alkeslan kommer ud fra
uset.)

Mahmud.

)vem var det, der gik bort?

Selim.

Den Mand, der hjalp os,
Han, Kurderen.

Mahmud.

Var han en Kurder?

Selim.

Ja —
Det kunde godt man høre paa hans Maal.

Mahmud.

Hvad troer du, jeg har brudt mig om hans Maal!
Men han var stærk og hurtig, gjorde Nytte.

Selim.

Sandtnok — dog har jeg havt et Øie med ham.
De Folk fra Kurdistan, der streife om,
Er ikke stort paalidelige.

Mahmud.

Bah!
Jeg savner Intet. Alle mine Sager —
Og de er af Værdie, kan jeg forsikkre —
Er pakket ned i stor Format; dem rapser
Man ei saa let. Om nogle Timer læsses
Det Hele paa Kameler, og vi bryde
Os lidt kun om din Kurders lange Fingre.
Jeg har en Trop af velberedne Folk
Til Følgeskab, med gode Vaaben Alle.

Selim.

lt, I er lykkelig! I, som kan reise
angt ud i denne skjønne, vide Verden,
3esee dens Underværker, hine sjeldne
)g mærkelige Ting, hvorom man læser.
lt dette skuer I med egne Øine.
remmede Stæder, fremmede Landes Skikke
)g deres Sprog og egne Klædebragt,
lt dette tør I gjøre Jer bekjendt med.
Thi jeg har tænkt, I reiser langt herfra.

Mahmud.

Just ikke langt, tre, fire Dages Reise.
Men du kan troe, mit Ærind det er vigtigt,
lf stor Betydning. I min Haand er lagt,
Det kan jeg sige reent ud, Liv og Død.

Selim.

Det vil jeg gjerne troe. — Ja, det er Lykke!
Besidde saadan Magt, det er først Liv!
Det er det værdt at leve for. Usalig
Er Den, der fødtes i en ringe Stand.
han er, som en af vore Digtere siger,
Et Træ, der tørres hen og snart gaaer ud,
fordi der ei gaae Kilder til dets Rødder.

Mahmud.

Du læser vore Digtere? Ei, ei!
Saa du kan læse?

Selim.

Ja. En gammel Mollah,
Der mærkede min Lyst dertil, har lært mig
At læse og at skrive.

Mahmud.

Ei, at skrive!
(Afsides.)
Det er, naar jeg skal ærlig være, næsten
Meer end jeg selv kan. (Høit.) Ja, min Søn, din Stand
Er ringe; men, naar man forstaaer sin Kunst,
Saa kan man skrue sig ret nemt iveiret.
(Afsides.)
Min Bedstefar, imellem os, var Skrædder,
Og min Papa var accurat det samme.
(Høit.)
Nu, Selim, jeg maa bort. Du har betjent mig
Med Flid og Ærlighed. Der har du femten
Sølvmønter —

Selim.

Herre, jeg har kun betinget
Mig tolv.

Mahmud.

Lad gaae! De tre kan gaae i Kjøbet.

Selim.

Jeg takker Eder. I er ædelmodig.
(Man hører et Raab, og seer endeel Folk rende over Pladsen.)

Mahmud (farer sammen).

ɔad er det for en Støi? Skaf mig at vide,
ɔorfor man render der.

Selim.

Paa Øieblikket. (Gaaer.)

Mahmud.

elim har Ret, min Stilling er saa prægtig,
: hvis Propheten selv mig vilde skubbe
ɔeiret, kunde han ei gjort det bedre.

Jeg seer, jeg seer, at jeg vil stige
Fra Trin til Trin, og i en Fart.
I Sultan Murads Rige
Er jeg iblandt de Første snart.
Man skjælver, naar jeg kommer,
Studerer saa mit Aasyns Træk,
Og seer i mig med Skræk
Den strenge Dommer.
Jeg bliver Pascha, det er vist,
Og med hans Almagt jeg befaler,
Tilsidst — o Himmel! — ja tilsidst
Jeg bliver Pascha af tre Hestehaler!
Selv Reis Effendi bukker
Sig dybt, naar han mig seer.

Kilardschi Baschi lader som han leer,
Naar jeg Zecchiner fra ham plukker.*)
Som Hersker af en heel Provinds
Befaler jeg, og æres som en Prinds!
Ingen tør knye,
Den Tappreste bæver,
Naar min Røst jeg hæver.
For min Vrede maae Alle flye.
Vil Nogen mig hindre,
Han bliver flux et Hoved mindre.
— Som Hersker af en heel Provinds
Befaler jeg, og æres som en Prinds!

(Gaaer den indtrædende Selim imøde.)

Nu, Selim, sig, hvad var der saa paafærde?

Selim.

Ei, det er den forunderligste Sag,
Hvis Mage jeg har aldrig hørt. Sayd Mulloch,
Udraaberen — I kjender ham maaskee,
Det er en lystig Fyr — han gaaer omkring
I Byen med en mægtig Kurv paa Nakken
Og byder den tilsalgs for tredive
Sølvpenge —

*) Kilardschi Baschi, en høi Embedsmand i Seraillet.

Mahmud.

Nu?

Selim.

Men denne Kurv er lukket
og omhyggeligt, og sælges kun
den Betingelse, at ei den aabnes
man har bragt den til sit eget Hjem.
Der er en Støi, en Latter og en Spørgen — —

Mahmud.

det er Snyderi! det er et Kneb,
paa en god Maneer at blive af
Noget, Ingen kjøbte, hvis man saae det.

Selim.

kan dog ikke vide —

Mahmud.

Jo, det kan man.
Bare, der er god, den lægges frem.

Selim.

Noget, synes mig, maa stikke bag det,
mener . . . noget . . . noget Underfuldt,
elsom Gaade, noget Usædvanligt . . .

Mahmud.

noget ret sædvanligt, og især
ved Bazaren: pure Snyderi!

(Gaaer.)

Selim.

Nu, Mahmud har vel Ret. Men ligefuldt —
Jeg kan ei slippe Tanken: denne Kurv
Er Gjemmestedet for en sjelden Skat,
En Herlighed, der kan med Eet befrie mig
For al min Nød — (seer ud.) Der kommer han
igjen!
O, hvis jeg turde byde! Men jeg Stakkel!
(Blander sig mellem de Kommende.)

Anden Scene.

Selim. — Sayd, Udraaberen, og en Sværm af alleslags Folk.

Sayd
(med en stor, rummelig Kurv paa Ryggen).

Kommer og kjøber! Gaaer ikke forbi!
Tredive Sølvpenge! Slet ikke Mere!
Kjøber min Kurv med Alt, der er i!

Chor af Folkesværmen.

Hahahaha! Ja, hvad er deri?
Derpaa vi Alle just speculere.

Sayd.

Det faaer I at vide,
Naar I slaae til og kjøber strive.

Choret.

Aa, gaae du din Vei!
Katten i Sækken kjøber vi ei.

Sayd.

Kommer og kjøber! Stoler paa Lykken!
Ellers, jeg spaaer, den vender Jer Ryggen.

Selim (afsides).

Ja, han har Ret! Hvis blot jeg kunde —!
Ingen kan vide hvad Lykken vil unde.

En gammel Kjøbmand (til Sayd).

Kurven er lukket.

Sayd.

Men i dit Hjem
Tør du den aabne.

Kjøbmanden.

Hm! — du forlanger?

Sayd.

Tredive Sølvpenge.

Kjøbmanden.

Vil du ha'e fem?

Sayd.

Tredive, Herre!

Choret.

Hahaha! fem!

Ingen besnærer du, Ingen du fanger!

Sayd.

Kommer og kjøber! Gaaer ikke forbi!
Tredive Sølvpenge! Slet ikke Mere!
Kjøber min Kurv med Alt, der er i!

Choret.

Ja, hvad er deri?
Hahaha! Nei, du vil os fixere!

(Sayd og Folkesværmen tilligemed Selim forlade Scenen.)

Tredie Scene.

Abdul Henkar, Livlægen, kommer hastig og i urolig Bevægelse ind.

Recitativ.

Det er forgjæves!
Jeg frygter, at det ei vil lykkes.
Man leer, man spotter ham, men Ingen
Har Lyst at indgaae en saa mislig Handel.
Hvad skal jeg gribe til? Om lidt er Alt for silde
Allah maa staae mig bi!

hellige Prophet! dit Navn
prises eens af Drot og Hyrde,
z i din naaderige Favn
n dyrebare Byrde!
rae om den dine Engles Vagt,
løft den høit paa Frelsens Vinge!
ingen skjændig, fjendtlig Magt
Undergang den bringe!

(Gaaer til Baggrunden og seer ud.)

Fjerde Scene.

Abdul Heykar. — Selim.

Selim (fordybet).

er intet plumpt Bedrageri!
n Gaade, Alle, som mig synes,
stes til at løse. (Bliver Lægen vaer.) Der er
Lægen,
jeg spørge. Abdul Heykar, veed jeg,
rpsindig Mand. — Tilgiv mig, Herre —

Heykar
(der endnu seer ud).

du?

Selim.

Jeg forstyrrer Eder vist —

Heykar (kommer frem).

Nei, nei! Hvad vil du mig?

Selim.

Jeg vilde spurgt . . .
Ja, I har sagtens hørt, hvad Sayd derhenne
Falbyder . . . Kurven mener jeg —

Heykar.

Javist —

(Afsides.)

Hvad, om en ringe Mand som han —? Ham har jeg
I al Fald i min Magt. (Høit.) Hør, Selim, siig mig,
Boer du endnu hist i det lille Huus,
Der støder op til Apotheket?

Selim.

Jo.

Heykar (afsides).

Der er en spærret Indgang fra hans Huus
Til Apotheket; det var gunstigt for mig —

(høit.)

Nu, tael, hvad vil du mig?

Selim.

Hvad mener I
Om denne Kurv, der raabes ud?

Heykar (forskende).

Om Kurven?

Selim.

r som reent forheret. Var jeg rig,
jøbte den paa Stedet.

Heykar.

Nu, saa kjøb den.

Selim.

tter mig. Sandtnok, for tredive
enge faaer man den. Men al min Rigdom
nten.

Heykar.

Stakkels Selim! Naar din Lyst
tkelig saa stor, saa lad os To
ere halvt om Tingen. Der er femten —

Selim (skamfuld).

Herre, nei! Af den Grund var det ikke
ourgte . . .

Heykar.

Ja, men jeg er just som du
errig og gad kjende Sammenhængen.
Kurven, skynd dig! Bring den hjem til Dit
— (afsides.) Man maa ikke see mig, naar
den kjøbes.

(Høit.)

lv maa gaae og see til en Patient;
derfor du! Men Eet maa du mig love:
ngen være hos, naar Kurven aabnes,

Og ingen Fremmed see hvad der er i den,
Før jeg er kommen. Husk, at vi er halvt —

Selim.

Det skal jeg ikke glemme. Og forresten
Skal Alting punktlig skee som I har ønsket.
— Nu, tusind Tak! Ak, Herre, I har gjort mig
Saa glad som jeg har ikke været længe.

(Skynder sig ud.)

Heykar
(seer ud efter ham).

Der løber han — nu naaer han Sayd — det lykkes!
Han kjøber — han har Kurven alt paa Ryggen.
(Kommer frem.)
Det kan gaae godt endnu; jeg stoler paa ham.
Ved Allahs Bistand river jeg fra Ulven
Det rige Bytte, den alt snapped' efter.
— Nu maa jeg søge Adgang til Haremet,
For at erfare hvad der gaae for Rygter.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Selim, med Kurven paa Ryggen, efterfulgt af en Folkesværm, meest af den lavere Classe.

Chor af Sværmen.

Hei, Selim! pas paa!
De kostbare Skatte
Af Kurven kunde dratte.

Selim.

Vil I bort! Vil I gaae!
Jeg gad vidst, hvad Jer rager,
At Kurven jeg tager.

Choret
(der viger for ham og igjen nærmer sig).

Hahaha! — Hei, Selim, pas paa!

Selim.

I kunde den jo faae,
Naar I vilde betale.

Choret.

Nei, vi er ikke gale!

Selim (afsides).

Jeg maa liste mig fra dem;
Jeg maa hurtig til mit Hjem!

Choret.

Hei, Selim, pas paa!
De kostbare Skatte
Af Kurven kunde bratte!

Selim.

Vil I bort! Vil I gaae!

Choret (som før).

Hahaha! Hei, Selim, pas paa!

(Selim trænger sig ud gjennem Sværmen, der forfølger ham.)

Sjette Scene.

Selims fattige Bolig. Ved Siderne af Værelset nogle Hynder og Skabe; forresten henstillede Kasser og deslige. — Indgangen er tilvenstre. Midt i Baggrunden en lukket Dør, der ikke falder meget i Øinene.

Selim træder ind, skydende Kurven forsigtig gjennem den lave Sidedør og omtrent til Midten af Værelset.

Selim.

Jeg frygted' halvveis, Døren var for snæver;
Dog gik det. — Nu en Kasse her ved Siden,
Hvor vi kan lægge Kurvens Herligheder,
Og saa et Hynde dér for Abdul Heykar.

(Sætter en høi Kasse hen ved Kurven og et Hynde nærmest Kassen. — Kommer igjen frem, tørrende Sveden af Panden.)

Den Tour var drøi. Et Held, at jeg fik Bistand
Af Politiets Folk mod Sværmen.

Altsaa,

Nu tør jeg aabne Kurven og faae Visshed,
Hvori den skjulte Skat bestaaer. — Ja, Visshed!
Og om jeg nu bedrog mig? Hvis dens Indhold

r ikke værd at løftes op fra Gulvet?
ıa var jeg snydt, og Alt hvad jeg idag
r suurt erhvervet, var gaaet fløiten. — Hm!
ar En, der er saa lærd som Abdul Heykar,
halvt om Kurven, og kan troe derpaa,
r jeg vel med. — Men jeg vil vente noget,

(sætter sig paa et Hynde.)

[give Tid. Er ikke Taalmods Dyd
dskjærpet alle Moslemin? Hvor skjønt
taler sig Propheten i Koranen:
Troende . . . (springer op.) Nei, vente kan
jeg ikke!
, eengang skal det skee. Velan, frisk Mod!

(Beseer Kurven.)

:n er forsvarlig lukket. Disse Baand
n ikke løses; de maae skjæres over.

(Skjærer nogle af Baandene over, men farer tilbage.)

ıad var dog det? Der var i Kurven Noget,
:r rørte sig — bestemt! Hvo veed, maaskee
:r er et vildt, et farligt Dyr derinde,
er dræber mig. — Et Dyr?

(Nærmer sig igjen Kurven og lytter.)

Det troer jeg ikke,
:vægelsen er svag. Maaskee en Aand,
er i uhyre Størrelse sig hæver

Og knuser mig med Enden af sin Finger.
— Holdt! holdt! Forsigtig vil jeg være. Først
Jeg aabner Laaget ganske lidt; og mærker
Jeg noget Galt, saa smækker jeg det til,
Og binder Baandet fast igjen som før.

(Skjærer Resten af Baandene over og aabner Laaget lidt og seer ind, men lader det igjen falde og styrter frem.)

O, alle gode Aander!
Muhàmmed! har du sendt mig
Fra Paradiset en af dine Huris?
Mit Syn er blændet! Skal mit fattige Hjem
Forklares af en Herlighed som denne?

(Nærmer sig igjen og slaaer Laaget heelt op.)

Hun sover! hun bevæger sig i Søvne,
Som om hun vilde reise sig, men kan ei.
En Rem om Livet holder hende, seer jeg.
Ifald jeg løste den — ja, jeg vil vove . . .

(Løser Remmen.)

Nu er hun fri — og hun slaaer Øiet op.

(Fjerner sig noget.)

Syvende Scene.

Selim. — Leila.

Leila
(reiser sig i Kurven).*)
Recitativ.

oor er jeg? Himmel, mon jeg drømmer?
(Kaldende.)
Hessa! Zobeïde! Ak, hvor er I?
vor kommer jeg i dette usle Rum!

Selim.

u er hos Selim i hans ringe Bolig.

Leila.

g spærret inde! Skynd dig, hjælp mig ud!
(Selim hjælper hende ned, idet han lader hende stige paa asſen og derfra paa Hyndet.)
Og hvem er du? Hvo bragte mig herhid?

Selim.

jeg er en fattig Mand. Jeg kjøbte Kurven
Hist ved Bazaren,
Dg aned' ikke hvad der var deri.

*) Hvis Fremstillerinden ikke ønsker at sidde i Kurven under det Foregaaende, kan Kurven være forsynet med en bevægelig Bund eller uden Bund og rykkes hen over en af Gulvets Faldlemme, og hun behøver da først nu at stige op fra Theatrets Underrum.

Leila.

O, Rædsel! Blev jeg solgt!
Og solgt til dig, til Usselhed og Armod!
Hvo har formastet sig, hvo turde vove —?
(standsende; affides.)
Ak, jeg erindrer . . . Vee mig! Var det muligt!
(Til Selim.)
Og nu vil du befale? Din Slavinde
Skal lystre dig? Ei sandt, det er din Mening?
Men viid, at det er mig, der vil befale!

Selim.

1.

Herskerinde! End jeg ikke veed,
Om du kom fra Lysets Rige,
Om fra Dschinnistan du daled' ned,
Alle gode Engles Lige.
Men en Lov er mig dit Bud, din Tale.
Ingen uden du skal her befale!

2.

Eet kun veed jeg: denne mørke Braa
Vinder Klarhed af dit Øie.
I min Ringhed kan jeg let forstaae,
At for dig jeg maa mig bøie.

(Knælende.)

Tael kun! Naar din Fløitestemme byder,
Selim gjerne, Selim henrykt lyder.

Leila

r under Sangen har sat sig paa et Hynde og græbt, men tilsidst
noget formildet hørt til).

:is dig! Jeg faaer vel troe dig. Jeg vil haabe,
jeg hos dig har Intet at befrygte.
en kan hos dig jeg finde Hjælp og Forsvar?
ıar jeg forfølges, staaer det i din Magt
holde Faren fra mig?

Selim.

Ak, jeg veed ei!
ın dette tør jeg love, at saa længe
er er en Gnist af Liv i mig, skal Ingen
ırgribe sig paa dig.

Leila.

Og troer du da,
: du kan sørge for mig som du bør?
g har i lang Tid Intet nydt, jeg lider
' heftig Tørst; hvad har du i dit Huus?

Selim (forlegen).

!, jeg har Intet — men jeg kan vel skaffe . . .
t hvad jeg eied' gav jeg ud, dengang
g kjøbte Kurven. Men jeg vil gaae ud —
g haaber, at man vil mig borge Noget.

Leila.

Saa prøv derpaa.

Selim (afsides).

Nu maa jeg lukke Døren
Klaas, som Abdul Heykar har befalet.
Ja han vil undres, naar han seer, hvad Kurven
Har indeholdt — ja, Heykar vil forundres!

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Leila. — Siden Abdul Heykar.

Leila.

O, jeg Elendige! Til ham er bunden
Min Skjebne! Hvad kan jeg mig vente!
Et sorgfuldt Liv, og intet Haab om Frelse!

1.

I, skjønne, lyse Dage
I min Faders Borg!
Forbi min Erindring I drage
Og volde mig Sorg.
Ak, som en Plante blev jeg rykket
Fra min Rod af en grusom Haand.
Mit unge Liv er overskygget
Af en usalig Aand.

2.

Min Længsel Eder søger,
Mine Søstres Chor!
Men Savnet min Qval forøger!
Hvor er Eders Spor?
Nu, da fra Eder jeg er skillet,
Er mit Liv som en ængstlig Drøm;
Kun dér sig speiler Eders Billed
I mine Taarers Strøm.

øren i Baggrunden gaaer op, og Heykar viser sig paa Tærskelen.)

Heykar.

ila!

Leila.

Hvo kalder mig?

Heykar.

Din Ven,

lad ved at vi kan samles her igjen.

Leila.

ykar! min faderlige Ven!
, Trøst og Lys i Sorgens Nat!
aa er jeg ikke længere forladt!

Heykar.

in Datter! fat kun Mod!
ropheten ei sit Barn forlod.

Hans Englesskarer komme
I Nødens Stund til Forsvar for de Fromme.

Leila.

Han sender dig at staae mig bi!

Heykar.

O, Held mig, at jeg seer dig frelst og fri!
Min Sjæl har liidt, min Aand var kuet
Af Rædsel, mens dit Liv var truet.

Leila.

Nu er du her, nu er jeg frelst og fri!

Begge.

Ja, lad os Frelsen haabe!
Til Ham, der var fra evig Tid,
Til Ham, der hersker i den mindste Draabe,
Til Ham vi trøstig fæste Lid!

Leila.

Men nu fortæl, hvordan har du erfaret,
At jeg er her?

Heykar.

Jeg selv har sørget for,
At du blev bragt herhid.

Leila.

Har du? Forklar mig ...
Du kom jo op til mig for kort Tid siden,

ortalte mig med Skræk, mit Liv var truet,
eg maatte bort. — Nu mindes jeg kun dunkelt —

Heyfar.

k, der var intet Øieblik at spilde!
)in Død var alt besluttet af vor Sultan.

Leila.

Nin Død? af ham? Jeg blev jo hædret af ham.
eg var paa Slottet til hans Datters Selskab.
a, lige da du kom, var der et Bud,
un længtes efter mig —

Heyfar.

Ak, og hos hende
Stod Døden alt beredt til dig!

Leila.

O, Himmel!

Heyfar.

el sandt, vor Sultan kaldte dig til Slottet,
Men kun som Gidsel for din Faders Troskab.
lt længe har man frygtet Osman Pascha,
ar troet, at han, der mægtig er og tapper,
emmeligt pønsed' paa at gjøre Oprør.
ans gamle Fjende, Storvesiren, stadig
rbeider paa hans Undergang. Din Fader
ar derfor paa en Omvei skaffet mig
vlægeposten hos vor Sultan —

Leila.

Ja,
Du er min Faders Ven, du er ham tro.

Heyfar.

— Mistænkt af Ingen skulde jeg see til
At forske ud de Raad, der lagdes op;
Og da jeg boer paa Slottet, faldt det let.
Men nu imorges blev jeg, i al Stilhed,
Kaldt til vor Sultan. Han forlangte af mig
En Gift, en stærk, der hurtig kunde dræbe.
Det turde jeg ei nægte. Men en Skræk,
En Anelse mig greb — jeg forsked' efter,
Og en Fortrolig i Seraillet tilstod,
At Giften var bestemt til dig.

Leila.

Til mig!

Heyfar.

Forfærdet gik jeg op til dig — Padischas
Livlæge, veed du, nægter man ei Adgang.
Der stod en Kurv, man fører Varer i
Og andre Sager, udenfor dit Kammer.
I den jeg satte dig —

Leila.

Du satte mig?
Og uden at jeg mærked' det?

Heyfar

Husk paa,
At dengang du blev angst ved mine Ord,
Lod jeg dig lugte til en lille Flaske —

Lella.

Jeg husker — ja!

Heyfar.

Det var et Opiat,
Der bragte dig paa Stedet i en Dvale.
Den kunde vare, vidste jeg, to Timer;
Her gjaldt det altsaa om at være hurtig.
Ved tvende af Seraillets Folk blev Kurven
Sat paa en Bør og bragt til denne Forstad.
Folkene gik, og jeg var ene med dig,
Fortvivlende, og uden at jeg vidste,
Til hvem jeg turde vove at betroe dig.
Man vilde frygte for saa stort et Ansvar,
Maaskee forraade dig. — I denne Nød
Nedlagde jeg i Allah's Haand din Skjebne.
Jeg lod en Mand fra Pladsen byde Kurven
Tilsalgs paa den Betingelse, at først,
Naar Kjøberen kom hjem, den turde aabnes.
Jeg stoled' paa, at hemmelig jeg kunde
Gaae med ham og bemærke, hvo der kjøbte.

Leila.

Saa derved er det skeet, at jeg blev bragt
Til dette Huus?

Heykar.

Ja — Ingen vilde byde;
Kun Een, Lastdrageren, den fattige Selim,
Han havde Lyst og Mod — lidt hjalp jeg til —
Og ham var jeg tilfreds med. Jeg har kjendt ham
En Tid, og veed, at man kan stole paa ham.

Leila.

Men er det da din Villie, jeg skal blive
I dette Huus?

Heykar.

Nei, du maa bort herfra,
Endnu iaften. Jeg har Folk derude,
Der følge med dig, og jeg tænker, Selim
Kan tage med, til Forsvar underveis.

Leila.

Ak, Heykar, kunde du ei følge med mig?

Heykar.

Desværre, jeg maa blive, maa erfare,
Hvad Planer man har for imod din Fader.
Naar du, hans Datter, var bestemt til Døden,
Saa frygter jeg, hans Lod er ikke bedre.

Leila.

Nei, nei! saa bliv!

Heykar.

Der kommer Selim — stille!

Niende Scene.

De Forrige. — Selim. — Siden nogle af Heykars Folk.

Selim
(der bærer en Krukke og noget Brød, træder ind, men standser forbauset ved at see Heykar).

Hvad? I er her? Min Dør var lukket i.
Hvordan er I da kommen ind?

Heykar (pegende).

Igjennem
Den Dør, du seer. En anden Gang om dette.
— Hvad har du dér?

Selim (til Leila).

Alt hvad jeg kunde skaffe,
En Krukke Mælk, lidt Brød — —

Heykar (til Leila).

Lad dette staae!
Der bliver sørget for dig. — Hør nu, Selim!
Dig maa jeg tale med. Erindrer du
Vort Kjøbmandskab?

Selim.

Vort Kjøbmandskab?

Heykar.

Nu ja,
Vi skulde være halvt —

Selim
(kløer sig bag Øret).

Hm! — Abdul Heykar!
Er Eders Mening, vi skal være halvt
Om denne himmelske Aabenbaring dér?

Heykar (alvorlig).

Ja, Selim, vi skal være halvt, vi To,
Halvt om at frelse hendes Liv fra Døden.

Selim.

O, hellige Prophet! Er hun —

Heykar.

Jaften
Vil Politiets Formand og hans Folk
Igjennemsøge hvert et Huus, hver Krog
I denne Forstad. Hvis han træffer hende,
Da er hun Dødsens. Leila har fortalt mig,
At hun er Datter af en fornem Mand,
Og det er ham, til hvem hun nu skal bringes.
Og du er Den, hvem vi betroe den Lykke
At være hendes Fører. Jeg skal nøie
Betegne dig den Vei, du har at tage
Indtil du naaer et Karavanseraï;
Dér skal hun afleveres til dets Eier.

Selim.

Og jeg? Hvad skal saa jeg?

Heykar.

Hvis du har Lyst,

)ender du tilbage til dit Hjem.
Alt gaaer lykkeligt, saa tør jeg love
n Belønning over din Forventning.

Selim.

ı Belønning! Og fra dette Syn,
enne Herlighed maa jeg mig skille,
ır bestandigt! Men i Grunden har jeg
:rligt Kjøb erhvervet hende. Siig da,
et er ret og billigt, Abdul Heykar —

Heykar.

Søn, betænk, jeg har din halve Ret.
jiver jeg op, i den Tro, jeg vinder
d en Plads engang i Paradiset
ıynet af dets Huris.

Selim.

I har Ret —
dler smukt, og jeg . . . jeg vil som I.
ıttige Menneske, hvad skulde jeg
slig en Herlighed? Ak, jeg kan ydmyg
p til hende som i lyse Nætter
seer til Maanen og til alle Stjerner.
naae dem og besidde dem, ak nei!
an man ikke.

Heyfar (til Leila).

Nu maae vi see til
Ihast at træffe Anstalt til din Vandring.

Leila

(der under det Foregaaende har søgt Hvile paa et Hynde).

Af den vil blive tung! Men jeg skal gjensee
Min Fader, alle mine Legesøstre;
Det er min Trøst.

Heyfar.

Og snart jeg følger efter,
Og samles med min Ven og min Beskytter.

Finale.

Selim (afsides).

Ja, tung mig falder denne Vandring!
Hvert Skridt, vi tage,
Vil mig fra hende drage;
Hvert Skridt mig truer sorgfuld med Forandring.

Leila og Heyfar.

Ja, tung mig (os) falder denne Vandring!
Hvert Skridt, vi (de) tage,
Kan mig (dem) i Farer drage;
Hvert Skridt kan true sorgfuld med Forandring.

Heyfar.

Men Allah priset være!
Han frelste dig fra Døden,
Han vogter dig med sine Engles Hære.

Leila.

ı, Allah priset være!
ın frelste mig o. s. v.

Selim.

ı, Allah priset være!
Pligten ufortrøden
g hendes Veie vil betrygge.
ın jeg begjære nogen større Lykke!

aabner Døren i Baggrunden, og nogle af hans Tyende,
tre, fire andre Fruentimmer og fire sorte
, træde ind, alle bærende paa forskiellige Sager, som de,
indtil de gaae, kunne lægge fra sig.)

Tyendet

(bukkende ideligt med korslagte Arme).

ɔdul Heykar! Vise Mester!
ting har vi rettet ud.
: der Mere, du befaler,
: skal lystre dine Bud.

Fatme

1.

Leila et langt Slør, som hun befæster, dog saaledes, at
det ikke bedækker Ansigtet).

:r er Sløret! See, det række
:a din Isse til din Fod.
løret Folder dig bedække.
er da kun ved freidigt Mod!

2.

(Iförer hende en Silkekaabe.)

Tag nu Kaaben! den beskjærmer
Dig mod Veiens varme Støv,
Indtil atter du dig nærmer
Kildens Væld og Palmens Løv.

Heykar, Leila og Selim.

Hold over os, du mægtige Bevarer!
I Trængsler og i Nød din Haand!
Og styrk os med din Aand
I Farer,
Du Retfærds Gud, Uskyldigheds Forsvarer!

Tyendet (som ovenfor).

Abdul Heykar! Vise Mester!
o. s. v.

Anden Act.

Første Scene.

a Palmelund. I Baggrunden en Kilde med Rækværk og
rnke. Endeel Qvinder, og blandt disse Mirjam, vaske og
banke Tøi ved Kilden. Siden Jussuf og endeel Kurdere.

Chor af Qvinderne.

Vi banke, vi tvætte
il Klaptræets Klang.
i muntre vort Arbeid med Sang,
Med en Sang vort Arbeid vi lette.
Ved Morgenens Gry
Vi forlade vor By.
ør Solen høiere stiger,
ver Dag vi Koner og Piger
untert begynde vor Dont paany.

(De fare Alle frem til Forgrunden, lytte og see ud.)

Hvem kommer der i Fart, tilhest?

Det er Jusſuf og hele hans Skare.
Stille! det er en farlig Gjæſt!
Hen til vort Arbeid, det tjener os bedſt.
Imod ham man maa ſig forvare!

(De begive ſig igjen hen til Kilden.)

Vi banke, vi tvætte
Til Klaptræets Klang, o. ſ. v.

(Jusſuf og en Hob Kurdere, alle bevæbnede, træde ind.)

Jusſuf (til Qvinderne).

Er Mirjam her?

Mirjam.

Her er jeg. Vil du Noget?

(Ogſaa de andre Qvinder nærme ſig.)

Jusſuf.

En rig, en fornem Mand —
Mahmud Alkeslan er hans Navn —
Om kort Tid kommer her forbi.
Han ſtandſer her, og bliver her en Stund.

Mirjam.

Heroppe fra man ſeer et lille Følge,
Der drager langſomt henad Veien;
Er det da dem?

Jussuf.

Dem er det ikke;
l de skal gaae i Fred.
ahmud Alkeslan kan endnu ei sees.
Skaf mig at vide, hvilken Vei han tager,
ar han forlader Jer. Læg Mærke til,
or mange Folk han har, og om de alle
velbevæbnet.
, hvis du kan, saa forsk ham ud,
n Det, han fører med sig paa Kameler,
af Værdie.

Mirjam.

ald jeg kan, saa skal det skee.

Jussuf.

u veed, at det er ikke til din Skade.
en, hvis du skuffer os, da frygt vor Hævn!

Chor af Kurderne.

Afsted, og lad os haste,
Og søge Skjul bag Krat og Fjeld!
Naar han forlader Kildens Væld,
Skal vi os over ham som Ulve kaste!

Chor af Qvinderne (afsides).

Gud naade dem, der haste,
At lædske sig ved Kildens Væld

Naar hist de naae til Krat og Fjeld,
Vil han sig over dem som Ulven kaste.

(Kurderne gaae. Nogle af Qvinderne gaae ud til den modsatte Side.)

Mirjam.

Nu, det var godt, at de tog bort. Jeg seer,
Det lille Selskab stiger op ad Høien.
Det er vist fine Folk; see kun, der sidder
Et Qvindfolk paa det smukke, hvide Muuldyr.

En Anden af Qvinderne.

Ja, hun er tættilsløret, ung at see til.

Anden Scene.

Qvinderne. — Leila, Selim (der er bedre, skjøndt endnu simpelt klædt), Fatme og det øvrige Følge fra Slutningen af første Act, Slaverne bevæbnede.

Selim (til Qvinderne).

Kan vi hos Eder faae et Bæger Vand,
En kjølig Drik fra Kilden?

Mirjam.

Jo, det kan I.
Men tæt bag Kilden er en Plads, hvor I
Kan bedre finde Hvile.

Selim (til Leila).

Hvis du vil,
Gaae vi derhen.

Leila
(der har slaaet Sløret tilside).

Skal vi da blive her?

Selim.

ille Stund. Den Vei, der ligger for os,
frugtbar og øde. Her vi maae
yne Læderssækkene med Vand.
is kan du, der vel har liidt af Heden,
:iskes under Palmetræets Skygge.

Leila.

trænger du da ikke selv til Hvile?
saae dig underveis saa tidt tilfods,
iltid virksom. Du maa være træt.

Selim.

jeg er vant til et besværligt Liv.

Leila.

el, saa kom!

(De gaae med Følget.)

Mirjam (pegende paa Leila).

Et prægtigt Fruentimmer!

En af Qvinderne.

an! Hvad giver du mig da for ham?

(Nogle af Qvinderne komme hastig ind.)

En af de Ankommende.

kommer han, den rige Kjøbmand?

En Anden.

Kjøbmand?
Hvem siger Kjøbmand? Det er en Emir,
En Aga . . .

Mirjam.

Ah — han være hvad han vil!
Om saa han er Emir, det gaaer ham skjævt.

Tredie Scene.

Qvinderne. — Mahmud Alkeslan. Mustapha. Mirjam.

Mahmud
(kommer ind i Skjænderi med nogle af Qvinderne).

I veed det ikke? Det er Snak!
Jeg selv har hørt det alt af Flere.
Det er Røvere, der her rumstere,
Det er Stimænd, Kjæltringer, forløbent Pak!

Alle Qvinderne (afsides).

Aa, hvad han buldrer! hvad han er vred!

Mahmud.

Naa, ud dermed! Fortæl mig hvad I veed!

Qvinderne (undtagen Mirjam).

Vi veed Ingenting! Vi kan Intet fortælle.

Alle (afsides og indbyrdes).

Den Taabe! den indbildske Hund!
Han er grov i sin Mund.
Det er bedst, at han løber i Jussufs Fælde!

Mahmud (til Mirjam).

Hvad siger du derhenne? Svar nu du!

Mirjam.

Vi veed det ikke; men det var nok muligt.
Man har jo hørt det før.

Mahmud.

Men det er skjændigt! det er grueligt!
De burde hænges, brændes, bastonneres,
Hver Kjæft iblandt dem rybdes ud,
Ja, Børn og Qvinder massakreres!

Nogle af Qvinderne (afsides).

Nei, hvor han skriger! Hvor han er vred!

Andre af Qvinderne (afsides).

Lad ham skrige! Det kommer os ikke ved.

Mahmud (til Mirjam).

Og er det sandt, de plyndre dem,
Der henad Landeveien drage frem?

Mirjam (forundret).

Om de plyndre? Nu maa jeg høre!
Hvad skulde de da ellers gjøre?

Mahmud.

Aa Snak! Men er det sandt?

Mirjam.

Ja, naar man ikke hindrer dem deri.

Mahmud.

Hvorledes *hindre*? Kan man slippe fri?

Mirjam.

Om du kan slippe? Jo —
Læg Bjerget Kaf imellem dig og dem,
Saa kan du drage rolig frem.

Mahmud.

Aa, hvilket Præk! (Afsides.) Jeg kan dem ikke troe!
De er bestemt i Sammenhold med dem.

Qvinderne (uden Mirjam).

Hahaha! det Raad var godt, min Tro!
Læg Bjerget Kaf imellem dig og dem —

Mirjam (til Mahmud).

Hvad er det da du fører med dig?
Er dine Sager af saa stor Værdie?
En Kurder overfalder ei omsonst.
Hvad er det? Er det fine Krydderier?
Kostbare Silketøier? dyre Shawler?

Mahmud.

Det kommer Ingen ved. Men jeg og Mit

al respecteres — af Enhver! For, seer I,
g har et vigtigt Ærinde. Vor Sultan
egen, høi Person har sendt mig —

Mirjam og Qvinderne.

ihaha!

Mirjam.

et bryder ikke Kurderne sig om!
en er det raske Folk, der følge med dig,
g kan du stole paa dem? Er de alle
væbnet godt? Det er det Eneste
n Kurder spørger om.

Mahmud (vender sig fra dem).

Aa, gaae Jer Vei!

Qvinderne (afsides).

Hahaha! Nei, hvor han er vred!
Men lad ham! Det kommer os ikke ved.
Vi la'er os ikke saa let forskrække.

Mahmud (afsides).

Jeg vædder, at de Alting veed,
Og, hvis jeg turde, jeg ud dem smed.
De spille med Røverne under Dække.

(Qvinderne forlade leende Scenen.)

Mahmud.

Mustapha!

Leila.

Ja, det gjør han!
Ham kan man stole paa, som Heykar sagde.

Fatme.

Ja, og du skulde vidst, hvor han gjør Opsigt
Blandt alle Qvinder her, hvordan de tale!
„Han burde være det som Mahmud er“
Det raaber Alle paa.

Leila.

Ja, de har Ret!

Fatme.

Der kommer han!

(Selim træder ind.)

Leila (til Selim).

Hvad er det for et Taarn,
Man seer herfra, langt borte?

Selim.

Det er Taarnet,
Der hører til Mosheen i en Landsby.
Hvis jeg maa føre dig, saa skal jeg vise —

Leila.

Ja, vent! Jeg saae, du talte før med ham,
Den Fremmede —

Selim.

Med Mahmud?

Leila.

Kjender du ham?

Selim.

fra Galata. Jeg og nogle andre
Dragere bar Byrder for ham, dengang
skulde reise.

Leila
(kort, vender sig fra ham).
Saa?

Selim.

Jeg vilde viist dig
keen hisset . . . (vil tage hendes Haand.)

Leila (heftig).
Rør mig ikke! Gaae kun!
(Selim gaaer.)

Leila (afsides).
Drager — ja, det er han — Arbeidsmand,
veed jeg jo. Hvad er der at forundres . . .!
(til Fatme.)
du den Luth, som Heykar gav os med?
(Fatme rækker hende Luthen.)

1.

I spørge mig, Veninder!
Hvorfor jeg er bedrøvet,
Hvorfor med mine Taarer
Jeg standser Eders Lyst;
Om hemmelige Fiender
Mig har min Ro berøvet,

Om Habets Piil mig saarer
Og skjælver i dette Bryst.

2.

Ak, elskede Veninder!
Hvor kunde jeg forklare
Den længselfulde Smerte,
Der sukker i mit Bryst!
Af alle mine Fjender
Kun een mig bringer Fare;
Han sidder i mit Hjerte
Og taler med sagte Røst.

3.

I, Toner, der bevinge
Mit Savn, mit Suk, min Klage,
Mens hid og did I svaie,
Søg I min tause Ven!
De Suk, jeg ei kan tvinge,
I Karavaner drage
Paa ubekjendte Veie,
Og ikke jeg veed, hvorhen!

(Hun og Fatme gaae.)

Femte Scene.

Mahmud og Selim træde ind.

Mahmud.

g siger dig, det er mig kjært, vi træffes;
z med Fornøielse jeg seer, din Stilling
bleven bedre. Det var strax min Mening,
u burde være Meer. Hvad er du nu?
u gaaer med Sabel, med Pistol i Bæltet.
du en Krigsmand?

Selim.

Nei, det er jeg ikke.
z bærer Ansvar for det lille Følge,
ı saae mig med. Og Veien er ei altid
ıa ganske sikker.

Mahmud.

Har du da isinde
gjøre Modstand?

Selim (studser).

Om jeg har —?

Mahmud.

Jeg mener
ıturligviis imod en Overmagt.

Selim.

an maa forsøge —

Mahmud.

Rigtigt! Ja, jeg mærker,

At du har Hjertet paa det rette Sted.
See nu, jeg har et Forslag, som jeg gjør dig
Meest for din egen Skyld og for dit Følges.
I er' kun faa og I behøve Bistand.
Hvad, har jeg Ret?

Selim.

Det kan jeg ikke nægte —.

Mahmud.

Nu hørte du, at der er Kjæltringpak,
Der sværmer om i Egnen — det er galt!

Selim.

Du har jo ingen Nød. Du har en Mængde
Bevæbnede, der følge dig —

Mahmud.

Ja, stop!
Men disse Folk maa commanderes godt.
Jeg, seer du, hører til den lærde Stand,
Og jeg forstaaer det ikke. Men kan du?

Selim.

Maaskee. Jeg var engang et Par Aars Tid
Med vore Tropper, dengang Sultan Murad
Med Persien førte Krig; og ofte blev vi
Sendt ud i mindre Hobe, maatte handle
Paa egen Haand —

Mahmud.

Men hvad fortæller du!

mig velsignet! Ved Prophetens Skjæg,
er som født og skabt til denne Post.
mig omfavne dig! Ja, du er Manden!
jør nu! Vi komme siden til en Landsby.
sætter jeg høitidelig dig ind
Kommandeur for Folkene. Du faaer
egen Sabel — den er fra Damaskus —
aa en Turban, med en Fjer saa høi!
(Gaaer.)

Selim.

bleu en Steen mig lettet fra mit Bryst.
var i Frygt, at vi var altfor faa.

Sjette Scene.

m. — Leila. — Siden Fatme, et andet qvindeligt Tyende og de fire sorte Slaver.

Leila (i Bevægelse).

er det Fatme siger! Har du hørt det?
i er' udsat' for at overfaldes —

Selim.

tænker, der er ingen Fare.

Leila.

Troer du?

Selim.

aae paa Veien To af dem, vi frygte.
r fra Kurdistan. De kjendes let

Paa deres lange Landser, deres smaa,
Men hurtige Heste. Seer de, man gjør Modstand,
Saa er de hurtige til at vende Ryggen.

(Her kommer Fatme ind med det øvrige Følge.)

Leila.

Men hvor kan vi os sætte mod saa Mange?
Skal ikke Mahmud samme Vei som vi?
Ifald vi bad ham om at følges med ham . . .

Selim.

Det er just dette der vil skee.

Fatme
(nærmer sig fornøiet).

Javist!

Derude blev fortalt, at det er Selim,
Der faaer Befaling over Mahmuds Mandskab.

Leila.

Faaer du?

Selim.

Ja, han har ønsket det.

Trio.

Leila.

O, herligt!
Men du maa ikke mig forlade!
Ak, jeg er angst! er ikke vant
Til Kampens Gru. Jeg kan ei færdes blandt
De vilde Folk, der Fredens Lykke hade.

Selim.

: ubekymret, Leila!
sidste Stund jeg holder ud hos dig!

Fatme (til Leila).

Selim kan du stole, Leila!
er os tro, han kjender ikke Svig.

Leila (til Selim).

ıdre, du er min Beskytter!
har jo Ingen uden dig.
er til dig, jeg mig i Nøden støtter.
.ad da heller ikke mig!

Selim.

uden Frygt!
viger ikke fra din Side.
dig at vaage, for dig at stride,
er denÆre, jeg har søgt.

Leila.

Selim, jeg paa dig vil lide!
stoler paa dit Mod.
veed . . . jeg troer, du er mig god.

Fatme.

ham vi Alle trygt kan lide.
er saa kjæk som han er god.

Selim (til Leila).

O, vær kun uden Frygt!
Hvis Farens Stund sig nærmer,
Min Arm, jeg haaber, dig beskjærmer.

Leila.

Min Sjæl er uden Frygt.
Hvis Farens Stund sig nærmer,
Din Arm, jeg veed, os da beskjærmer.

Fatme.

Her er ei Grund til Frygt.
Hvis Farens Stund sig nærmer,
Hans Arm, jeg veed, os da beskjærmer.

Syvende Scene.

De Forrige. — Mirjam og nogle af Qvinderne. — Siden Mahmud med Mustapha og endeel af hans Følge.

Mirjam
(til Selim, tagende ham afsides).

Er det dit Alvor, du vil reise sammen
Med ham, den rige Fremmede?

Selim.

Mit Alvor.

Mirjam.

Tag før en anden Vei. Der gaaer en anden

yd om vor Landsby. Er det klogt at blande
n Skjebne med en Fremmeds, nu især
ed En, der trækker Alles Øine paa sig?

Selim.

et har vel ingen Nød.

Mirjam.

Men naar du sidder,
ens det er Uveir, i et Træ, som Lynet
laaer ned i, falder du da ei med Træet?
vorfor da ikke stige ned itide?

Selim.

en Ting kan ei forandres.

Mirjam.

Som du vil.
g har advaret dig. (Afsides.) Det skulde gjøre
ig ondt, hvis en saa prægtig Karl som han
g hun, der følger med, kom Noget til.

Mahmud, Mustapha og en deel af Følget træde ind.

Selim (til Leila).

der kommer Mahmud. Nu skal vi afsted.

Almindeligt Chor.

Nu bryder Toget op,
En tillidsfuld, en samlet Trop.

Eensomme Veie, der er uden Ly,
Betræde vi (de) paany.
Kamelen traver i det dybe Sand;
Den flinke Rytter,
Der for at speide gaaer foran,
Er vor (deres) Beskytter.

Mahmud.

Ja, mine Folk er' kjække,
Og Lykken er mig god.
Min lille Skares Mod
Forjager Røverne, de frække.
Vi skal slaae dem ned,
Som Korn dem meie!
Og ved mig skal den Reisendes Veie
Erholde — o stolte Tanke! — Tryghed og Fred.

Leila (afsides).

Der er kun Een jeg stoler paa.
Naar han er ved min Side,
Da skal jeg Maalet for min Vandring naae.

Selim (afsides).

Med muntert Mod vi gaae.
Jeg skal for Leila stride!
Et bedre Held jeg ikke venter paa.

Almindeligt Chor.

Vi drage bort! Vor tappre Skare
Os vogte skal for Veiens Fare.
Fat Mod! Viis dig i Kampen kjæk!
Og Røverne vil flye med Skræk!

Qvinderne (afsides).

De drage bort! den tappre Skare
Dem vogter ei for Veiens Fare.
Nei, nei! Vær end i Kampen kjæk,
Jeg veed forud, du flyer med Skræk!

(Alle forlade Scenen.)

Ottende Scene.

Lukket Bjergegn. I Baggrunden ved en af Siderne en Sti, der gaaer skraat ned til Scenen.

En halv Snees Kurdere komme speidende og i bukkende Gang ind fra venstre Side.

Kurderne.

Tys! Tys! Ingen har mærket,
Vi stjal os herop.
Skynder Jer Alle
Til Bjergets Top!
Vi vil lade os glide
Ad Skraaningens Side.

Sagte vi os liste
Mellem BusKene frem.
Det maa bære eller briste,
Vi maae ned over dem!

(De see ud til venstre Side.)

— Stille! de komme!
Jeg seer dem deromme,
En forvoven Trop!
De styrte herop —
Lad os flye, lad os flye, før de komme!

(De skynde sig ud til høire Side. Strax efter kommer fra venstre Side en Afdeling af Mahmuds Folk og ile over Scenen i Baggrunden efter dem. Paa samme Tid vise sig Leila, Fatme, og det andet qvindelige Tyende, ledsagede af Selim*) overst oppe paa Stien, og komme ned paa Scenen. — Siden Mahmud.

Leila.

Ak, er vi sikkre her?

Selim.

Vær uden Frygt!
Det første Angreb har vi slaaet tilbage.

(Mahmud kommer ned ad Stien.)

---

*) der nu bærer den i femte Scene omtalte Turban og Mahmuds Sabel.

Mahmud.

Vi er forlorne! Dette Kjæltringpak
Det samler sig igjen.

Leila (til Selim).

Du frygter ikke?

Selim.

Nei, dette Sted er let nok at forsvare.
Det har en vanskelig, en snæver Opgang.
De Faa, der listede sig op, dem har vi
I dette Øieblik forjaget;
Og nu er Pladsen vor.

Mahmud.

Saa siig os da, hvad har du nu betænkt?
Al min Bagage staaer dernede, mine
Kameler og mit Gods —

Selim.

Det er min Agt,
Ifald de rykke frem paany, at gribe
Dem an i Ryggen . . .

Mahmud.

Ja, men kan du det?
Og naar det ikke lykkes, naar de styrte
Herop og myrde os —!

Selim.

Det vil ei skee;
Det tør jeg svare for.

Mahmud.

Aa, du vil svare!
Jeg bliver ødelagt!

Leila (affides).

Hvor han er feig,
Han, der er rig og fornem! Og hvor Selim
Er uforfærdet!

Mahmud.

Jeg maa op igjen,
Og see, hvor det staaer til.

Leila (affides til Fatme).

Gaae med derop,
Og giv mig Underretning.

Mahmud (til Selim).

Kom saa du,
Og angrib dem, som du har lovet,
Og massakreer dem Alle!

(Han og Fatme gaae op ad Stien.)

Leila

(til Selim, der ogsaa vil gaae).

Vent, jeg vil tale med dig. Du vil atter

For min Skyld styrte dig i Farer. Tag
En Amulet, min Moder har mig givet,
Og bær den. Den er kraftig, den vil styrke
Dit Mod i Nød og Trængsler.

Selim.

O, Leila! ingen Amulet vil styrke
Mit Mod som du!
Ifald din Vrede kan min Sjæl formørke,
Dit Smiil er Klarhed for min Hu.
Ja, troe mig kun, din Mildhed er en Magt,
Der Styrken i min Arm har lagt.
(Gaaer.)

Leila.

I gode Aander, der beskjærme
Uskyldighed mod Vold!
Hold over ham et Skjold,
Naar Farer og naar Død sig nærme!
I vogte ham, der striber i sit Kald,
For Undergang og Fald!

(Enkelte Skud af Geværer høres i Frastand. Fatme kommer igjen ned ad Skraaningen.)

Fatme.

O, hellige Prophet! de har begyndt
Igjen at stribes, saa det er en Gru!

Leila.

Begyndt — og allerede?

Fatme.

Ja, paa eengang
Kom i Galop den hele Røverskare
Og anfaldt vore Folk.

Leila.

Og Selim, han —?

Fatme.

Han er jo midt blandt dem, der kjæmpe.
Jeg kunde strax ham kjende paa hans Turban.
Og altid er han forrest —

Leila.

Jeg vil op
Og see paa Kampen — ak, men jeg er angst!

Fatme.

Der kommer Mahmud.

(Mahmud kommer igjen ned.)

Mahmud.

Aa, det gaaer aldrig godt! Det har jeg frygtet!
Det var en Dumhed af mig!

Leila.

Er der Fare?

Mahmud.

Hvad, vi seire!

Mustapha.

Ja, Selim tvang dem til at flye,
Og Han, der fører an, er gjort til Fange,
Og Fleer endnu —

Mahmud.

Aa, det var prægtigt!
Lad dem forfølge dem, slaae dem fordærvet —

Mustapha.

Der komme de!

Mahmud.

Ja, disse brave Folk!

(Selim og endeel af Mahmuds bevæbnede Følge komme.)

Almindeligt Chor.

Vi har seiret! Allah være lovet!
Han med sine Skarer stod os bi.
Hine Horder maatte slippe Rovet;
Og igjen vor Vei er fri!

Mahmud.

'a, tænk, Kamelerne! de er' jo bundne,
)g staae saa nær ved dem. Kan det gaae godt?

Leila.

:k nei, jeg mener os — og dine Folk,
)g . . . Selim —

Mahmud.

Selim! Hvis det ei var Andet!
Nen jeg risquerer jo min hele Velfærd!

Leila.

'om, Fatme, lad os gaae og selv see ad.

(Hun og Fatme gaae op ad Stien.)

Mahmud.

Saa skal jeg strande, naar jeg troer at havne!
Hvad jeg har samlet Aar for Aar
I dette Nu tilgrunde gaaer,
Og snappes bort af disse Ravne.
Hør deres Skrig saa nær herved!
Jeg seer dem alt, de lure, de slaae ned!

Mustapha kommer farende ned ad Stien, fulgt af Leila og Fatme.)

Mustapha.

Victoria! Vi seire!

Mahmud.

Hvad, vi seire!

Mustapha.

Ja, Selim tvang dem til at flye,
Og Han, der fører an, er gjort til Fange,
Og Fleer endnu —

Mahmud.

Aa, det var prægtigt!
Lad dem forfølge dem, slaae dem fordærvet —

Mustapha.

Der komme de!

Mahmud.

Ja, disse brave Folk!

(Selim og endeel af Mahmuds bevæbnede Følge komme.)

Almindeligt Chor.

Vi har seiret! Allah være lovet!
Han med sine Skarer stod os bi.
Hine Horder maatte slippe Rovet;
Og igjen vor Vei er fri!

Tredie Act.

Første Scene.

af Træer omgivet Plads, i hvis Baggrund et
nserai eller en Fløi deraf med Indgang viser sig.

gde Reisende af forskjelligt Slags, deriblandt endeel
ne, træde ind og forblive under Choret i Forgrunden,
te Tid nogle af Mahmuds Folk bære de sidste af hans
3 Pakker ind i Karavanseraiet. — Siden Mahmud og
Mustapha.

Chor af de Reisende.

)ilset, skjønne, skyggefulde Sted;
Palmer, værer hilset med!
:ien drager Vandringsmanden ind
s Ly med et bevæget Sind.
(Knælende.)
kket, Allah! Du os ei forlod,
)eden matted' ud vor Haand og Fod.
ilens Palmelund, af Medynk rørt,
igjennem Vandringen os ført,

„Det er forbi med dig, min gode Mand!
„Klyng dig nu op med denne keiserlige,
„Af syvfold Silke vundne Snor — med mindre
„Du heller seer, at En af mine Folk
„Beviser dig den Tjeneste.“ Til Osman,
Den mægtige Pascha, skal jeg sige dette!
At han skal bøie Nakken for mit Budskab,
At han skal kysses til at ende Livet
Med Silkesnoren, dette skal jeg vente!
Aa, det kan løbe koldt mig ned ad Ryggen!

Mustapha (afsides).

Det har jeg længe tænkt mig vilde komme.

(Høit.)

Behageligt er vel dit Ærind ikke.
Men du har jo et talrigt Mandskab med dig;
Og man har stolet paa din Conduite,
Dit Mod —

Mahmud.

Hvad hjælper det mod Osman Pascha?
Engang tilforn er just det Samme hændt ham.
Hvad skeete? Han lod Den, der bragte Snoren,
Og To, der fulgte med ham, strangulere,
Og paastod, Ingen havde været hos ham.
Men ved utrolige Bestikkelser
Kom han igjen i Naade.

Mustapha.

Dennegang

ommer knap i Naade. Man har brudt

s med ham. Samme Dag vi reiste

Osmans Datter dræbt ved Gift paa Slottet.

Mahmud

(slaaer Hænderne sammen).

Datter dræbt! og dette veed han?

Mustapha.

Nei;

t han sikkert veed det ei.

derfor er det vigtigt, at du tager

afsted.

liver her og vogter dine Sager.

Mahmud.

)oldt, Mustapha! du maa følge med.

jeg skal gaae, saa maa du med;

d min Side maa du blive,

vi ham Silkesnoren overgive.

Mustapha.

es det?

Mahmud.

Det mener jeg — (spottende) og næsten

ırde sige, Storvesiren med.

Mustapha (afsides).

Han er en Ræv! en bundløs Ræv!
Jeg er vel nødt til mig at føie.

Mahmud (afsides).

Jeg fanged' ham, den snu Krabat!
Nu tænker jeg, han skal sig bøie.

Mahmud.

Men, seer du, Storvesiren selv
Har aabnet mig en Udvei.
Hvis jeg som Embedsmand ved Hoffet
Kan blive mistænkt af den kloge Pascha,
Saa har han tilladt mig, ja har mig paalagt,
At jeg i mit Sted vælge skal en Anden,
Og give ham min Myndighed og Magt.

Mustapha (forskrækket).

En Anden, siger du, en Anden?
O Mahmud, er det mig du tænker paa?

Mahmud (haanlig).

Paa dig?

Mustapha.

Ja, mener du, at jeg skal gaae
Til Osman Pascha, hvis du selv ei maa?

Mahmud.

er du fra Forstanden?
ıin Mustapha! kan du ei forstaae,
g kan vælge hvem jeg lyster,
mindst af Alt — en Kryster.

Mustapha (ivrig).

det er rigtigt! Nei, det kan du ikke!

Mahmud.

jeg i mit Sted vilde skikke,
naatte stole paa.

Mustapha.

Ja, det er sandt!

Mahmud.

Tapperhed, paa den jeg stoler ikke.

Mustapha (afsides).

libt som jeg paa hans.

Mahmud.

det er ikke sagt, jeg ta'er en Anden.
ıil sondere først Terrainet, see,
Nogen hos vor Pascha har mig mistænkt.

Mustapha.

igtigt! Af den Mening er jeg med.

Mahmud (spottende).

Og derfor kan jeg ikke, som du tænkte,
Saa lige tage strax afsted.

Mustapha.

Nei, nei!
Der har du Ret! Det kan du ei.

(Afsides.)

Han er uduelig. Gik jeg med ham,
Jeg kunde sige til mit Liv god Nat.

Mahmud (afsides).

Saaledes skal man handle med det Kram!
Der fik jeg ham saa smidig som en Kat.
Nu er jeg Herre og kan raade.
Han er afhængig af min Naade!

Mustapha (afsides).

Propheten see til Den i Naade,
Der er med ham, naar han skal raade!

(Mahmud gaaer tilhøire om Huset, idet Selim kommer fra selve Karavanseraïet.)

Anden Scene.

Mustapha. — Selim.

Selim.

Har din Herre
Betænkt at reise snart fra dette Sted?

Mustapha.

Det veed kun Allah — i det Mindste jeg
Veed hverken, om han bliver eller reiser.

Selim.

Troer du, at jeg fik Lov at følge med Jer,
Hvis han drog videre? Jeg har nok Lyst
At see mig om i Verden.

Mustapha.

Spørg ham selv.
Ifald han vil, saa kan du godt gaae med os.
(Gaaer.)

Selim (ene).

Hjem vil jeg ikke. Jeg har hidtil været
Tilfreds med mine Kaar og i min Bolig.
Men naar jeg nu kom hjem — i dette Rum,
I dette fattige Kammer steg hun op
Af Kurven som et uforklarligt Væsen,
Et underfuldt og fra en bedre Verden.
Jeg vilde søge hende — for mit Syn
Hun vilde staae bestandigt — og forsvinde,
Og lade mig alene med min Kummer.
Nei, jeg vil ud og tumle mig, vil glemme.
Stort Andet har jeg ikke nu tilbage.
— Der kommer hun — ja, for at skilles fra mig.

Tredie Scene.

Selim. — Leila og Fatme, der komme ud fra Karavanseraiet. (Den sidste forbliver i Baggrunden.)

Leila.

Jeg søgte dig. Du tager jo ei bort
Forinden du har sagt Farvel.

Selim.

Ak nei!
Skjøndt jeg, som en saa ringe Mand, vel neppe
Har Ret til, her at søge dig til Afsked.
Hvad man har paalagt mig, det har jeg udført,
Har overgivet dig med Heykars Brev
Og med hans Ring til Opsynsmanden her.
Nu er der Intet meer for mig at gjøre.

Leila.

Men du har udført hvad der var dig paalagt,
Med Troskab; og med Fare for dit Liv
Har du forsvaret mit. Jeg veed, at Heykar
Vil nok belønne dig som du fortjener.
Men tag, som Tegn paa et erkjendtligt Sind,
Af mig, nu da vi skilles, denne Kjede.

Selim
(knælende, idet hun hænger Kjeden om ham).

O, Leila! din Huldsalighed, der hidtil

r mig en Lykke, nu, da vi maae skilles,
den for mig en Kilde til min Smerte.
Dit Smiil, din Tale,
Din liflige Stemme,
Dit Aasyns Mildhed bliver min Qval.
Det Syn, jeg skued',
Jeg kan ikke glemme,
Det Syn, der al min Rolighed stjal.

Leila (afsides).

Ak, disse Ord! Min Sjæl ved dem
Er Sorgens Bytte!
Men til hans Klage tør jeg ikke lytte.
Min Pligt mig kalder til mit Hjem.

(Til Selim.)

Min Ven! ved Taalmod Smerterne formildes.
Endnu dig venter mangt et Held.
Med gode Ønsker, nu vi skilles,
Dig giver Leila sit Farvel.

Selim.

Farvel! Vær takket for den Tid,
Vi paa vor Vandring fulgtes ad herhid;
For hver en Morgenhilsen, mildt mig bragt,
For hvert et Blik, hvori din Sjæl var lagt,
For hvert et venligt Ord, du har mig sagt.

Eiheller du forsmaae med mit Farvel
Den ringe Selims Ønsker for dit Held.
(Gaaer bag om Huset tilhøire.)

Leila.
(der bliver staaende i Forgrunden, uden at vende sig).
Ak, Fatme, er han gaaet?

Fatme.
Ifald du vil,
Jeg kalder ham tilbage.

Leila.
Nei, ak nei!
(Heftig.)
Hvor falder det dig ind? Han skal jo gaae.
Hvad kommer Selim mig ved? Troer du, jeg —
(standser.)

Fatme.
Forsynd dig ikke! Det er ham vi skylde,
At vi er' komne frelste her til Stedet.

Leila.
Ja, det er ham vi skylde det! Kun hans
Udholdenhed og Mod! Skal jeg da blues,
Naar jeg med Smerte seer ham drage bort?

1.

Jeg veed, at I mig dadle!
I lure og I speide,
For hvem mit Hjerte banker.

ın ikke Kjærhed adle?
oi vil I da bedreide
lig Arme mine længselfulde Tanker!

2.

!, lad mig eensom klage!
d mig med Taarer lette
lit Hjerte, naar jeg lider!
led Uret I mig plage,
lin Sorg I ei kan gjætte,
g Ingen vide kan, hvor haardt jeg strider.

Fatme
(kommer hurtig hen til hende).

ikke meer bedrøvet! Der er Selim;
kommer sikkert herhen.

Leila.

Selim? Nei,
vil ei see ham mere! Skynd dig, kom!
(De gaae ind i Bygningen.)

Fjerde Scene.

ınd, Selim og siden Mustapha, alle fra Siden om Bygningen.

Mahmud.

du forstaaet mig, Selim? Du er adspredt —

Selim.

har forstaaet dig, Mahmud. Al den Magt,

Vor Sultan dig har givet, faaer nu jeg.
Men vil man troe mig?

Mahmud.

Troe dig? Naar du kommer
Med femogtyve Ryttere, der alle
Er' fuldt bevæbnede, og alle lystre
Dit mindste Vink. Aa, siden den Affaire
Med Kurderne beundre mine Folk dig!
De sammenligne dig med Helten Rustam.

Selim.

Men Osman Pascha, siger man, er mægtig.
Hvis han nu ikke lystrer, hvis han lægger
Din Silkesnor om min Hals —

Mahmud (afsides).

Au, der kom det!

(Høit.)

Hvor kan du troe! Det skulde Osman vove!
Og naar du sendes til ham fra vor Sultan!
Det har man aldrig hørt!

Selim.

Det var dog muligt.

Mahmud.

Vist ikke! — See, du faaer Firmanet med —
(Tager et sammenlagt, omhyggeligt indsvøbt Pergament frem.)
Befalingen, vor Herskers faste Villie.
See, med hans Navnetræk forgyldt derover.

Det lystrer Alle, Alle maae det lystre.
Og desforuden, du skal vise dig
I Glands og Værdighed for ham. Du faaer
En Kaftan af mig, aa, en Kaftan, Selim,
Hvis Mage du bestemt har aldrig seet.
Naar saa du træder dristig frem for Osman
— Og dristig er du; derfor har jeg valgt dig —
Og pukker paa Firmanet, saa pas paa,
Saa falder han i Støvet.

Selim.

Nu, velan da!
Jeg tilstaaer, at mit Sind er ikke frit for
Ærgjerrighed; jeg tragter stadig efter
At rives ud af denne dunkle Stilling,
At komme frem i Verden.

Mahmud (ivrig).

Det vil skee!
Det er den rette Vei, at komme frem paa.

Selim.

Nu ja, maaskee! — Saa er der ikkun Eet:
Jeg maa i Eenrum tale her med Jussuf,
Med ham, vi tog til Fange.

Mahmud.

Ham? den Kjæltring!
Der i Galata spioneerte hos mig?
Hvad vil du ham?

Selim.

Det faaer du nok at vide.

Mahmud.

Nu, godt! (Vinker ud, Mustapha træder ind.)
Mustapha! bring os Jussuf ud
Med to Mand Vagt. (Mustapha gaaer.) Og saa vil
jeg gaae hen
Til Folkene, beordre dem at holde
Sig færdige. Du maa paa Stedet bort.
(Gaaer til høire Side af Huset.)

Selim (ene).

Hvis det var tænkeligt, hvis Mahmuds Ærind
Mig gav en Udsigt til en bedre Stilling
Og førte mig lidt nærmere til Leila —!
Ak, det er sagtens tomme Drømme. Dog
I Nøden hænger man sig ved et Halmstraa.

Femte Scene.

Selim. — Jussuf, ført ind af to Mand Vagt og med bundne Hænder. (Fra venstre Side af Huset.)

Selim (til Jussuf).

Træd nærmere! (Til Vagten.) Hold I Jer kun derhenne.

Jussuf.

Skal jeg i Sandhed troe, du vil som Mahmud,
Vil udlevere mig til Øvrigheden?

Selim.

n jeg vilde? Var det ei din Hensigt
ndre Mahmud til den sidste Hvid?

Jussuf.

Daare, er han bedre værd? Vi To
æret Kammerater.

Selim.

Det er sandt,
ikke, naar du gik paa Plyndring.

Jussuf.

Selim!
aa den Dag du drog til Kilden op
nogle Qvinder og med sorte Slaver.
ae i Skjul med mine Folk og lured'
Mahmud. Da vi saae Jer komme, vilde
ndre tage dette Bytte med.
jeg, der kjendte dig, jeg fik dem fra det.
vil du forraade mig?

Selim.

Giv Tid!
ee der er en Udvei til din Frelse.
nud har givet mig en Commission,
r lidt farlig. Han — ja, jeg skal siden
re dig — kun dette nu: han agter
Magt at tvinge Osman Pascha til —
at føie sig. De Folk, han har,

Kan ei forslaae dertil. Men jeg vil give
Dig og de andre Fanger frie, paa Vilkaar,
At I og saa en Snees af eders Landsmænd
— Du veed nok, hvor de findes her i Egnen —
Gjør fælleds Sag med os.

Jussuf.

Med denne Haandfuld
Troer du at kunne tvinge Osman Pascha?
Saa kjender du ham ei.

Selim.

Man maa benytte
En Omvei, en og anden List. Ved Mod
Og Dristighed bli'er Meget sat igjennem

Jussuf.

Det er vel saa; og prøve kan man altid.
Saa lad det blive da ved den Accord:
Af mine Landsmænd skal et Antal støde
Til Eder underveis.

Selim.

Og du og Dine,
Jer kan jeg stole paa?

Jussuf.

Som paa dig selv.

Selim.

Gaae ind med Folkene. Jeg kommer efter
Og løser Eders Baand.

(Jussuf gaaer med Vagten bag om Huset tilvenstre.)

Sjette Scene.

Selim. — Mahmud (fra høire Side af Huset).

Mahmud.

Alt er parat, og mine Folk i Sadlen.
Man venter kun paa dig.

Selim.

Saa vil jeg gaae.

Mahmud.

Tøv lidt! — Her er Firmanet. Gjem det godt.
Den skjønne Kaftan, jeg har talt om, faaer du
Derude hos Mustapha, og hos ham
Det Allervigtigste: en langlig Kasse,
Hvori den røde Silkesnor forvares,
Og med vor Sultans store Segl paa Laaget.
Og saa Farvel! Propheten være med dig!

Selim.

Jeg takker dig for Ønsket.

(Gaaer.)

Mahmud (ene).

Ja, der gaaer han!
Igrunden var det bedre, jeg gik selv.
Men var jeg kommen godt derfra? jeg tvivler.
Vesiren sagde til mig: „Mahmud, dig,
Dig vil jeg vælge; du er klog og listig."
Nu vel! Det Klogeste, jeg kunde gjøre,
Var just, jeg tog en Anden i mit Sted.

(Seer ud.)

Der ride de, og i Galop! Det gaaer
Som gik det til et lystigt Bryllup.

(Kommer igjen frem.)

Godt!

Lad ham nu ride! Om en lille Time
Tør jeg nok følge efter med Mustapha.
Og mærker jeg, at Alt er gjort, saa kommer
Jeg selv, og saa — ja det er Verdens Gang —
Saa høster jeg, hvor han har saaet — haha!

(Vender sig om.)

Der kommer Reisende. Hvem kan det være?
Ei, Abdul Heykar, Lægen hos vor Sultan!

Syvende Scene.

Mahmud. — Abdul Heykar med et Par Tjenere eller Slaver; siden Flere af hans Følge.

Heykar

(ved Udgangen, høire Side af Huset).

Hold Eder færdige! Maaskee vi snart
Maae videre. (Træder frem; afsides.) Men hvem er
det jeg seer?
Mahmud Alkeslan her! Han staaer i Gunst
Hos Storvesiren. Hvad vil han?

Mahmud.

Velkommen!

Det glæder mig at see dig ved din Ankomst.

Heykar.

glæder ogsaa mig at see dig, Mahmud!

Mahmud.

jet som Læge du er reist hertil?

Heykar.

ganske rigtig. Nogle Miil herfra

t en Emir, og han er syg. Men du,

d bringer dig, Seraillets Embedsmand,

dette Sted? For Intet er det ikke.

Mahmud (med Eftertryk).

har et Ærind her, et vigtigt Ærind.

Heykar.

vil jeg troe. Det er bekjendt for Alle,

m er Storvesirens høire Haand.

Mahmud (selvbehagelig).

kunde gjerne være.

Heykar.

Sikkert har du

Ærinde hos Osman Pascha.

Mahmud.

Truffet!

traf det paa en Prik!

Heykar.

Maaskee du bringer

Æres=Kaftan til ham fra vor Sultan.

Mahmud.

Nei — hahaha! — nei, Abdul Heykar, vore
Kaftaner kan vi bruge bedre.

Heykar.

Allah!
Hvad siger du! Der gaaer et Lys op for mig!
Paschaens Stjerne daler. Da jeg reiste,
Da mumlede man om, at Sultan Murad
Var meget vred paa ham; hans Død var vis.

Mahmud.

Det veed man allerede?

Heykar.

Er da Rygtet
At stole paa?

Mahmud.

Saa vist som her du seer mig.

Heykar.

O, Mahmud, du er uden Spørgsmaal Den,
Vesiren har betroet den Ære.

Mahmud.

Hm!

Heykar.

Hvem uden du? Til hvem har Storvesiren
Den Tillid som til dig?

Mahmud.

Ja, Abdul Heykar,
har betroet mig denne Sag. Vent her
)ag endnu, saa faaer du Nyt at høre.

Heykar.

hvor er' dine Folk? Du har dog vist
erkt Commando med dig.

Mahmud.

Ja, det har jeg.
har jeg sendt forud, i mindre Hobe,
cste Stilhed — du forstaaer — haha!

Heykar (afsides).

:r din Lykke; ellers havde her
Dolk paa Stedet truffet dig.

Mahmud.

Men siden
ıder jeg mig, og naar mindst jeg ventes.

Heykar

(afsides, til En af sit Følge).

lux de Andre komme, og med Vaaben.

(Den Tiltalte gaaer.)

sig, hvad er det, man bebreider Osman?

Mahmud.

jeg det? Eller er det Noget, jeg
skal bekymre om? Hans Time slaaer.
ıar bestemt fra Evighed; og jeg
ı et Redskab til hans Død. Som hiint

Var ogsaa det fra Evighed bestemt.
Behøver jeg at vide Meer?

Heykar

(Hvis bevæbnede Følge imidlertid er traadt ind og efter et hemmeligt Vink af ham bagfra har nærmet sig Mahmud).

Nei, Mahmud!
Og dersom jeg nu er et Redskab til
Din egen Død, behøver du eiheller
At vide Meer. (Til de Bevæbnede.) Tag fat paa ham
og bind ham!

(De Bevæbnede omringe og gribe Mahmud.)

Mahmud.

Men, Abdul Heykar! er du fra Forstanden!
Hvor tør du vove —

Heykar.

Tie!

Mahmud.

En Embedsmand!
En Ven af Storvesiren! (Vil rive sig løs.) Slip
mig løs!

Heykar.

Tie, siger jeg. Husk paa, at Alle
I dette Huus er Osmans Undergivne.

Mahmud (som før).

Nei, I skal slippe! Hjælp! Mustapha!

(Endeel Folk af begge Kjøn komme deels fra Indgangen til Bygningen, deels fra Siden.)

Ottende Scene.

De Forrige — De ankomne Folk. Siden Leila og Fatme.

Chor af de Ankommende.

Hvorfra dette Skrig?
Hvorban! Er Mahmud en bunden Fange!
Han, der er anseet og rig!

Mahmud.

Kom mig til Hjælp mod denne lumske Slange!
Han overfalder mig med Svig.

(Endeel af Choret nærmer sig Mahmud.)

Heykar (til Choret).

I Osman Paschas Navn! Han er min Fange.
Og Ingen vove frækt at nærme sig!

Choret.

(der trækker sig tilbage med ærbødig Bøining).

Vi veed, at vi maae lystre dig.
Det er vor Pligt; det kan du forlange.

(Leila træder ud af Bygningen, fulgt af Fatme.)

Leila.

Heykar, du her!

Heykar.

Min Datter! Elskte Datter!
Saa du er kommen lykkelig hertil!

Leila.

Hvad er der skeet? Hvad har hiin Mand forbrudt?

Heykar.

Ak, Leila, han er udsendt for at bringe
Din Fader Døden!

Leila.

Mahmud, han er udsendt —!

Heykar.

Jeg skal forklare dig — Nu maae vi bort.
Naar jeg har Mahmud bragt i fast Forvaring
Hos Opsynsmanden, tage vi herfra.
Din Fader maa erfare,
Hvad han kan vente sig. (Til de Bevæbnede.) Før
I ham ind!

Mahmud
(der igjen vil rive sig løs).

Til Hjælp! Er Ingen her, der mig befrier?

Heykar (trækker sin Dolk).

Tie! eller du er Dødens Mand!

Mahmud.

Jeg tier.

Heyfar og Leila (afsides).

Hvad kan endnu os hænde!
Naar faaer min Frygt en Ende!
Os Allah maa bevare!
Vi selv formaae det ei.

Mahmud (afsides).

Det Uheld skal mig hænde!
Det blev tilsidst min Ende!
Jeg faldt i denne Snare.
Mig hjalp min Klogskab ei!

Choret.

Ulykken let kan hænde;
Og Magten faaer en Ende.
Ham Allah maa bevare!
Ham hjalp hans Rigdom ei.

(Mahmud føres bort af de Bevæbnede.)

Heyfar. Leila. Chor.

Har han forbrudt sig, maa han falde!
Den Dom skal fælbes over Alle,
Der vandre Brødens Vei.

(Alle forlade Scenen.)

Fjerde Act.

Første Scene.

En stor og pragtfuld Sal hos Paschaen. I Baggrunden og paa Siderne Hynder. Et ophøiet Sæde til Siden for Paschaen.

En Mængde unge Fruentimmer komme dandsende hen mod Forgrunden enten fra Salens Baggrund eller ind fra Siderne. Nogle af dem ledsage Dandsen med Instrumenter. — Siden Osman Pascha, Badig og nogle Slaver.

Chor
(mens der dandses).

Under Klokkespillets Klang
Til de muntre Tambouriner,
Og ved mine Søstres Sang
Ind i denne Dands jeg triner.
I min Sjæl med Vellyst trænge
Tonerne fra Cithrens Strenge.
Fløitens Røst
Gyder Attraa i mit Bryst.

Svinger Eder rundt i Dandsen!
Den, som svæver let og fri
Os forbi,
Række til Belønning vi
Blomsterkrandsen.

(Osman Pascha og Zadig træde ind, fulgte af nogle
aver, og see til, mens Sangen og Dandsen eller en Dee'
af gjentages.)

Paschaen.

et kan jeg lide. Eders Dands er smuk,
; Sangen har behaget mig. Iaften,
ıar jeg har spiist, I dandse skal paany.
en sætter Jer nu hen!

(Choret tager Plads i Salens Baggrund.)

Hvad troer du, Zadig,
n disse Tidender, os Heykars Ilbud
ır bragt imorges? Ha, fordømt skal være
n Stund, jeg lod min Leila reise fra mig!
en hun blev lokket fra mig, jeg var blændet
en saa uhørt Ære, man beviste
in Datter og mig selv. Og nu, hvor skjændigt!
ed Gift hun skulde dræbes! — Men jeg haaber,
denne Troløshed vil blive hævnet.

Zadig.

ɔis Kaimakān tog Mod til sig —

Paschaen.

Just han!
Som Gouverneur for Byen har han Tropper
At raade over, og hans Bud man lystrer.
Sultanen gaaer i Barndom; han maa styrtes!
Hans Brodersøn maa sættes i hans Sted.
Og Storvesiren —

Zadig.

Ja, din gamle Fjende!

Paschaen.

Jeg bryder mig en god Dag om hans Fjendskab!
Pas paa, jeg vipper ham endnu fra Posten.

Zadig.

Hvad skriver os da Heykar om din Datter?

Paschaen.

Han skriver, at hun næsten ved et Under
Er frelst, og at en Mand, der har hans Tillid,
Ledsager hende til mig. Efter min
Beregning kommer hun idag. Idag
Er een af mine lykkelige Dage.
Jeg veed, hun kommer. Allah være priset!

Zadig.

Paa Heykar kan man stole.

Paschaen.

Om man kan!

eg fik ham til Læge hos vor Sultan,
var en Mesterstreg, det tør jeg sige.

(Fornøiet.)

du, hvordan jeg bar mig ad — haha!
selv holdt mig bestandig udenfor det.
t blev han Læge hos en hellig Imam,
ham cureerte han. Det gjorde Opsigt.
fik jeg ham, men underhaanden, anbragt
Mufti. Nu er Mufti incurabel,
vilde gjerne bilde Verden ind,
var cureert; han raabte paa en heel
ikelkuur! Og saa blev Heykar strax
ege hos vor Sultan — hahaha!
den Tid har han spioneret for mig,
t i Haremet, hvor han har sin Gang;
dér, hos Sladdersøstrene, der er det
hører Nyt. (Vender sig om.) Hvad er der
nu iveien?

En Slave
(der er kommen ind).

er derude nogle Folk, jeg troer
ndter —

Paschaen.

Hvad? Gesandter? Zadig, gaae!
or dig hvad det er. (Efterat Zadig er gaaet.)
Amine, syng mig

En Sang — syng hvad du vil — nei, syng om
Leila,
Om Frastands Smerte, om mit Savn, min Sorg.

(Idet den Tiltalte vil træde frem, kommer Zabig ind igjen.)

Zabig.

Det er Gesandter fra den Kurderstamme,
Der boer i Paschaliket. De er' komne
For at betale Skatten.

Paschaen.

Hvad? De komme?
I eet Aar har de nægtet at betale;
Nu komme de! — Der kan du see: idag
Er een af mine lykkelige Dage.
Hent dem kun ind! (Idet Zabig vil gaae.) Nei,
bliv! — Derude stod
En fattig Kone, da vi kom. Hvad vil hun?

Zabig.

Hun beder dig om Naade for sin Mand.

Paschaen.

For Hassan? ham, som jeg har dømt tildøde?
Der bliver Intet af!

Zabig.

Men Meget taler
Til Bedste for ham. Hvis du vil benaade —

Paschaen.

Men jeg benaader ikke. Paschas Domme
Er uforanderlige. Har jeg dømt ham,
Saa er' hans Dage tallte; han maa døe!
— Naa, lad dem komme!

(Sætter sig paa det ophøiede Sæde. Zabig lukker Døren i Baggrunden op for de Indtrædende.)

Anden Scene.

De Forrige. — Selim, Jussuf og fem, sex Kurdere, alle i vide, grove Burnus'er, træde ind og hen for Paschaen under dybe Bøininger. To af Følget blive ved Indgangen.

Paschaen (til Jussuf).

Dig jeg skulde kjende.
Det var nok dig, der nægted' at betale
Den Skat, der skyldes mig.

Jussuf.

Ja, det var mig.
Men nu staaer han (pegende paa Selim) i Spidsen
for vort Folk;
Og han har raadet os at give efter.

Paschaen (til Selim).

Vær mig velkommen! Du har meer Forstand
End dine Landsmænd, og du har min Naade.
Giv nu til ham (pegende paa Zabig) den Sum, vi
før har aftalt.

Selim.

Mægtige Pascha, undskyld mig! Saavist
Som Det, jeg overbringer, er bestemt
For dig alene, kan eiheller Andre
Modtage det end du.

Paschaen (vred).

Hvad skal de Omvøb —?
Saa kom dermed!

(Selim rækker ham et lille, langligt, udsmykket Skriin.)

Er Skatten her?

Selim.

Ja, Pascha!
Den Skat, som Møll og Rust kan ei fortære.

Paschaen.

Hvad? Med vor Sultans store Segl paa Laaget!
Hvor kommer det paa Skrinet?

Selim.

Viid, det sendes
Fra din og min Behersker.

Paschaen.

Det?

(River hurtig Baandene fra Skrinet og aabner det; tager forfærdet Silkesnoren op, men lader den strax igjen falde ned i Skrinet.)

O, Himmel!
ı, det er Silkesnoren, der mig sendes!
(Sætter Skrinet hen og kommer frem i Forgrunden.)

Selim

:r har kastet sin Burnus, viser sig nu i en kostbar Kaftan med tilhørende Insignier).

, Pascha! dine Dage ere talte!
ca Divan og vor Sultan kom
en strenge Dom.
it Paschalik en Anden skal forvalte.
og end vor Herskers Naade du erkjende:
u selv med denne Snor dit Liv tør ende.

Chor

(af Fruentimmerne og Paschaens Slaver).

lig griber Angst! For disse Ord jeg gruer!
leb Død og Undergang han truer!

Paschaen

(der hidtil har staaet bedøvet, farer op).

aaledes vover du at tale?
vo gav dig Ret dertil? Hvem er da du?

Selim

(rækker ham Pergamentet).

aa læs Firmanet, og erkjend min Ret!

Paschaen.

Det er Bedrageri! Divanet sender
Ingen Firmaner med forløbne Kurder.
Kald Vagten ind og hug dem ned tilhobe!

Selim.

Spar din Befaling! Mine Mænd
Har overvældet Vagten — dit Palads
Har vi besat — og see kun! Salen alt
Er opfyldt af Bevæbnede!

(En Mængde Bevæbnede, deels Kurder, deels af Mahmuds Folk, trænge ind og besætte Salen.)

Paschaen.

Ha, er der ingen Frelse!

Selim (med stærk Stemme).

Pascha! knæl!
Og bøi dit Hoved for vor Herskers Bud!

Paschaen (knælende).

Jeg bøier mig! Til en barmhjertig Gud
Jeg overgiver Liv og Sjæl!

Chor
(af Fruentimmerne og Slaverne).

O, Skræk og Jammer!
Et Lyn ham rammer!

Hans Magt og Vælde
Et Ord tør fælde!

Selim (til Paschaen).

Et Par af mine Mænd dig fører ind.
Det er dig tilladt, at en Imam hentes
Som Trøster i din sidste Time.

Tredie Scene.

De Forrige. — Abdul Heykar. — Siden Leila.

Heykar
(fra en Sidedør, baner sig Vei hen til Paschaen).

O, hvilket rædsomt Syn!
Saa kom jeg dog for silbigt!
Min Ven og min Velgjører!

Selim.

Abdul Heykar!
Din Plads er ikke her.

Heykar (overrasket).

Hvordan? Er du
Fuldbyrder af Divanets Villie!

(Afsides.)

Og det er mig, der sendte ham hertil!

(Leila iler ind fra samme Sidedør og omfavner knælende sin Fader.)

Leila.

Min Fader! — Skal i Smertens Stund din Datter
See dig igjen!

Selim (afsides).

Ak, Leilas Fader! Hun hans Datter!

Heykar.

O, Selim! hvis jeg tør dig raabe,
Fuldbyrd ei denne Dom!

Selim.

Tael ikke saa!
Jeg handler kun som efter Pligt jeg maa.

Heykar
(løfter Leila op).

Kom, Leila! anraab du hans Naade!

Leila
(nærmer sig Selim og gjenkjender ham forbauset).

Hvad seer jeg! Du er kommen
Med dette skrækkelige Bud!

Selim.

Jeg er et Redskab kun, der bringer Dommen.

Leila.

Og du kan fordre, den skal føres ud?

Selim! du har sagt, at du vil lyde
:rt Vink af mig, hvert Ord —
ı du nu mig, kan du min Bøn forskyde?

Selim.

Leila! smertelig meer end du troer,
mig din Bøn. Mit Liv jeg vil dig give;
n denne grumme Pligt jeg tro maa blive.

Paschaen (afsides).

r jeg hørt ret? Er der endnu et Haab?
(Reiser sig, henvendt til Selim.)
r mig! Tre Dage kun forund mig,
)til jeg har retfærdiggjort
g for en falsk Beskyldning i Divanet.
)en Tid du besætte kan Paladset,
ıæbne mine Folk, og holde mig
'treng Forvaring.

Selim.

:n dertil er mig ikke givet Magt.

Leila.

ved din Godhed for mig! giv dog efter!

Paschaen.

a hør endnu: Ifald du vil dig føie,

Da lover jeg dig her høitidelig
Min Datters Haand.

Selim.

Hvorban? Din Datters Haand!

Leila.

Ja, Selim, frels min Fader,
Riv sønder Dødens Baand,
Og Leila rækker dig sin Haand,
Taknemmelig jeg rækker dig min Haand,
Min Ømhed aldrig dig forlader!

Selim.
(kjæmpende med sig selv).

Ak, Leila! hvis jeg kunde — nei!
Den Lykke maa forsvinde!
Mit Ord, mit Løfte mine Hænder binde —
Jeg kan det ei!

Leila. Heykar med Fruentimmerne og Slaverne.

Han hører ei vor bange Røst,
Og ubevæget er den Strenges Bryst!

Selim (afsides).

Mig ængster deres bange Røst!
Men ak, jeg hærde maa mod den mit Bryst!

Paschaen, Leila, Heykar og Chor som ovenfor.

Kun Een har Magten, Een kun sender
Os Frelsen i vor Nød.
Til ham vi hæve vore Hænder,
Der hersker over Liv og Død!

Selim, Jussuf og hans Følge.

Kun Een har Magten, Een kun sender
Ham Frelsen i hans Nød.
Men fra hans Hoved Intet vender
Divanets Dom, hans visse Død!

(Man hører en utydelig Støi ved Døren i Baggrunden.)

Selim.

Hvad er det for en Tummel? (Til Jussuf.) Gaae,
see ad!

Fjerde Scene.

De Forrige. — Mahmud Alkeslan.

Mahmud (endnu ved Døren).

Nei, stands mig ikke! Jeg maa ind!
I kjende mig — I er jo mine Folk.

(Kommer frem og holder et Papir iveiret.)

Frels Osman Pascha! Han skal ikke døe!
Hvor er du, Selim!

Selim.

Osman ikke døe?

Mahmud.

Nei! (Bøier sig dybt for Paschaen.) Mægtige Pascha,
hør din Tjener,
Der kaster sig i Støvet for din Fod.
I dette Øieblik jeg fik et Brev
Fra Kaimakān, fra Gouverneuren.
Hør det Utrolige: Vor Sultan Murad
Er afsat, og hans Brodersøn er Sultan.

Paschaen.

Hvad siger du? Bliv ved!

Mahmud.

Og Storvesiren
Er styrtet; Ingen nævner meer hans Navn.
Han agtes som det Skarn, jeg træder paa.
Men du, o mægtige Pascha, du er kaldet
Til Storvesir.

Paschaen, Leila, Heykar og Paschaens Undergivne.

O, hvilken Lykke! Frelsen sendes
Ved Allahs Naade til os ned,
Og Angst og Skræk til Glæde vendes!

Paschaen.

Vær takket, Mahmud, for din Efterretning!

(Til Selim.)

har du hørt hvad der er skeet. For længe
jeg mig fundet i dit Overmod.
; Livet er dig kjært, forføi dig bort!

Mahmud.

ist, forføi dig bort! forføi dig bort!

Selim.

Pascha! mindes du det Løfte,
nys høitidelig mig gav:
Datters Haand —?

Paschaen.

Hvordan? Du vover, Usling?
t! hvis min Dolk ei ende skal dit Liv!

Selim.

Osman! Usling er jeg ikke!
har kun gjort min Pligt. Men du forglemmer,
;eg endnu har Magten i min Haand.
Jussuf! bemægt dig ham (pegende paa Mahmud)
og vogt ham vel!

(Mahmud gribes af nogle Kurdere.)

Mahmud (gjør Modstand).

d, Selim, din Beskytter —?

Selim.

Hvis han ikke
Er taus, saa hug ham ned!

Mahmud (forskrækket).

Nei — jeg er taus!
(Han føres ud af Jussufs Folk.)

Selim.

Pascha! du seer, dit Liv er i min Haand.

Leila, Heykar og Paschaens Undergivne.

O, Skræk! han har os i sin Magt!

Paschaen (afsides).

Han har mig i sin Magt!

Selim (til Paschaen).

Hør mig, og viid, det er mit sidste Ord.
Jeg og mit Mandskab ville vente her
I trende Døgn; og hvis du da benaades,
Da er du fri. Til Gjengjæld jeg forlanger,
At Leila bliver min.

Paschaen.

Jeg offrer ikke
Min Datter til en ukjendt Eventyrer.

Leila.

Ak, Fader, han har frelst mit Liv.
Mit Hjerte har han vidst at vinde.

Heykar (til Paschaen).

Hør ogsaa mine Bønner! Giv
Til Selims Kjærlighed dit Minde!
Ham er det, der vort Bud
Med Troskab har ført ud.
Ham er det, der forenede dig atter
Igjennem Flugtens Farer med din Datter.

Paschaen (til Selim).

Var det i Sandhed dig?

Selim.

Det veed din Datter.

Paschaen.

Velan da! Hidtil jeg forstod
At sætte Priis paa Mænd af Mod.
Dig vil jeg til min nye Stilling binde.
Tag Leila: Osman giver dig sit Minde.

Slutnings-Chor
(mens Selim og Leila taknemmelige bøie sig for Paschaen).

Ja, det er Frelsen, der os er sendt
Ved Allahs Bud!
Ved ham, ved en barmhjertig Gud
Er Skræk og Angest til Jubel vendt.
I disse Haller atter træde
Med Fredens Palmer Lyst og Glæde!

Et Herreselskab,

Lystspil i to Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 18de September 1869.

Personerne.

Holm, Jægermester.
Fru Holm, hans Kone.
Emilie, deres Datter.
Frøken Therese, Holms Søster.
Edvard, Kammerjunker, hans Neveu.
Alfred Thomsen.
Første Herre.
Anden Herre.
Mortensen, gammel Gartner hos Holm.
Første Tjener.
Anden Tjener.

Handlingen foregaaer paa Holms Gaard, en 5, 6 Miil fra Kjøbenhavn.

Første Act.

Have; tilhøire en Veranda eller anden Indgang til Hovedbygningen.

Første Scene.

Fruen og Emilie sidde ved et Bord med et Haandarbeid. Therese, der sidder hos dem, spiser Frugt af en lille Kurv.

Emilie.

Her er et velsignet Sted at sidde og arbeide. Men vi faae vist ikke Lov til at være her ret længe.

Fruen.

Det troer jeg heller ikke. Men vi kan jo blive indtil vi jages herfra.

Emilie.

Er det da saa nødvendigt, naar man har Herreselskab, at Husets Damer ikke engang maae lade sig see?

Fruen.

Det siger i det Mindste din Fader.

Therese.

Og deri siger han sandt. Skal det være Herreselskab, saa maa det være Herreselskab; og saa kan der ingen Damer komme.

Emilie.

Men vi har jo aldrig havt det tilforn.

Fruen.

Vi vel ikke; men din Fader har et Par Gange i den senere Tid været inviteret til saadanne Selskaber i Omegnen, og var ganske indtaget deraf. Nu skal vi ogsaa følge denne Skik, og imidlertid maae vi stakkels Fruentimmer sidde og kukkelure for os selv, uden at nyde Godt af al den Herlighed.

Therese.

Men, bevares, faae vi ikke Noget at spise?

Fruen.

Aa jo, det tænker jeg nok, og omtrent det Samme som de Andre. Men vi maae nøies med vort eget fattige Selskab.

Therese.

Naa! — ja det skal vi nok komme ud af. Men Middagsmad forlanger jeg.

Anden Scene.

De Forrige. — Jægermester Holm (i Uniform).

Holm.

Er det nu ikke ærgerligt, Mathilde! I dette

ieblik fik jeg Brev fra Carlsen, at han ikke kan
mme.

Fruen.

Det var slemt. Men Selskabet bliver jo endda
rt nok.

Holm.

Javist, men saa . . . ja, Ulykken er, at saa
ve vi Tretten tilbords, og du veed nok, at det
r Mange overmaade meget imod.

Fruen.

Det er jo en taasset Overtro. Skal man bryde
derom?

Holm.

Man skulde vel ikke. Men, som Folk er fleest,
ı de dog ikke rive sig løs derfra. Jeg veed ifor-
en, at det vil fordærve Stemningen ved Bordet.

Fruen.

Det kan jeg virkelig ikke troe.

Therese.

Jo, det har min Broder Ret i. Om det og-
ı er Overtro, man skal ikke være ligegyldig der-
). Man kan aldrig vide, hvad det er godt for.

Fruen.

Jeg i det Mindste veed det ikke.

Holm.

Det er ikke derpaa det kommer an. Men det

hindrer ganske bestemt den Lystighed, den frie, muntre Tone, jeg havde gjort Regning paa. Det Fortræffelige ved disse Herreselskaber er just, at man føler sig saa ugenert, at man paa en Maade lever sin Ungdom, sit Garçonliv om igjen. Og det kunde nu let forpurres.

Therese.

Men kan man ikke hitte paa et Raad? Kunde ikke En af Herrerne sidde ved et lille Bord for sig selv, men i Nærheden af de Andre?

Holm.

Aa, Passiar!

Fruen.

Hvem skulde det være? Den Eneste, vi kunde byde det, var Edvard; og troer du, han vilde finde sig deri?

Therese.

Edvard! En af Kongens Kammerjunkere! Nei, det gik rigtignok ikke an. Hvad er det han kalder sig paa sine nye Visitkort? Gentilhomme de ma chambre de la Majestet le roi.

Holm.

Ja, det er et Indfald, vi ikke kan tænke paa. Men hør nu, Mathilde, I maae vist snart bryde op.

Fruen.

Saasnart du giver os et Vink, skal vi trække

os tilbage til de inderste Værelser og rulle Gardinerne ned, for at Ingen af Jer skal geraade i Skræk ved at faae Øie paa En af os.

Holm.

Na, vist ikke! Naar I blot holder Jer inde hos Jer selv, eller paa et andet Sted i Haven.

Tredie Scene.

De Forrige. — Kammerjunkeren (fra Huset). — Siden en Tjener.

Kammerjunkeren.

Men hvad er det man fortæller mig derinde, Onkel! Carlsen kommer ikke, og vi har blot inviteret ham for at undgaae det fatale Antal af Tretten ved Bordet. Har Onkel tænkt paa en Anden i hans Sted?

Holm.

Nu, i det sidste Øieblik! Kan du skaffe Nogen, saa værsgod!

Kammerjunkeren.

Noget maa der tilforladelig gjøres. Jeg siger det ikke for min Skyld. Men jeg veed bestemt, at der er Flere af de Indbudte, der ville føle sig meget ubehagelig berørte af denne Omstændighed, ja maaskee strax reise sig fra Bordet.

Holm.

Han siger det ikke for sin Skyld! Det var jo

dig, der udtrykkelig erklærede, at du vilde heller renoncere paa den Fornøielse end sidde Tretten tilbords.

Kammerjunkeren.

Jeg? husker Onkel ikke feil?

Holm.

Nei, saamænd gjør jeg ikke. Du tilføiede, at du kjendte en meget beklagelig Begivenhed i den Anledning.

Kammerjunkeren.

Det er fuldkommen sandt, og det kan nok gjøre En betænkelig.

Holm.

Ja, nu vil jeg ind og see til vore Anstalter. Jeg har faaet en fortræffelig Sherry, hvori du og de Andre kan skylle Jeres Betænkeligheder ned.

(Gaaer ind i Huset.)

Kammerjunkeren.

Kan Damerne ikke give os et godt Raad? Hvad siger du, Emilie?

Emilie.

Naar du er ængstlig, saa skulde du ikke tage Deel med i Selskabet.

Kammerjunkeren.

Ængstlig er jeg ikke. Det er Noget, din Fader har sat sig i Hovedet.

Therese.

Edvard har ganske Ret. I hans Sted vilde
ȝ ogsaa være ængstlig.

Kammerjunkeren (ærgerlig).

Men Tante hører jo —

Fruen.

Edvard behøver just ikke at være ængstlig. I
adanne Tilfælde giver man efter for et utydeligt
ndtryk, som man ikke kan blive Herre over. Det
eklagelige er, at denne Overtro kan afstedkomme
lykke. Under en Sygdom kan man bilde sig ind,
man er det udkaarne Offer, og ved denne Ind-
ldning virkelig blive det. Og hvad er saa det
ele? Efter hvad jeg engang har hørt, nærer man
ıa en af vore mindre Øer den Overtro, at man
!e tør sidde Tolv tilbords uden at Een skal døe
den Aarets Ende. Dér sidde de altsaa med største
olighed Tretten tilbords.

Therese.

Det kan man ikke regne. Der har de ikke bedre
orstand.

Fruen.

Der er hverken Forstand i det Ene eller i det
ndet. — Naa, Børn, nu vil jeg, som Holm siger,
ıae og see til vore Anstalter. Kom du med, Emilie.
i maae dog sørge for, at Therese faaer Middagsmad.

(Hun og Emilie gaae.)

Therese.

Naa, Edvard, bliver nu Bordet arrangeret for vore Gjæster, som du har ønsket det.

Kammerjunkeren.

Ja, langt om længe har jeg sat igjennem, hvorledes Retterne og Vinene skal følge paa hverandre. At sætte Champagnen frem mod Slutningen, er godt for Bourgeoisiet; det er ikke rigtig gentilt. Onkel er i det Punkt gammeldags.

Therese.

Men lad mig nu see ret paa dig. Du har jo din nye Uniformskjole paa. Ja, den stikker i Øinene. Hvad har Emilie sagt om den?

Kammerjunkeren.

Hun har ikke engang lagt Mærke til den, hvad jeg fandt meget besynderligt. Man pleier dog altid at lade et Ord falde.

Therese.

Men siig mig nu, vil du idag gjøre Alvor af det med Emilie?

Kammerjunkeren.

Det er min faste Beslutning. Jeg har en Efterretning at bringe, som jeg nok troer skal virke paa Onkel.

Therese (nysgjerrig).

Hvad er det for en Efterretning?

Kammerjunkeren.

Det skal Tante nok faae at vide.

Therese.

Siig mig det heller nu.

Kammerjunkeren.

Undskyld — det er Noget, man ikke saaledes
n tale om.

Therese.

Jaja, saa vil jeg give Tid.

Kammerjunkeren.

See nu, naar man betragter Sagen ganske lige-
:m diplomatisk — og det falder mig naturligt, da
j, som Tante veed, agter at gaae den diplomatiske
ei — saa er Chancerne mig ganske gunstige. For
t Første har jeg Tante til min Allierede. Og
milies Moder har jeg ogsaa paa min Side. Hun
:r altid havt Estime for min Person. Onkel haa-
r jeg bestemt at kunne vinde. Det kommer altsaa
n an paa, om ikke Emilie vil gjøre mig Knuder.

Therese.

Vist ikke nei, det gjør hun ikke.

Kammerjunkeren.

Ja, jeg veed ikke, hvori det ligger, men i den
ıere Tid har hun forandret sig, ikke været saa —
a opmærksom, saa imødekommende som før og som
j paa min Ære havde Grund til at vente.

Therese.

Ja, naar hun mærker, det er Alvor, saa giver hun nok efter. En ung Mand som du, der allerede er — hvad er det nu du kalder dig paa dine nye, smukke Visitkort? Gentilhomme de la Majestet . . .

Kammerjunkeren.

Gentilhomme de la chambre de sa Majesté.

Therese.

Rigtig. Du kunde jo gjøre Fordring paa enhver ung Piges Haand.

Kammerjunkeren.

Uden at rose mig selv troer jeg ogsaa, at min Stilling og min Person ere saaledes, at hun kan være bekjendt at indgaae en Forening med mig.

Therese.

Men kunde du ikke hitte paa Noget, som gjør et godt Indtryk paa Pigebørn, og som man kan vinde dem med?

Kammerjunkeren.

Ja, hvad skulde det være? En Present?

Therese.

Ogsaa det. Men hun er ellers en stor Slikmund, og syltet Ingefær holder hun saa meget af. Kan du ikke faae Noget fra Kjøbenhavn? Vi kan Alle saa godt lide det.

Kammerjunkeren.

Derpaa skal det ikke komme an. (Farer op.) Men jeg staaer her og glemmer reent . . . Onkel har jo tilladt mig at tage en Anden i Carlsens Sted. Jeg vil strax gaae ind til Jer og skrive et Par Ord til Inspecteur Fritz. Det er mig en utaalelig Tanke, at vi skal være Tretten tilbords.

Therese.

Troer du da, at han kan komme?

Kammerjunkeren.

Hvis han faaer mit Brev, saa kommer han. Han rider en Hest fordærvet for at være med ved et godt Middagsbord. (En Tjener kommer ud fra Huset.) Der er vel Ingen arriveret endnu af vore Gjæster?

Tjeneren.

Nei, Hr. Kammerjunker, det er endnu for tidligt. Herren bad mig blot see ad, om Alting var i Orden herudenfor.

Kammerjunkeren (til Therese).

Lad os saa skynde os.

(De gaae.)

Tjeneren.

(idet han sætter Stolene i Orden).

Her er nok Alting som det skal være. Et Par Stole kan man altid sætte ud siden. — See saa!

(Vil gaae ind.)

Fjerde Scene.

Tjeneren. — Alfred Thomsen (fra Baggrunden).

Alfred.

Tøv lidt, gode Ven! — Er Jægermesteren tilstede?

Tjeneren.

Ja, tilstede er han. Men dersom De ønsker at tale med ham, saa er det vist bedre at vælge en anden Dag.

Alfred.

Hvorfor det?

Tjeneren.

Vi skal have stort Selskab idag.

Alfred (afsides).

Au! Det var dumt! (Høit.) Saa kan man nok hverken faae Jægermesteren eller Husets Damer i Tale.

Tjeneren.

Jo, Damerne nok. Det er et Herreselskab. Hvis De ønsker det, skal jeg melde Dem hos Fruen.

Alfred.

Nei, det var især Jægermesteren, jeg ønskede at tale med. — Ja, saa vil jeg ikke opholde dig længere. (Tjeneren gaaer.)

Melde mig hos Fruen? Ja, det saae jeg meer end gjerne. Men hvormed skal jeg, der er ganske ubekjendt her i Familien, introducere mig! Det Ærinde, jeg vil bruge som Paaskud hos Jægermesteren, skal heller ikke føre mig langt. Jeg vil i min Onkels Navn søge Underretning om hans nye Planteskole, og venter mig saa en høflig Invitation til at blive i det Mindste idag. Men det kan gjerne være, at han selv slet ikke veed Besked dermed og viser mig til Gartneren. — Med Alt det er det ikke saa uheldigt, at Damerne ere overladte til sig selv idag. Kunde jeg som tilfældigviis faae Øie paa En af dem, og fremfor Alt, hvis jeg saae et Glimt af hende, hende, hos hvem mine Tanker har dvælet i saa lang Tid; hun kjender mig, og hun — ja, jeg Stakkel, hvem siger, at Emilie — Emilie hedder hun! Saa lykkelig er jeg, at jeg veed det! Saa Meget erobrede jeg dog hiin Aften! — Men hvem siger, at hun endnu erindrer sin Balcavalleer fra i Vinter! (Seer sig om.) Der kommer Nogen — og det er vist en af Husets Damer. Jeg kunde strax gjøre et Forsøg. Med lidt Dristighed kan maaskee Lykken staae mig bi. Damerne har et blødere Sind og ere altid bedre at komme tilrette med.

Femte Scene.

Alfred. — Therese (fra venstre Side).

Therese
(uden strax at see Alfred).

Der kom ganske bestemt en fremmed Herre, og det maa være en af vore Gjæster. Jeg er dog nysgjerrig efter at see, hvem det er af dem.

Alfred
(efter en ærbødig Hilsen).

Fruen vil undskylde, at jeg tager mig den Frihed —

Therese
(farer forbauset tilbage ved at see ham).

Hvad behager?

Alfred.

Jeg siger, Fruen vil undskylde —

Therese.

Men du min Gud og Skaber! det er jo Dem... Dem — hvad er det nu De hedder?

Alfred.

Alfred Thomsen.

Therese.

Javist. Men hvad vil De her? Hvor tør De lade Dem see her?

Alfred.

Ja, jeg er rigtignok ikke bekjendt her i Familien; men jeg antog ...

Therese.

Ikke bekjendt? Jo, De er kun altfor godt bekjendt.

Alfred.

Men, bedste Frue —

Therese.

Aa, jeg er ikke Frue —

Alfred.

Men, høistærede Frøken, De tager vist feil...

Therese.

Gjør jeg? Stod jeg ikke hos og var hele Tiden Vidne til Deres mageløse Opførsel paa Ballet hos Kammerherre Skow i Kjøbenhavn? Saae jeg ikke, hvordan De handlede med en Søn af Geheimraad Lilie? hvordan De først overfusede ham med Uartigheder, og saa — jeg ryster endnu, naar jeg tænker derpaa — og saa slog ham paa Øret.

Alfred (afsides).

Nu kjender jeg hende. Det var den ældre Dame, der fulgte med Emilie. Det er da et skammeligt Uheld!

Therese.

Ja, nu tier De stille, nu, De mærker, at man kjender Dem.

Alfred.

Men, høistærede Frøken, naar De var tilstede,

saa veed De jo ogsaa, hvorfor jeg kom i Klammeri med den unge Lilie.

Therese.

Fordi De, reentud sagt, er et brutalt Menneske, som man skal tage sig iagt for. De husker vel, at Alle som Een dengang raabte paa, De skulde forlade Selskabet, eller som man egentlig meente, at De skulde kastes paa Døren.

Alfred.

Desværre, det husker jeg nok. Jeg blev jo ogsaa nødt til at gaae, uagtet al min Modstand.

Therese.

Og derfor siger jeg Dem, at vi kan heller ikke tillade Dem at komme her. Vi skal have fiint Selskab, af reputeerlige Folk, der ikke ere vante til saadanne Optøier, og man kan ikke vide, hvad De kan hitte paa.

Alfred.

Men hvor kan De tænke Dem —!

Therese.

Om Dem kan man tænke sig Alting.

Alfred.

Tør jeg da ikke retfærdiggjøre mig? De maa jo selv bedst vide —

Therese.

Jeg veed ikke Andet end at De maa befrie os

for Deres Nærværelse. Hvis ikke, er jeg nødt til at kalde paa min Broder, Jægermesteren. Vi har ikke Brug for Folk, der slaae Arme og Been itu paa deres Medmennesker, og uden engang at gjøre Forskjel paa, enten det er en Søn af en Geheimraad eller af en Pottemager.

(Gaaer tilvenstre.)

Alfred.

Ja, jeg er kommen net op at age! Hun talte jo til mig, som var jeg den værste Renommist. Skulde Emilie nære de samme Tanker om mig? Saa var alt Haab ude! Men hun i det Mindste maa jo kjende Sammenhængen. — Nei, nu vil jeg mindst lade mig vise bort. Jeg skal twinge dem til at høre min Retfærdiggjørelse. Jeg maa see til, jeg kan faae et fornuftigt Menneske fat, En, man kan tale med. Den gamle Frøken var jo en Xantippe.

(Gaaer ud i Baggrunden.)

Sjette Scene.

Therese. Fruen. Emilie (fra venstre Side).

Therese
(der gaaer foran, seer sig om).

Nei, han er ikke mere her. Jeg har ganske rigtigt faaet ham kjørt paa Døren.

Fruen.

Men, Therese, du er jo som i Oprør. Fortæl os nu ordentlig, hvad der er skeet.

Therese.

Kan du ikke huske, Mathilde, at jeg i Slutningen af Vinteren, mens vi opholdt os i Kjøbenhavn, engang fulgte med Emilie paa et Bal. Du var dengang upasselig.

Fruen.

Jo, det var hos Kammerherren.

Therese.

Ganske rigtigt. Paa det Bal var ogsaa Geheimraad Lilies, Fruen, den ældste Datter og Sønnen. Nu stod jeg kort førend en Dands skulde begynde et Stykke fra Emilie og fornøiede mig over, at den unge Lilie gjorde hende den Ære at conversere hende, og saa seer jeg, at en Herre træder hen til dem og gestikulerer og parlementerer med Lilie, og inden jeg veed et Ord deraf, slaaer han ham paa Øret —

Fruen.

Ja, nu husker jeg, du fortalte det dengang. Det var jo en styg Historie.

Therese.

Der blev et Spectakel i Salen, en Støi og Tummel, som jeg aldrig har seet Mage til, og

Enden blev, at man saa godt som kastede det unge Menneske ud. Hvor jeg kom hen i de Dage, blev der kun talt om denne afskyelige Begivenhed, og overalt blev jeg spurgt, hvordan det var gaaet til. Betænk, en Søn af Geheimraad Lilie, en Mand, der har saa stor Indflydelse hos Kongen, og som Alle har baade Frygt og Respect for.

Fruen.

Men hvem var det fremmede unge Menneske?

Therese.

En Student eller saadan Noget. Hans Navn er Alfred Tønnesen.

Emilie (til Therese).

Hedder han Alfred? (Afsides.) Hvad det er for et smukt Navn! (Høit.) Men, Tante, var hans Tilnavn ikke Thomsen?

Therese.

Thomsen eller Tønnesen — ja, saadan Noget var det.

Fruen.

Men hvad gav Anledning til Skjænderiet?

Therese.

Veed jeg det? Han vækkede sig ind paa ham. Det er nok det Rimeligste.

Fruen.

Veed du det ikke, Emilie?

Emilie.

Jeg blev saa angst, saa jeg fattede det ikke rigtigt. Lilie engagerte mig, men jeg var træt og vilde helst sidde over den Dands, saa jeg bad ham undskylde mig. Det blev han vred over, og det tog den anden Herre ham ilde op, og saa — saa gav det ene Ord det andet, og saa — Lilie var virkelig uartig, og det var ham, der begyndte.

Therese.

Om han ogsaa begyndte, som jeg ellers aldrig kan troe om en Søn af Geheimraaden, skal man derfor glemme sig saadanne! Paa et Bal kan der let komme Ordstrid og Trætte. Men naar har man hørt om Slagsmaal!

Emilie (afsides).

Tante er ret saa urimelig og uretfærdig!

Fruen (til Therese).

Var det da den fremmede unge Herre, du nu traf her i Haven?

Emilie (hurtig).

Har Tante truffet ham her?

Therese.

Vist var det ham. Jeg kjendte ham strax.

Fruen.

Hvad vilde han da?

Therese.

Det maa vor Herre vide! Jeg blev saa altereret ved at see ham og kom i saadan Bevægelse, at jeg knap kunde sandse. Men jeg sagde glatvæk til ham, at han maatte gaae igjen.

Emilie.

Gud, Tante, hvor kunde du —!

Therese.

Vilde du maaskee, at han skulde yppe Klammeri med en af vore indbudte Gjæster og bringe Strid og Ufred i Huset?

Emilie.

Det behøvede man vist ikke at frygte for.

Fruen
(seer betænkelig paa Emilie; afsides).

Skulde Emilie have Formodning om, at han vilde komme? (Til Emilie.) Dandsede du med ham paa Ballet?

Emilie.

Een Dands, og saa inclinerede han nogle Gange for mig.

Fruen.

Og han opførte sig altid smukt og passende?

Emilie.

Det gjorde han rigtignok. Alle Damerne syntes saa godt om ham, lige til dette stygge Skjænderi begyndte.

Fruen.

Ja, det Bedste er dog vel, at vi holde ham idag fra Huset, da vi Fruentimmer ere overladte til os selv. Har han et Ærinde, saa maa han komme en anden Gang, naar han kan faae din Fa'er i Tale. (Vinker ud.) Mortensen!

Syvende Scene.

De Forrige. — Gartneren.

Gartneren
(med nogen provinciel Dialect).

Kaldte Fruen?

Fruen.

Ja, her har nylig viist sig en fremmed ung Herre i Haven. Har De seet ham?

Gartneren.

Det var vist ham, jeg saae i Frastand, mens jeg beskjar nogle Træer. Han gik med en rund-pullet, graa Hat.

Therese.

Saa var det ham.

Fruen.

Hvis han endnu skulde være her i Haven, og De seer ham, saa maa De sige ham, at der Ingen er at træffe idag, men at han kan faae min Mand i Tale imorgen Formiddag.

Gartneren.

Meget vel.

Therese.

Og hvis han ikke strax vil forlade Haven, kan De kort og godt sige, at den er lukket for alle Uvedkommende.

Fruen.

Men paa en høflig Maade.

Therese.

Det forstaaer sig. Men skulde han gjøre Indvendinger, saa maa De ikke gaae fra ham, før han er ude af Haven; og luk saa Haveporten godt i.

Gartneren.

Meget vel.

Emilie (afsides).

Det er da en Skam af Tante!

Fruen.

Men dog saaledes, at han ikke kan blive fornærmet derover.

Therese.

Det forstaaer sig. Men gjør han sig trakilsk, saa kan De gjerne tage et Par Folk til Hjælp og vise ham ud.

Emilie.

Men, Tante!

Fruen (leende).

Nu, jeg vil haabe, at han ikke gjør sig krakilsk. Kom saa!

(Hun, Therese og Emilie gaae tilvenstre.)

Gartneren.

Hvad kan det være for en Kegle, der lister sig herind mod Herskabets Villie? Det kan da aldrig hænge rigtig sammen med ham. Ja, nu maa jeg see til, jeg kan faae ham til at fortrække. Jeg skal rigtignok være høflig imod ham, men jeg skal dog sætte ham paa Porten; for det var da Meningen. Saa vil jeg gjøre som Frøkenen sagde, og tage et Par af Arbeiderne i Haven til Hjælp.

(Gaaer tilvenstre.)

Ottende Scene.

Alfred. — Siden Gartneren.

Alfred (fra Baggrunden).

Der er Ingen at see og Ingen at høre, uden de Folk, der luge og grave i Bedene. Og jeg har kun denne Dag at raade over. Imorgen tidlig maa jeg igjen hjem til min Onkel, der knap er kommen sig af sin Sygdom. Naar jeg blot turde øine den ringeste Udsigt til at vinde Emilies Kjærlighed. Jeg vil gjerne vente, men jeg maa være vis paa hvad jeg har at haabe. Hun er ikke ugunstig stemt for

mig; det var godt at mærke paa Ballet. Hendes søde Øine, hendes Venlighed — o, jeg har tænkt paa disse Øine, paa hendes venlige Mine lige fra hiin Aften! Og nu er jeg hende saa nær — fra hver Busk, fra hver Allee troer jeg at see hende komme mig imøde, og jeg kan dog ikke naae til hende.

(Gartneren kommer ind igjen.)

Gartneren (afsides).

Guds Død, det er jo en fiin Cavalleer. Ja det faaer ikke hjælpe. (Til Alfred, med Hatten i Haanden.) Med Forlov, Herre! med hvem vil De tale?

Alfred.

Jeg? Med Jægermesteren.

Gartneren.

Ham kan De ikke faae i Tale før imorgen.

Alfred.

Ja, det veed jeg; men saa kan jeg maaskee henvende mig til Fruen.

Gartneren.

Hun modtager heller ikke Nogen idag.

Alfred.

Ikke? Kan jeg da ikke træffe Frøkenen?

Gartneren.

Men hun har udtrykkelig sagt, at hun ikke ønsker at træffes af Dem.

Alfred.

Har Frøkenen? Frøken Emilie?

Gartneren.

Ih nei! Frøken Therese, Jægermesterens Søster.

Alfred.

Naa! Men saa meld mig hos den unge Frøken. Siig, at en Bekjendt fra Kjøbenhavn udbeder sig den Ære at tale to Ord med hende.

Gartneren.

Men hun er idag lige saa libt som Fruen at faae i Tale.

Alfred (afsides).

Fordømt!

Gartneren.

Og jeg maa i al Høflighed underrette Herren om, at De nu maa gaae Deres Vei.

Alfred.

Jeg havde nok Lyst at besee Anlæggene i Haven. Det kan jo nok tillades mig.

Gartneren.

Ja, naar De ikke tager det ilde op, saa maa jeg lige nu følge Dem ud af Haven.

Alfred.

Aa, Snak! En halv Times Tid kan jeg nok blive her. Jeg er træt og vilde gjerne hvile mig ud paa en Bænk. (Sætter sig paa en af Stolene.)

Gartneren (afsides).

Nu gjør han sig krakilsk. (Høit.) Ikke en halv Minut. Og jeg maa i al Høflighed sige Dem, at hvis De ikke vil gaae med det Gode, saa er jeg nødt til at bruge Magt.

Alfred (springer op).

Er det en Maneer! Troer De, at Jægermesteren, der er en liberal Mand, vil billige, at De viser en fremmed Reisende ud?

Gartneren.

Jeg har min bestemte Ordre. Herren maa undskylde. Men De har allerede været her altfor længe. Nu maa De gaae. (Vinker ud. To Bønderkarle komme ind.) Tag denne Herre ganske lempelig hver under sin Arm og før ham ud gjennem Haveporten.

Alfred

(da Karlene nærme sig).

Har jeg seet Mage! Behøver jeg at taale det! — Afveien, I Tølpere!

Niende Scene.

De Forrige. - Kammerjunkeren.

Kammerjunkeren (fra venstre Side).

Nu har jeg sendt Brevet til Inspecteuren. Han kan godt komme.

Gartneren (til Alfred).

Er det ikke bedre, at Herren i al Mindelighed lader sig føre ud?

Alfred
(til Karlene, der begynde at tage fat paa ham).

Rør mig ikke, siger jeg. Skal jeg gaae, saa kan jeg gaae alene.

Kammerjunkeren.

Men hvad foregaaer her?

Alfred.

Seer jeg ret? Det er jo vor Kammerjunker. Edvard, kom du mig tilhjælp!

Kammerjunkeren.

Hvad er der da iveien?

Alfred.

Ikke Andet, end at denne gode Mand og hans Drabanter ville jage mig paa Porten.

Kammerjunkeren.

Men Mortensen, hvad skal det betyde?

Gartneren.

Jeg har Ordre dertil, Hr. Kammerjunker!

Kammerjunkeren.

Af hvem?

Gartneren.

Af Fruen.

Kammerjunkeren.

Det maa være en Feiltagelse. Naar pleie vi at formene velklædte Folk Adgang til Haven? (Til Alfred.) Men hvad kan vi takke for den Ære, at vi see dig her?

Alfred.

Jo, det skal jeg sige dig —, deels har jeg et Ærinde hos Jægermesteren. Jeg vilde søge Underretning angaaende hans berømte Planteskole for Naaletræer —

Kammerjunkeren.

Interesserer du dig for deslige Sager?

Alfred.

Det er paa min Onkels Vegne. — Og deels ønskede jeg at see Haven, der jo er vidt og bredt bekjendt for sin Skjønhed.

Kammerjunkeren (afsides).

Men jeg faaer et lykkeligt Indfald! Det er altid uvist, om Inspecteuren kommer. Maaskee Alfred — (høit.) Hvor skal du spise til Middag idag?

Alfred.

Det har jeg endnu ikke tænkt paa. Jeg er taget ind i Kroen dernede.

Kammerjunkeren.

Hvis du har Lyst at spise her, og det fortræffeligt, saa skal jeg skaffe dig en Invitation.

Alfred (afsides).

Men det er jo et mageløst Held! (Høit.) Spise her? Men troer du, at jeg som ganske fremmed —

Kammerjunkeren.

Overlad det til mig! Naar jeg indfører dig, kan du stole paa, at du er vel seet. Sagen har ellers en egen Bewandtniß. Vi skulde være fjorten Herrer, men En har bedet sig undskyldt. Vi blev altsaa nu Tretten tilbords. Du kan vel begribe, at jeg er hævet over Fordomme. Men alle Andre er det ikke, og det skal man tage Hensyn til.

Alfred (ivrig).

Det er fuldkommen sandt. Enten det nu er en Fordom eller ikke, saa er det Noget, der virker paa Phantasien, og kan have de allerulykkeligste Følger.

Kammerjunkeren.

Er det ikke sandt? Det er just mine Ord. — Ja, saa bliver det derved. (Til Gartneren, der under det Foregaaende er traadt noget tilbage.) Hør, Mortensen, den Herre bliver naturligviis her. Han har betroet mig sit Ærinde hos min Onkel, — en meget vigtig Sag; og jeg skal nu forestille ham. De kan derfor gjerne gaae med Folkene.

Gartneren.

Ja, naar Hr. Kammerjunkeren vil svare for det, saa har jeg Intet at sige. (Gaaer med Karlene.)

Kammerjunkeren (til Alfred).

Det var dog ikke afveien, om vi gik lidt diplomatisk tilværks. Det kunde være ret klogt, og desuden — det er jeg nu oplagt til; du veed maaskee, jeg vil gaae den diplomatiske Carriere.

Alfred.

Javist, — det er jo bekjendt — men hvad er da din Mening?

Kammerjunkeren.

Vi maae gjøre os lidt kostbare. Er der Ingen her i Nærheden du kjender?

Alfred.

Jo, en halv Miil herfra, Neermanns paa Høistrup — men just ikke meget.

Kammerjunkeren.

Det behøves heller ikke. Du kjender dem vel nok til at vi kan sige, det var egentlig din Agt at tilbringe din Middag dér.

Alfred.

Ja, gjør som du vil. (Afsides.) Edvard er jo en prægtig Fyr, og min Ven. Jeg har hidtil miskjendt ham og holdt ham for et Fæ.

Kammerjunkeren.

Tager jeg ikke feil, saa er det min Onkel, der kommer.

Tiende Scene.

Alfred. Kammerjunkeren. — Holm og to Herrer.

Første Herre (til Holm).

Jeg bryder mig Fanden om saadanne Narrestreger. Men see paa ham derhenne! (Peger paa den anden Herre.) Lige fra Det, han fik det at vide, har han hængt med Hovedet. See til, du kan forandre det.

Holm.

Ja, hvordan?

Første Herre.

Lad din Kone komme med og præsidere ved Bordet som Værtinde. Det gaaer meget godt an ved et Herreselskab.

Holm.

Det gjør jeg, sandt at sige, grumme nødig. Saa kan man ikke rigtig slaae Gjækken løs.

Første Herre.

Aa jo, det kan man nok, men fiint!

(Gaaer hen til Kammerjunkeren, der forestiller Alfred for ham.)

Holm (til den anden Herre).

Nu, hvad mener De, kjære Ven?

Anden Herre.

Som jeg alt har sagt Dem: det er mig en

ganske ligegyldig Sag. Men vor gode Ven, der kom ud med os, (peger paa første Herre) ham er det ikke ligegyldigt.

Holm.

Troer De?

Anden Herre.

Han hviskede før til mig, at det smagte ham ikke. Det maatte en god Vært — og det er De, kjære Ven — see til at undgaae. For hans Skyld var det nok værdt at indrette det anderledes.

(Gaaer hen til den anden Gruppe og hilser paa Alfred.)

Holm (afsides).

Jeg tænkte det nok. Igrunden er den Ene som den Anden, Alle ere de ilde stemte over den taasfede Historie. (Til Kammerjunkeren, der nu nærmer sig.) Naa, Edvard, du har jo skrevet til Inspecteur Fritz, fortalte de mig derinde. Var det for at faae ham med ved Bordet?

Kammerjunkeren.

Ja, — men jeg har ellers nu en meget bedre Maade at arrangere denne Sag til Alles Tilfredshed. Den unge Herre, der staaer derhenne, er en intim Ven af mig. Jeg traf ham tilfældigviis her i Haven, hvis fortræffelige Anlæg han havde hørt omtale. Han skulde nu egentlig tilbringe Middagen paa Høistrup, men jeg fik ham overtalt til at tage tiltakke hos os. Onkel maa nu selv invitere ham.

Holm.

Et vildfremmed Menneske! Jeg veed jo ikke, om han passer i vor Kreds.

Kammerjunkeren.

Paa mit Ord, vi kan gjøre det uden mindste Risico. Han er en udmærket juridisk Candidat, og kommer i Kjøbenhavn i de bedste Selskaber. Onkel kan være vis paa, at jeg ellers ikke vilde introducere ham.

Holm.

Hvad er hans Navn?

Kammerjunkeren.

Alfred Thomsen.

Holm.

Thomsen? Er han i Familie med Martin Thomsen, der eier Hesselagergaard?

Kammerjunkeren.

Det er hans Onkel.

Holm.

Ja, saa kan jeg godt invitere ham.

Kammerjunkeren
(gaaer hen til Alfred og fører ham frem).

Tør jeg forestille Onkel min specielle Ven, Hr. Thomsen?

Holm (med et Haandtryk).

Vær mig velkommen!

Alfred.

Jeg maa meget bede Dem undskylde, at jeg som Fremmed har tilladt mig at betræde Deres Grund.

Holm.

De er mig ikke saa ganske fremmed. Deres Onkel har jeg i forrige Tider havt meget at gjøre med. — Men, hvad jeg vilde sagt, jeg seer til Middag nogle gode Venner hos mig. Har De ikke Lyst at være med af Partiet?

Alfred.

Min Ven, Kammerjunkeren, har allerede talt til mig derom. Hvis det kun ikke generer Dem —

Holm.

Ingenlunde. De kommer oprigtig talt som kaldet — ja, Edvard har vel meddeelt Dem, hvori det stikker. Kom, kjære Ven, og De, mine Herrer — (til de andre to Herrer) lader os nu gaae ind. Den truende Sky er trukken bort fra vor Middagshimmel. Vi kan nu gaae tilbords uden Frygt og Bæven. De, Hr. Thomsen, skal sidde hos mig. De er jo vor frelsende Engel fra alle de Ulykker, der kunde ramme os.

(Tager ham under Armen; Alle gaae ind.)

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Paa Bordet udenfor Verandaen et elegant Kaffeservice, og paa nogle mindre Borde henstillede Kopper, der tilligemed Stole hist og her viser, at Gjæsterne have opholdt sig dér. Adskillige Tjenere komme ud fra Huset, rydde op og bære under det Følgende Kaffetøiet ind. — Siden Fru Holm, Therese og Emilie.

Første Tjener.

Fik du alt det med, der stod paa Buffetten?

Anden Tjener.

Jo. Men hør, kan du ikke sætte et Stykke Krandsekage tilside for mig?

Første Tjener.

Det skal jeg nok, naar der kun Ingen kommer med det Samme.

Anden Tjener.

Hvem skulde komme? Strax efterat Kaffen var drukken, tog de Alle hjem. For jeg skal sige dig,

det var kun et Middags-Selskab; saa har de min Sjæl ikke Lov til at blive tilaften.

Første Tjener.

Der kommer Fruen og Frøken Therese.

Anden Tjener.

Au! Saa god Nat, min Krandsekage!

(Tjenerne gaae. Fru Holm, Therese og Emilie komme.)

Fruen.

Men er det paalideligt?

Therese.

Det er baade vist og sandt. Jeg har det fra Gartneren, der har talt med en af Tjenerne.

Fruen.

Hvorledes skulde han, som Ingen af os kjender, blive inviteret?

Therese.

Jo, Edvard kjender ham, og det er mig det meest Ubegribelige, at han tog ham i Forsvar, da Mortensen vilde jage ham ud.

Fruen.

Saa har Edvard uden Tvivl faaet ham inviteret for at han kunde træde i Carlsens Sted — (afsides, leende) og saa kan jeg forstaae det Hele.

(Emilie kommer.)

Therese.

Har du hørt, Emilie? Den unge, fremmede

Herre, vi har seet her i Haven — hvad er det nu han hedder?

Emilie.

Mener du Alfred Thomsen?

Therese.

Javist. Han var med i Herreselskabet hos os.

Emilie.

Var han? Hvor er han da nu?

Therese.

Ja, nu er' de Alle tagne Hver til Sit. Din Fa'er og Edvard fulgte et Stykke Vei med dem tilhest.

Emilie (afsides).

Han er taget bort igjen, og jeg har ikke engang hilst paa ham!

Therese.

Der kommer min Sandten Edvard. Nu skal vi spørge ham. Pas paa, der har været Klammeri ved Bordet.

Fruen.

Troer du?

Therese.

Ja, naar det Menneske har været med, kan man ikke vente sig Andet.

Anden Scene.

De Forrige. — Kammerjunkeren.

Fruen.

Er I allerede vendte tilbage?

Kammerjunkeren.

Hvad de Andre er, veed jeg ikke. Jeg fulgte ikke med dem.

Fruen.

Hvor kom det?

Kammerjunkeren.

Fordi jeg vidste forud, at de som forstyrrede Mennesker vilde ride gjennem Tjørn og Krat, og jeg kan ikke sige, jeg havde Lyst til at forderve min gode Uniformskjole.

Therese.

Deri gjorde du ganske ret. — Men nu maa du fortælle os, hvordan det gik ved Bordet.

Kammerjunkeren.

Meget godt. Der var Intet iveien.

Therese.

Men den fremmede unge Herre var jo med ved Bordet.

Kammerjunkeren.

Ja, hvad saa?

Therese.

Det er jo et farligt Menneske, det var jo ham,

der paa et Bal i Vinter bankede Geheimraad Lilies Søn.

Kammerjunkeren.

Aa javist, den Historie har jeg nok hørt. Den Lilie er en impertinent Karl, der har godt af at han engang bliver revset. Ogsaa mod mig har han viist sig hoven, og jeg har naturligviis feiet ham artig af.

Therese.

Opførte han sig da godt ved Bordet?

Kammerjunkeren.

Hvor kan Tante tvivle? Det er en dannet ung Mand, der er vant til den bedste Omgang. Jeg veed meget Faa, der fører sig saa elegant som han, og, blandt Andet, hvis Klæder sidde saa godt. Flere af Gjæsterne kjendte ham personlig, og Onkel viste ham megen Opmærksomhed, — ja, det kan jo nok være, tildeels fordi jeg havde introduceret ham.

Fruen (til Therese).

Saa er han vel ikke saa slem som vi have troet.

Therese.

Da er jeg dog glad ved, at vi nu er sluppen fri for ham.

Fruen.

Nu, Børn, jeg tænker da, at vi kan uden Frygt og Fare begive os ind igjen.

(Hun og Therese gaae tilvenstre.)

Emilie.

Det var smukt af dig, Edvard, at du tog den fremmede Herre i Forsvar. Jeg kunde nok vide, at Tante gjorde ham Uret. (Rækker ham Haanden.) Det skal du ret have Tak for.

Kammerjunkeren
(vil, da hun rækker ham Haanden, galant trykke et Kys paa den; hun trækker den tilbage).

Ja, kjære Emilie, bliv ikke vred, at jeg gjør dig opmærksom paa en Ting. Naar en Cavalleer vil kysse dig paa Haanden, saa maa det være dig en Regel, at du tillader det. Det gaaer ikke an at trække Haanden tilbage.

Emilie.

Men jeg kan ikke godt lide det.

Kammerjunkeren.

Alligevel. Det hører til god Tone, og den maa man ikke overtræde. Du kan troe mig, at det er Noget, jeg nøie har studeert. — Forresten behøver du ikke at takke mig paa Alfred Thomsens Vegne. Det var for mig en Æressag. Han er en honnet Mand, og skal behandles derefter. Men undskyld nu, at jeg forlader dig. Jeg maa ind og see, om Tjenerne ikke gjør Dumheder. Jeg har paa min Ære havt Plage nok med dem. Veed du, hvad de har spillet mig for et Puds? Jeg havde udtrykkeligt

givet Ordre til, at Champagnen skulde sættes i Iis og serveres efter Skildpadden. Saa sætter de mig Madeiren i Iis! Er det ikke horribelt?

(Gaaer ind i Huset.)

Emilie (ene).

Hvor kan det være, at Hr. Thomsen — Alfred Thomsen, ja, det er et yndigt Navn! Og Tante har vidst hele Tiden, at han hed saaledes, og har ikke sagt mig det; er det ikke ærgerligt? — Men hvor kan det være, at han er taget bort, uden at hilse paa en Eneste af os? Aa, han har vist for længe siden glemt mig. Men han var dog saa venlig den Aften paa Ballet og . . . og — ja, jeg veed ikke, hvoraf det kom, men mit Hjerte bankede hver Gang han tog mig i Haanden under Dandsen. Og naar han saae paa mig — jeg havde aldrig troet, at Nogen kunde see saadanne paa mig som han.

Tredie Scene.

Emilie. — Alfred.

Alfred (ved Indtrædelsen).

Det var en Lykke, at jeg slap fra dem, dengang Inspecteurens Hest styrtede. Men nu — (faaer Øie paa Emilie) o, min Gud! seer jeg ret!

Emilie (afsides).

Det er ham — ja, det er bestemt ham!

Alfred
(nærmer sig hurtig).

Har jeg virkelig den Lykke at see Frøkenen igjen?

Emilie.

Det forundrer mig, at De, ligesom De saae mig, kunde gjenkjende mig.

Alfred.

O, min Frøken, troer De, at Den, der eengang har seet Dem, formaaer at glemme Dem? Lige fra hiin lykkelige Aften har Deres Billede staaet for mig, og det har været mit inderligste Ønske, engang igjen at mødes med Dem. Men tør jeg smigre mig med, at De har bevaret mig i Deres Erindring? at De engang imellem har tænkt paa mig?

Emilie.

Det har jeg — det har jeg isandhed. De var jo min Forsvarer, da jeg blev tiltalt saa stygt, og det var jo igrunden for min Skyld, at De blev udsat for Alles Miskjendelse og Uvillie. O, jeg var saa elendig derover! Men hvad kunde jeg gjøre!

Alfred.

Saa maa jeg være glad ved, at jeg dengang blev miskjendt. Det har forskaffet mig en Plads i Deres Erindring, som jeg maaskee ellers ikke turde gjøre Regning paa.

Emilie (undseelig).

Det meente jeg just ikke . . .

Alfred.

Tænk Dem, hvor uheldig jeg var den Aften paa Ballet. Jeg vidste ikke Andet om Dem, end at Deres Navn var Frøken Emilie Holm. Af hvem De var en Datter, hvor De havde hjemme, var jeg aldeles uvidende om. Paa Ballet faldt det mig ikke ind at spørge derom. Jeg havde kun een Tanke, at see paa Dem. Og i de følgende Dage vilde Ingen af den Kreds have at gjøre med mig; man skyede mig som jeg kunde være en Paria. Og da jeg endelig fik at vide, hvor jeg skulde søge Dem, saa blev min Onkel saa syg, at jeg ikke nænnede at forlade ham. Ellers, kan De troe, havde jeg for længe siden indfundet mig her. — Jeg veed, kjæreste Frøken, at jeg ikke har den ringeste Grund til allerede nu at vente mig Deres Godhed og Velvillie. Men Nøden tvinger mig — jeg er angst for, at det næste Øieblik kan berøve mig et Klenodie, der aldrig vil erstattes mig; De kan troe mig, aldrig! Siig mig derfor, og vredes ikke over min Dristighed, er der Haab for mig, at De engang kan føle lidt Mere for mig end almindeligt?

Emilie (forvirret).

Hr. Thomsen —

Alfred.

O, bliv blot ikke vred paa mig! Ja, det er

skammeligt, at jeg ved vort første Gjensyn gjør Dem dette Spørgsmaal. Men jeg kan ikke vide, naar det igjen forundes mig at komme herud. Hvis det derfor ikke er Dem for meget imod, saa lad mig skimte, om det saa kun var Tusindedelen af et Haab. O, svar mig!

Emilie.

Hvor kan jeg . . . jeg veed virkelig ikke hvad jeg skal svare — (afsides.) Der er Moder!

Alfred
(der har fulgt hendes Bevægelser).

Ja, der nærmer sig Nogen — en Dame. Er det maaskee Deres Fru Moder —

Emilie.

Ja, det er min Moder — og nu maa De undskylde mig — jeg maa ind.

Alfred.

De er jo ikke vred paa mig?

Emilie.

Nei, jeg er ikke vred — jeg er virkelig ikke vred — men undskyld nu —

(gaaer, tilvenstre.)

Alfred.

Hun er ikke vred! efter Alt hvad jeg vovede at sige! Det er allerede Meget vundet.

Fjerde Scene.

Alfred. — Fruen (fra Baggrunden).

Fruen.

Er det ikke Hr. Thomsen, den Herre, som vi kunne takke for, at vi blev bragt ud af en slem Forlegenhed idag —?

Alfred.

Den var for mig en Lykke, da den satte mig i Forbindelse med en Familie, hvis Bekjendtskab jeg længe har ønsket mig.

Fruen (afsides).

Det er jo en fiin, ung Mand. (Høit.) Agter De at opholde Dem en længere Tid her i Egnen?

Alfred.

Nei, desværre. Allerede imorgen tidlig kalder min Pligt mig tilbage til Kjøbenhavn. Hr. Jægermesteren har havt den Godhed at tilbyde mig Ophold her paa Gaarden indtil den Tid. Men jeg veed ikke, høistærede Frue, om det er Dem saa ganske med.

Fruen.

Hvor kan De tvivle?

Alfred.

Jeg frygter for, jeg er kun slet anskreven hos Dem.

Fruen.

Det har De ingen Grund til.

Alfred.

Da har dog Fruens Svigerinde vist ikke givet Dem den bedste Forestilling om mig.

Fruen.

Ja, det maa jeg tilstaae, Therese er meget vred paa Dem, og De veed vel selv, hvorfor.

Alfred.

Ja, jeg veed det, og Alt hvad hun har fortalt Dem, er udentvivl Sandhed. Men een Omstændighed sprang hun over. Hun har vist ikke berørt, at hele den ærgerlige Strid opstod ved, at den unge Lilie fornærmede Deres Datter.

Fruen.

Saa?

Alfred.

Da hun ikke vilde dandse med ham, forbi der blev talt om, at han havde drukket vel meget, saa sagde han i en spydig Tone: Frøkenen er dog vist knap et Aar over Deres Confirmation, og De har allerede Damenykker.

Fruen.

Har han sagt det? Det var jo en Uartighed.

Alfred.

Ja, skulde jeg taale det? Jeg satte ham drøit i Rette, og da han nu ogsaa fornærmede mig og endog stødte mig for Brystet med plumpe Ord,

saa — ja, Resten kjender Fruen. Det var Mere end jeg behøvede at taale.

Fruen.

Jeg kan ikke benægte det. Men for Deres egen Skyld vilde jeg dog ønske, at De ikke havde ladet Dem henrive saa meget. Ens Modstander kan fortjene en Tugtelse; men man lider selv, idet man tugter ham. — Ja, tilgiv mig. Jeg har ingen Ret til at give Dem gode Raad.

Alfred.

O, min Frue! jeg sætter stor Priis paa Deres moderlige Raad og Paamindelser. De gjør mig en Ære ved at ansee mig værdig dertil.

Fruen.

De trænger vist ikke til mine Paamindelser. — Men tør jeg nu spørge Dem, har De allerede seet Dem om i Haven her?

Alfred.

Kun i det nærmeste Partie.

Fruen.

Ja, jeg maa nu forlade Dem. Men Holm kommer vist snart. Han viser Dem nok alle Stedets Mærkværdigheder, hvis der ellers er nogen.

(Gaaer.)

Alfred (ene).

Dette Sted har i det Mindste een Mærkværdighed, og for den svinder alle de andre. — Men

hvad skal jeg nu gribe til? Emilie — ja, det er mit Haab, et Haab, jeg ikke kan slippe, at hun har Godhed for mig. Men Forældrene? Hvor tør jeg allerede idag vove at tale til dem om mine Følelser for hende? Kunde jeg blot blive to Dage til! (Vender sig om.) Der kommer Edvard. Han er min Ven og en brav Fyr. Hvis jeg fik ham til at tale min Sag hos Jægermesteren og Fruen? Jeg skal dog prøve det.

Femte Scene.

Alfred. — Kammerjunkeren.

Alfred.

Hør, Edvard, du har idag viist dig som min sande Ven ved at indføre mig i denne fortræffelige Familie. Jeg skylder dig den største Taknemmelighed.

Kammerjunkeren.

Tael aldrig om den Ting! En ung Mand, som jeg har Agtelse og Venskab for, kunde jeg med god Samvittighed introducere. Min Onkel har ogsaa takket mig for, at jeg traf et saa godt Valg.

Alfred.

Har han? Troer du, det er lykkedes mig at vinde hans Godhed?

Kammerjunkeren.

Derom er jeg overbeviist; jeg kjender min Onkel.

Alfred.

Det er mig inderlig kjært. — Men hør, nu kunde du igjen bevise mig en stor Tjeneste, en, jeg vil være dig erkjendtlig for hele mit Liv.

Kammerjunkeren.

Tael kun frit? Du kan være overbeviist om, at jeg skal anvende al min Indflydelse, og den er, oprigtig talt, just ikke saa ringe.

Alfred.

Du veed maaskee, at jeg paa det sidste Bal i Vinter —

Kammerjunkeren.

Havde en lille Affaire. Den kjender jeg.

Alfred.

Nu da, paa samme Bal forelskede jeg mig heftig i en ung, elskværdig Dame, jeg dandsede med, det yndigste, lifligste Væsen, jeg endnu har seet. Chariterne hviilte paa hendes Læber, Gratien i alle hendes Bevægelser.

Kammerjunkeren.

Ei, du bliver jo ganske poetisk!

Alfred.

Det er intet Under. Hvad er Poesie Andet end Forelskelse i en Gjenstand, Begeistring over den, og Henrykkelse ved at fordybe sig i den?

Kammerjunkeren.

Nu, lad mig saa høre videre.

Alfred.

Denne unge Dame havde jeg aldrig seet før, heller ikke hendes Familie kjendte jeg, og nu i dette Øieblik er mit Bekjendtskab til dem saa flygtigt, at jeg ikke tør vove at anholde om hendes Haand. Og alligevel er den Tanke mig utaalelig, at jeg ikke engang skulde gjøre et Forsøg. Men her kunde nu din Anbefaling, din Indflydelse være mig til stor Gavn. Du kjender mig, du kan være min veltalende Advokat.

Kammerjunkeren.

Paa mig skal det ikke komme an. At du ikke er bekjendt i Familien, siger Intet. Med min Recommendation vil du let erholde Adgang i enhver Familie; herpaa har du allerede idag seet en Prøve.

Alfred.

Det er just det, jeg stoler paa: din store Anseelse her i Huset. Jægermesteren og hans Frue kjende mig saa lidt. Men hvis du vilde tale til mit Bedste —

Kammerjunkeren.

Jægermesteren? Men om hvem er Talen? Hvem er den unge Dame?

Alfred.

Frøken Emilie. Har jeg ikke sagt det?

Kammerjunkeren.

Emilie? Men hvor kan du tænke paa hende?

Du, som Ingen kjender her, Ingen har seet for sine Øine lige til idag —?

Alfred.

Javist, men derfor skal du —

Kammerjunkeren.

Aa, jeg troer paa min Ære, du er ikke ret klog!

Alfred.

Men du var jo selv af den Mening, at din Indskydelse, og det netop her —

Kammerjunkeren.

Ja, naar jeg vilde være saa gal at anvende den.

Alfred.

Men i dette Øieblik har du jo lovet mig —

Kammerjunkeren.

Vidste jeg, hvem du sigtede til? Hvor kan du tænke paa en Pige som Emilie, en Datter af en saa anseet Mand som min Onkel?

Alfred (stødt).

Jo, det bilder jeg mig dog ind. Hendes Faders Stilling er da ikke saa høi, at jeg nok kan løfte mine Øine op til ham.

Kammerjunkeren.

Men den Tanke maa du eengang for alle opgive. Emilie og jeg ere saa godt som opdragne sammen, og jeg kunde gjerne sige, at vi ere saa godt som bestemte for hinanden. Hendes Forældre ville ganske sikkert ikke nægte mig hendes Haand, og hun

selv har udentvivl Forstand nok til at indsee at en Forbindelse med mig kan sikkre hende en ærefuld Fremtid.

Alfred (afsides).

Ja, dér har jeg henvendt mig til den Rette! Er det da ikke et Uheld!

Kammerjunkeren.

Det bedste Raad, jeg kan give dig, er at forlade en Familie, hos hvem du med dine Hensigter ikke kan være velkommen. Du skulde tage bort strax; jeg skal nok undskylde dig.

Alfred.

Ja, Tak! Men jeg vil nok benytte mig af Hr. Holms Indbydelse og blive her til imorgen.

Kammerjunkeren.

Men saa betænker du ikke, at et Ord af mig, af min Mund kan bevirke, at Alle vende dig Ryggen.

Alfred.

Det vil jeg dog først see.

Kammerjunkeren.

Ja, du vil see! du vil see! Du vil snart faae at see, hvad min Autoritet i dette Huus betyder. Der er nu aaben Krig imellem os. Krydser du mine Planer, saa skaaner jeg dig paa min Ære ikke.

(Gaaer.)

Alfred.

Det er jo som om Alt har sammensvoret sig imod mig! Han og Emilie bestemte for hinanden! Nei, det vil jeg dog ikke haabe! Han udtrykte sig ogsaa med Forsigtighed, med Forbehold. Hvis det var Tilfældet, eller hvis han havde en grundet Udsigt dertil, saa havde den Pralhans, den Nar omtalt det ganske anderledes. Og desuden, en Pige som Emilie kan ikke have Noget tilovers for saadan en Mælkebrødsjunker. Men — de er' opdragne sammen; hvor Meget overseer man da ikke! Alligevel, det er ikke tænkeligt! — Ja, nu er det mere end før nødvendigt for mig at gjøre et Forsøg hos Forældrene. Edvard vil jo lægge alle Aarer ud for at komme mig i Forkjøbet. (Idet han vender sig om.) Der har jeg hele Familien! Maaskee han allerede har talt med dem, og jeg kan da vente, paa en høflig Maade at vises Døren.

Sjette Scene.

Alfred. — Holm, Fruen, Emilie og Therese komme.

Holm.

Der er jo vor Flygtning. Hvor blev De af?

Alfred.

Hesten gjorde høire om og løb afsted med mig. Den blev sky, dengang Inspecteuren blev kastet af.

Holm.

Det var som Pokkeren! En saa udmærket Rytter som De er! Du skulde see, Mathilde, hvorledes Hr. Thomsen, trods Nogen af os Andre, satte over Grøfter og Gjerder. Jeg har beundret Dem, Hr. Thomsen! De er af mine Folk.

Emilie (afsides).

Hvor det er velsignet, at Fader synes saa godt om ham!

Holm.

Men hvor er Edvard? Har De seet Noget til ham?

Alfred.

Undervejs saae jeg ham ikke.

Holm.

Ja, han pleier altid at komme bagefter.

Therese.

Han har slet ikke fulgt med dem; han blev her, og det gjorde han meget ret i. Han vilde ikke fordærve sine gode Klæder. Han er ikke som visse Folk, der løbe buus paa og uden at agte hvem de har at gjøre med, naar de blot kan faae deres Krig frem.

Holm (leer).

Skal det være en Skose til mig?

Therese.

Aa nei, jeg veed nok hvem jeg sigter til.

Holm (til Alfred).

Men vil De see, hvad jeg har til Dem!

Alfred.

Et Brev? Ja, jeg lod Folkene i Kroen vide, at jeg tog Veien hertil. Det Brev er vist fra min Onkel. (Bryder det.) Det er fra hans gamle Kammertjener. Men det er affendt igaar Aftes, og jeg faaer det først nu!

Holm.

Det blev bragt mig ved et Bud fra Holm paa Havregaard, hos hvem det var afleveret ved en Forvexling af Navnene, og hos ham har man vel troet, at det ikke hastede saa meget.

Alfred
(der imidlertid har gjennemløbet Brevet; nedstemt).

Ja, det anede mig nok. Brevet paalægger mig, øieblikkelig at tage tilbage til min Onkel. Han er vist bleven syg igjen. Saa maa jeg strax til Kjøbenhavn.

Holm.

Det gjør mig virkelig ondt, at vi saa snart skal miste Dem. De troer ikke, at De kan vente til imorgen tidlig?

Alfred.

Ak nei, jeg bebreider mig nu, at jeg forlod ham. Men en Magt, der var stærkere end jeg selv, drev mig afsted. Jeg maa hjem, saa meget mere som Brevet er forsinket.

Holm.

Jeg tør ikke overtale Dem. Men saa kan De kjøre ned til Kroen med mig. Jeg har et Ærinde dernede. Der skal strax være forspændt.

(Gaaer.)

Alfred (afsides).

Nu maa jeg bort! og maa overlade Edvard Pladsen! Han vil jo strax benytte sig deraf. Er det ikke til at fortvivle over!

Emilie (afsides).

Han forlader os allerede! Hvor det gjør mig ondt!

Alfred.

Der er viist mig saa stor Gjæstfrihed, saa megen Venlighed i Deres Huus, Frue, at det er med virkelig Smerte jeg skilles fra dem.

Fruen.

Saavel Holm som jeg havde gjerne seet, De var blevet her længere. Men jeg kan godt indsee, det lader sig ikke gjøre.

Therese (trækker Fruen tilside; afsides).

Lad ham reise! Lad ham reise! Det er bedst for os Allesammen.

Alfred (afsides til Emilie).

Jeg er saa ulykkelig, at jeg allerede nu maa nægte mig Synet af Dem. Men tænk paa, hvad jeg har spurgt Dem om, og — hvis jeg tør vove denne Bøn — bestem Dem ikke til Noget før jeg kommer igjen. De vil snart erfare, hvorfor.

Syvende Scene.

Alfred. Fruen. Emilie. Therese. — Kammerjunkeren.

Kammerjunkeren
(træder mellem Alfred og Emilie og seer paa dem begge).

Forstyrrer jeg? — Onkel bad mig sige, at han og Vognen vente. Du maa skynde dig.

Alfred.

Saa siger jeg Farvel til Dem Alle! og inderlig Tak for al Deres Godhed imod mig. (Gaaer.)

Therese.

Gud skee Lov, at han gik! Nu kan man dog trække Veiret frit igjen.

Fruen.

Jeg maa lee over din Angst. Det er jo et vakkert, ungt Menneske.

Therese.

Da holdt jeg mig dog i en god Afstand fra ham. Naar han kunde forgribe sig paa en Søn af Geheimraad Lilie, saa er der Ingen sikker for ham.

Fruen.

Aa, det har vel ingen Fare!

Kammerjunkeren.

Ja, i een Ting maa jeg dog give Tante Therese Ret. Naar man kan forløbe sig saa grovt som han den Aften paa Ballet, saa er det altid et Tegn paa Raahed, paa Mangel af god Opdragelse.

Emilie (afsides).

Begynder Edvard nu ogsaa!

Fruen.

Jeg kjender ham saa lidt. Men her, har du jo selv sagt, opførte han sig smukt. Jeg veed heller ikke Nogen, Holm saa hurtig har fattet Godhed for som for ham.

Kammerjunkeren.

Ja, han kan gjøre sig behagelig, det veed jeg nok. Ved Bordet var han lystig, endogsaa altfor lystig. Men jeg troer dog, man skal lade det beroe ved dette Besøg. Han er ikke af de Folk, der passer ind i vor Kreds. Kommer han igjen, saa lade vi os nægte hjemme.

Therese.

Det er just min Mening. Edvard har ganske Ret.

Emilie (til Kammerjunkeren).

Men det var jo dig, der tog ham saa varmt i Forsvar, og meest for den Aften paa Ballet.

Kammerjunkeren.

Kjære Emilie, du husker feil. Jeg yttrede, at den unge Lilie fortjente en Tilrettevisning, men jeg var langtfra at billige Alfred Thomsens aldeles forkastelige Opførsel.

Emilie (fortrydelig).

Jo, du gjorde; det hørte baade Moder og Tante.

Fruen (afsides).

Det er nok ikke værdt, vi komme for dybt i Texten. (Høit.) Ja, Børn, nu er vi jo frie for ham; saa er det til ingen Nytte at strides om den Ting. Gaaer du med mig, Emilie? (Gaaer.)

Emilie (til Kammerjunkeren).

Jeg er ret vred paa dig.

(Følger efter Moderen.)

Kammerjunkeren
(da Therese ogsaa vil gaae).

Vent et Øieblik! — Jeg har en meget besynderlig Nyhed at meddele. Veed Tante, hvad den Mossiø Thomsen egentlig vilde her paa Gaarden?

Therese.

Var det ikke Planteskolen, han vilde see?

Kammerjunkeren.

Ja, saaledes hed det sig. Men jeg var altfor snu til at lade mig narre af den Snak. Jeg gjennemskuede ham, og kom endelig efter, at han kun var tagen hertil for at frie til Emilie.

Therese.

Ih, du forbarmende Gud! Det er vel aldrig muligt?

Kammerjunkeren.

Det er ganske vist. Hvad der bragte mig paa Sporet var hans Bekjendtskab til Emilie paa Ballet, hvor han jo gjorde sig vigtig og agerede hendes Ridder. Jeg gjorde ham nu nogle smaa, uskyldige Spørgsmaal, der bragte ham i Knibe. Han tilstod Alt, og forlangte endog min Understøttelse.

Therese.

Nei, Edvard, for Himlens Skyld, lad det ikke skee. Jeg faaer intet roligt Øieblik, naar han er her i Huset.

Kammerjunkeren.

Det skal heller ikke skee; paa mit Ord. Jeg fortalte ham ganske tørt, at han kom for silde, at den Dame havde jeg bestemt for mig selv, og gik bort og lod ham staae. — See nu, at der kom Brev til

ham, og at han blev nødt til at forlade os, er en heldig Omstændighed. Men den maa benyttes, og som god Diplomat har jeg allerede lagt min Plan. Emilie aner naturligviis ikke det Mindste om hans Intention; for hende maa den forties. Derimod maa Tante nu for Alvor virke til mit Bedste baade hos hende og hendes Moder.

Therese.

Ja, det kan du stole paa.

Kammerjunkeren.

Saa vil jeg komme efter og endnu idag formelig anholde om hendes Haand hos min Onkel. Den Nyhed, jeg har at bringe ham, vil gjøre et godt Indtryk; og jeg vil da see, om man virkelig skulde give mig et Afslag.

Therese.

Det er der Ingen, der tænker paa. Men det var dog godt, om du kunde vise dig lidt — hvad er det, du kalder det? — lidt diplomatisk mod hende.

Kammerjunkeren.

Tante mener?

Therese.

Kunde du ikke idag skaffe os lidt syltet Ingefær?

Kammerjunkeren.

Det maa jeg opsætte til en anden Gang. Lad

det nu blive ved den Aftale. Det var jo ikke saa ganske umuligt, at vor Lykkeridder kan indfinde sig her igjen om et Par Dage, saa det er bedst, at Alting er afgjort forinden. Jeg kan da med en Reverents forestille ham min Forlovede, og med en fiin Vending vise ham Vinterveien. Hahaha! Og paa min Ære, det skal jeg! (Gaaer.)

Therese.

Har jeg nu ikke sagt, lige fra det jeg saae ham, at det Menneske, denne . . . denne Alfred Truelsen, at han vilde bringe Strid og Ufred her i Huset! Naar han blot ikke kommer tilbage og vælter sig ind paa Edvard og af Jalousie slaaer Arme og Been itu paa ham. Jeg skal dog bede Mortensen om at holde sig her i Nærheden.

Ottende Scene.

Therese. — Emilie. — Siden Fruen.

Emilie.

Fader er vel ikke kommen tilbage endnu?

Therese.

Nei, vi maae vente lidt. Vil du ham Noget?

Emilie.

Aa, jeg vilde blot spurgt ham, om han ikke vidste, naar . . . naar — jeg har glemt, hvad jeg vilde spurgt om.

Therese.

Saa lad os To passiare sammen. Der er Noget, jeg kan fortælle dig, som du vist vil blive fornøiet over.

Emilie.

Hvad er det?

Therese.

Jeg har en Frier til dig.

Emilie.

Til mig? Hvor falder du paa det? En, der har friet idag?

Therese.

Justement idag.

Emilie.

Hvem er det da?

Therese.

En kjøn, ung Mand, som baade din Fader og din Moder synes saa godt om, og som ogsaa du, lille Skjelm, synes godt om.

Emilie (afsides).

Skulde Tante mene Alfred? (Høit og med undertrykt Glæde.) Aa, du har mig sikkert tilbedste.

Therese.

Nei, saamænd har jeg ikke. Han har jo havt de Tanker allerede en Tid. (Her kommer Fruen ind og bliver staaende i nogen Frastand.) Men idag gjør han

Alvor af det og anholder om din Haand hos dine Forældre.

Emilie (tilbageholdende).

Saa? Hvem mener du?

Therese.

Din Fætter Edvard.

Emilie.

Edvard! Er det ingen Anden!

Fruen
(der træder frem; til Therese).

Vil han virkelig gjøre Alvor af det idag? Hvoraf veed du det?

Therese.

Han har selv i dette Øieblik sagt mig det.

Fruen.

Hvad mener du om det, Emilie?

Emilie.

Kjære Moder, jeg har ikke Lyst til allerede nu at binde mig. Jeg er jo saa ung. Jeg vil helst vente noget.

Fruen.

Men undertiden venter man og betænker sig saa længe, at der Ingen melder sig.

Therese.

Og hvem kan du ønske dig bedre end din Fætter Edvard, der er saadan en fiin ung Mand og allerede Kammerjunker. Har du seet hans nye, smukke

Visitkort, hvor han kalder sig Gentilhomme de sa Majestét — nei, de ma chambre . . .

Emilie.

Det bryder jeg mig ikke om. Det er ikke en saa stor Raritet at være Kammerjunker. Og Edvard er slet ikke altid som han skulde være.

Fruen.

Ja, mit Barn, han kan nok have sine egne Sider. Dem har vi Alle og forlange, at man skal bære over med dem. Men Grunden i hans Character er, troer jeg, god. Vi kjende ham Alle som en veltænkende, honnet ung Mand.

Emilie.

Nei, Edvard er slet ikke saa honnet. Det var ikke smukt af ham, at han talte ondt om Hr. Thomsen, som han selv iforveien har kaldt sin intime Ven.

Fruen (afsides).

Blæser Vinden fra den Kant! Jeg tænkte mig det nok. (Høit.) Ja, du behøver jo ikke strax at bestemme dig. Nogen Tid til Betænkning kunne vi nok give dig.

Emilie.

Men det hjælper ikke, at jeg betænker mig; det veed jeg forud.

Therese.

Jeg troer ogsaa, at Edvard ønsker det afgjort

idag. Du skulde kjønt give efter, lille Emilie. Han vil idag tale med din Fa'er, og din Fa'er, veed du, holder heller ikke af Opsættelse.

Emilie (med Taarer).

Men naar jeg nu ikke vil, ikke har Lyst, er det saa ikke Synd at tale til Fader derom?

Fruen.

Ja, græd blot ikke; der er jo Ingen, der twinger dig. Tør dine Øine og gaae ind; saa kan vi siden overtænke den Sag nøiere.

Emilie.

Ja, søde Moder! men tael du med Fa'er og siig, — jeg kan ikke — det gjør mig ondt, men jeg kan sandelig ikke. (Gaaer).

Fruen (til Therese).

Gaae du med hende, og tael hende tilrette.

Therese.

Men kom saa ind; jeg har Noget at fortælle dig. (Gaaer.)

Fruen.

Det er besynderligt! Med Eet har Emilie saa Meget imod Edvard. — Men kom der ikke før en Vogn? det var vist Holm — ja, der er han jo!

Niende Scene.

Fruen. — Holm. — Siden Kammerjunkeren.

Fruen.

Nu, min Ven, er vor unge Gjæst taget afsted til Kjøbenhavn?

Holm.

Nei, det er han ikke. Da vi kom til Kroen, blev vi begge meget overraskede ved at træffe hans Onkel, der nylig var ankommen.

Fruen.

Han var altsaa ikke bleven syg igjen?

Holm.

Han er ligesaa rask som du og jeg. Efter hvert Anfald af Podagra pleier han altid at befinde sig bedre. — Det er en aparte Patron, denne Martin Thomsen. Det hovede ham ikke, at hans Brodersøn saa pludselig vilde reise uden at omtale Hensigten af sin Reise. Han vilde nu deels straffe ham for hans Mangel af Fortrolighed, deels sætte ham paa en lille Prøve. Han vilde see, om den unge Herre, af Godhed for sin gamle Onkel, var istand til at vende tilbage med uforrettet Sag, og saa lod han det Brev skrive, der blev sendt til os. Da nu hans Brodersøn ikke kom til den Tid, han ventede ham — Brevet var jo forsinket hos os — saa

blev han vred og reiste selv, jeg tænker, for at holde en Sparlagensprædiken for ham.

Fruen.

Hvor er de da nu begge?

Holm.

Den unge Herre venter jeg hvert Øieblik. Den Gamle vilde udhvile sig i Kroen et Par Timers Tid; saa kommer han ogsaa. — Men jeg seer Edvard derhenne. Ved min Ankomst lod han mig vide, at han havde noget meget Vigtigt at tale med mig.

Fruen.

Saa maa jeg vel gaae. Men du fortæller mig nok, hvad han vil dig. (Gaaer tilvenstre, idet Edvard kommer fra Baggrunden.)

Holm.

Min kjære Edvard, hvad Godt har du at bringe mig?

Kammerjunkeren (omstændelig).

Allerførst vil jeg gjøre Onkel opmærksom paa, at jeg ligefra mine yngre Aar har havt den største Lyst til at gaae den diplomatiske Carriere, baade fordi jeg følte mig ualmindelig oplagt dertil, og tillige antog, at den kunde berede mig den bedste Fremtid. Nu kan jeg idag bringe dig den behagelige Efterretning, at jeg virkelig er bleven ansat det udenlandske Departement.

Holm.

Som hvad?

Kammejunkeren.

Ja, endnu kun som Volontair. Men det er en bekjendt Sag, at allerede dette er en sikker Vei til Beforbring. Og desuden har jeg faaet Løfte, naar et Par Aar er gaaet, at erholde en Post som Attaché ved et udenlandsk Gesandtskab, et Løfte, jeg bestemt kan stole paa.

Holm.

Ja, det er jo ikke at foragte. — Var det Alt hvad du vilde meddele mig?

Kammerjunkeren.

Nei, jeg kommer nu til Hovedsagen. Men du vil indrømme mig, at efter det Anførte ere mine Udsigter hæderlige, og at jeg kan være bekjendt at komme med mit Andragende.

Holm.

Hvad er det for et Andragende?

Kmmerjunkeren.

Jeg anholder herved høitidelig om min Cousine Emilies Haand.

Holm.

Saa? Har du hendes Samtykke?

Kammerjunkeren.

Ikke just hendes Samtykke. Men jeg stoler paa

hendes Godhed for mig under vor næsten daglige Omgang. Og, sandt at sige, veed jeg paa min Ære ikke hvad hun skulde have at indvende mod mig.

Holm.

Ja, det kan man ikke vide.

Kammerjunkeren.

I al Fald troer jeg, at et eneste Ord af dig, kjære Onkel, vil virke afgjørende.

Holm.

Men hvis nu dette eneste Ord ikke længere staaer i min Magt.

Kammerjunkeren.

Du mener —?

Holm.

Hvis jeg havde givet mit Løfte til en Anden?

Kammerjunkeren.

En Anden, Onkel? Hvem skulde det være?

Holm.

En, du i høieste Grad har interesseret dig for og med Varme anbefalet til mig, din Ven Alfred Thomsen.

Kammerjunkeren.

Alfred? Har han allerede talt til dig derom?

Holm.

Det var det Allerførste, han gjorde, da vi var' komne op paa Vognen.

Kammerjunkeren.

Og du har givet ham dit Løfte?

Holm.

Paa Vilkaar; kun, naar Emilie deelte hans Følelser.

Kammerjunkeren.

Men det gjør hun ikke! Det vilde jo være ubegribeligt.

Holm.

Han mener det dog; og det faae vi nu prøve.

Kammerjunkeren.

Men jeg forbauses! Alfred, der, som du selv bemærkede, er dig vildfremmed, ham protegerer du, og mig, din Søstersøn, giver du Afslag!

Holm.

Ja, min kjære Edvard, det er Noget, du for en stor Deel maa tilskrive dig selv. Jeg har stolet paa din Anbefaling og fundet, at den unge Mand fortjente den. Ved et Gjæstebud lærer man ofte Folk meget hurtig at kjende. Lad det være dig en Lære for Fremtiden. Du var ængstlig — nægt det kun ikke! — du var ængstlig for at sidde Tretten tilbords. Men det var netop den Fjortende, ham, du selv indførte hos mig, det var ham, der blev dig farlig.

Kammerjunkeren
(i Sindsbevægelse).

Onkel, du vil komme til at fortryde hvad du

gjør. Naar jeg om kort Tid er bleven Attaché ved Gesandtskabet i Berlin, og om nogle Aar er ansat som Minister-Resident ved et eller andet Hof, naar I høre tale om mig, naar mit Navn nævnes i de udenlandske Aviser ved Siden af de største Diplomaters, og ved vigtige, indviklede Forhandlinger, saa vil Onkel fortryde, at man har nægtet mig Emilies Haand. Men, enfin, som du selv vil!

(Farer ud.)

Holm.

Han er ikke ret klog! Fortryde? Aa nei, det frygter jeg ikke for, om han saa ti Gange bliver Minister i Udlandet, hvilket jeg forresten først vil see. Det har altid været min Mening, at han og Emilie ikke passede for hinanden. Igrunden har hun nok for det Meste havt ham en Smule tilbedste.

Tiende Scene.

Holm. — Fruen. — Siden Emilie og Therese.

Fruen.

Men, Holm, i dette Øieblik kom Edvard farende forbi mig og udbrød i den største Harme: „Hvad synes Tante? For en Fremmed er jeg bleven tilsidesat!" Meente han — ja, Therese har lige nu fortalt mig Noget — meente han den unge Thomsen?

Holm.

Ja, han meente ham.

Fruen

(ryster paa Hovedet).

Er det ikke noget voveligt?

Holm.

Ja, Noget vover man altid, naar man gifter sin Datter bort; der er altid Noget af et Lotterispil deri. Men jeg troer virkelig ikke, at jeg her vover saa Meget. Alfred Thomsen har strax behaget mig. Han er af aaben, resolut Characteer, gaaer ikke og nøler og betænker sig som min diplomatiske Neveu. Ogsaa Flere af Selskabet kjendte ham og omtalte ham meget hæderligt. Jeg troer altsaa nok, at vi kan indlade os med den Frier.

Fruen.

Jeg tvivler ikke paa, at du har overveiet det nøie. — Men nu den gamle Thomsen, hvad siger han dertil.

Holm.

Han synes godt om Partiet. I en Samtale, jeg havde med ham i Eenrum, forklarede han mig, at han agtede at sætte sin Brodersøn i Vei. Det kommer altsaa kun an paa hvad Emilie tænker om den Sag.

Fruen.

Ja, hun har jo for lidt siden med Taarer i

Øinene tilstaaet mig, at han allerede har talt til hende om sin Kjærlighed, og at hun deler den.

Holm (fornøiet).

Saa er der jo Intet iveien. Hvor er hun?

Fruen.

Det er hende, som kommer der.

(Emilie kommer.)

Emilie (til Holm).

Veed Fa'er, at Edvard er kjørt bort?

Holm.

Om et Par Dage har vi ham nok igjen. — Men du seer saa modfalden ud, min Pige! Er du bedrøvet over, at han er kjørt?

Emilie.

Nei, Fa'er, bedrøvet er jeg ikke. Men han var saa vred, og jeg vilde dog nødig gjøre ham imod.

(Therese kommer hurtig.)

Therese.

Men Gud bevares! der kommer han jo igjen!

Holm.

Edvard?

Therese.

Ih nei! Han . . . han — hvad er det nu han hedder? — den Fremmede, der var med i Herreselskabet.

Holm.

Thomsen — ja, der kommer han jo henne i Alleen.

Emilie (udbrydende).

Er han ikke reist, Faer?

Therese (afsides til Fruen).

Du kan troe, det er ikke for Intet at han kommer tilbage.

Fruen (leende).

Ja, den Skjelm har vist Noget bag Øret.

Therese (afsides for sig selv).

Det er Edvard han vil i Lav med; det vil jeg gjøre min Eed paa. Nu er det godt jeg har givet Mortensen et Vink.

Ellevte Scene.

De Forrige. — Alfred. — Siden Gartneren.

Alfred.

Her har De mig igjen, bedste Frue! og endeel mere fornøiet end da jeg nys forlod Dem.

Fruen.

Det kan man see paa Dem. (Lidt skjelmsk.) Det er vel Deres Onkels Ankomst, der gjør Dem saa fornøiet.

Alfred (forlegen).

Unægtelig — det følger jo af sig selv — en Mand, der er mig saa dyrebar . . .

Holm (afsides).

Ja, Pokkeren troe ham! (Høit.) Det kan jeg begribe. Og nu kan vi jo snart vente at see ham her. Skal vi saa i et samlet Familieraad engang imorgen eller overmorgen betænke den Sag, hvorom De talte til mig paa Henveien til Kroen?

Alfred.

Det forstaaer sig . . . det kan vi jo meget godt, og . . . og — Men De veed, Hr. Jægermester, hvor usigelig jeg længes efter Deres endelige Svar. (Med et Blik paa Emilie.) Hvis De altsaa troer, jeg har Haab —

Holm.

Kom, Emilie! (Tager hende ved Haanden.) Tør jeg da forestille Dem Deres Forlovede?

Alfred.

O, De er en herlig Mand!

Emilie.

Fa'er, er det dit Alvor?

Holm.

Det er mit Alvor — hvis du selv vil.

Alfred.

Emilie, vil De?

Emilie.

Ja — Moder veed det — jeg vil — ja, i Sandhed, jeg vil!

Therese (afsides).

Jeg er nærved at blive til Steen! Hans Forlovede!

(Gartneren kommer ind med to Karle.)

Gartneren

(afsides til Therese, uden strax at see Alfred).

Jeg maa melde Frøkenen, at den unge, fremmede Herre igjen lader sig see. Jeg har bragt et Par Karle med, hvis De ønsker, at jeg nu —

Fruen

(med hemmelig Latter til Therese).

Hvad skal Mortensen og Karlene? Du har dog vel aldrig tænkt paa —?

Therese.

Aa, vist ikke! (Til Gartneren.) De kan gaae igjen.

Gartneren.

Meget vel.

(Gaaer med Karlene.)

Fruen

(afsides og leende).

Det kunde unægtelig tage sig godt ud, om vi begyndte Forlovelsen med at sætte vor Svigersøn paa Porten.

Alfred

(der imidlertid har talt med Holm og Emilie).

Har jeg ogsaa Deres Samtykke, bedste Frue?

Fruen.

Jeg slutter mig til Majoriteten, og haaber at kunne gjøre det med god Samvittighed.

Alfred.

Det er ogsaa mit Haab. — Kjæreste Emilie! ved vort første Bekjendtskab var Skjebnen mig saa god, at jeg kunde træde op som Deres Forsvarer. Tag her mit Løfte: naar og saa ofte det behøves, skal mit Liv være indviet til Deres Forsvar.

Therese.

Hendes Forsvar! Ja, vi forstaae Dem nok!

Holm.

Hvad mener Therese? Hvad forstaaer du nok?

Therese.

Aa, hvad jeg mener! Det kan jo et Barn forstaae, at han vil banke Edvard.

(Alle lee, med det Udraab: Banke Edvard!)

Alfred.

Nei, bedste Frøken! jeg forsikrer Dem, jeg skal for Fremtiden opføre mig meget artigt.

